

Giới thiệu Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân

Truyện Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân của tác giả trẻ YYYiFa là một câu chuyện teen tình cảm và đầy nghiệt ngã.

Truyện kể về một cô gái, cuộc sống của cô bắt đầu tồi tệ khi được 16t phải chấp nhận vì cha mình mà cứu công ty thoát khỏi tình cảnh khó khăn đành phải lấy anh đó là điều cô không muốn người cô yêu là hấn mà phải lấy là anh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Đám Cưới.bắt Đầu Cuộc Sống Tồi Tệ

GTNVNatsu-Anh : Là con trai của một chủ tập đoàn nằm trong top 3 thế giới.Từ nhỏ không có sự yêu thương của cha mẹ nên trở thành một con người vô cảm,lạnh lùng, ít nói và háo thắng luôn bày ra đủ cách để hành hạ nó.Khi sinh nhật 18t của cậu ba mẹ cậu về muốn bù đắp cho cậu bằng cách cưới cho cậu một người vợ tốt.Đó là nó

[IMG]

Lucy-nó 16t) Con gái của một tập đoàn nhỏ đã bị phá sản. Khi bị thiếu nợ của công ti cha của Lucy đành phải kết siu gia với gia đình Natsu.Lucy hoàn toàn trái ngược với Natsu cô hiền lành,dễ thương, không bao giờ làm trái mệnh lệnh của anh đó cũng chính là điều mà anh muốn hành hạ nó.

[IMG]

Gray-hấn : (18t) người yêu cũ của Lucy khi hấn gặp nó tính cảm ủa về.Rất giỏi võ coi như là đánh nhau giỏi nhất không ai đánh lại .Tình cảm của hai người đã làm tác động sự ác độc tàn nhẫn trong lòng Natsu

[IMG]

Juvia-nhóc 16t) Em họ của Natsu.Dễ thương cực kì lại còn giỏi võ nữa nhóc đã nói nếu như ai đánh được nhóc thì sẽ lấy người đó làm chồng.Và người đánh thắng nhóc là Gray

[IMG]

Jella-gã 18t) Một ca sĩ nổi tiếng trong thế giới âm nhạc.Từ đầu gã gặp nó đã có một cảm giác lạ sau này là bạn thân của nó luôn chia sẻ mọi tâm sự. Là vị hôn phu của Erza

[IMG]

Erza-cô 18t) Người soạn nhạc và ca sĩ cũng nổi tiếng bằng Jella. Hiền lành yêu thương gã hết mực.Là vị hôn phu của Jella

Cuộc sống của nó chấm dứt khi gặp anh tất cả đối với nó chỉ tuyệt vọng xung quanh.Khi gặp nó cuộc đời của anh đã có lối thoát nhưng điều anh làm cho nó chỉ có mỗi chữ “ hận”

Nếu em đã có ý định thoát khỏi anh sẽ bao giờ làm được vì em mãi mãi là người vợ của tôi hành hạ,tàn độc,sự cay đắng đều là bản chất thật của anh

Chap 1 :Đám cưới.Bắt đầu cuộc sống tồi tệ

Cuộc sống của nó bắt đầu tồi tệ khi được 16t phải chấp nhận vì cha mình mà cứu công ti thoát khỏi tình cảnh khó khăn đành phải lấy anh đó là điều nó không muốn người nó yêu là hấn mà phải lấy là anh.

_Nếu như ông đồng ý gã con gái ông cho con trai chúng tôi thì công ti của ông được thoát khỏi cảnh nguy hiểm như hiện nay. Ba của anh nói

_Nhưng mà nó sẽ không đồng ý đâu. Ba nó lên tiếng phản đối

_Ông muốn công ti và con gái ông đều mất trong tay ông. Về mặt đe dọa của ba Natsu hiện lên.

_Đừng làm hại nó. Ba nó đứng dậy

_Đồng ý thì công ti và con gái ông sẽ không sao đâu lại còn tốt hơn nữa.Mẹ anh nói

_ Nhưng mà nó đã có hôn thê bên Anh rồi còn 1 tháng nữa sẽ về. Giọng ông yếu xìu

_ Chúng tôi mặc kệ miễn sao con gái của ông sẽ là con dâu của chúng tôi. Ba mẹ anh cùng nói

_ Hứa với tôi hai người không làm hại nó.

_ Được chúng tôi hứa còn quyết định của ông.

_ Tôi sẽ gả con gái của tôi cho các người. Ba nó cúi mặt xuống

_ Chúng tôi sẽ giúp công ti ông.Đám cưới sẽ diễn trong lần sinh nhật của con trai tôi về chuẩn bị đi. Ba mẹ anh đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng chỉ còn ba nó ngồi ủ lù đối với ông đây là sự tuyệt vọng

Nhà anh

Cứ nghĩ tới mình phải lấy vợ anh như phát điên lên. Ba mẹ anh đã bỏ mặc anh 10 năm qua đưa toàn quản lí công ti bên này khi anh mới 13t bây giờ về kêu bù đắp bằng cưới cho anh một người vợ. Ba mẹ anh vào thì thấy mớ đồ đạc bị đập phá trong nhà của anh

_ Sao con lại phá nhà nên nhớ con sắp có vợ rồi đó.Nhìn đồng đồ trên nhà mẹ anh nhăn mặt

_ Tôi hỏi các người sao lại về đây còn mang cho tôi một đồng rắc rối. Anh nhăn mặt nhìn hai người họ

_ Ta biết người con quý mến l đi con nhưng con bé rất giống đi của con hãy tin ta. Mẹ anh tới an ủi anh

_ Các người đừng có lừa tôi không có người con gái nào có thể sánh bằng đi.

_ Nếu con gặp mặt con bé đó vào ngày đám cưới thì con sẽ tin điều đó là thực.

_ Im đi. Anh gào thét lên

_ Đừng có ra giọng điệu đó với ta con sẽ thích con bé đó.

Natsu chỉ im lặng đi anh suy nghĩ nếu lời ông ta là thật thì anh phải làm sao để đối xử với cô gái đó.Còn về phần Lucy cô không phản đối gì hết khi nghe ba cô nói hy sinh tình yêu của mình để bảo vệ ba mình điều đó rất cao cả

Ngày tổ chức hôn lễ đã diễn ra khách toàn là những ông chủ nhà giàu nằm trong Top 50 của thế giới và một vài ông chủ nhỏ ai cũng nghĩ tuổi của hai người đó chưa đủ để kết hôn nhưng quyền lực của nhà anh cũng đủ biết rồi.Hai người không ai biết mặt nhau là đều rất kho khăn.

Khi nó vừa bước vào khán đài anh chết sững khi nhìn nó thật sự rất giống đi anh kí ức của anh lại ùa về trong tâm trí anh. Natsu chỉ nhếch miệng cười khi nắm tay nó khi cảm giác thấy một bàn tay lạnh ngắt của anh nó thực tay lại thì bị anh nắm chặt lại làm đau nó. Tới lúc trao nhẫn anh giật tay nó thật mạnh đeo vào bằng một cách rất thô bạo nó thì cảm chiếc nhẫn cũng không nổi tay nó cứ run run khi thấy vẻ mặt của anh nó rất sợ một người máu lạnh như anh sẽ làm chông có suốt đời sao. Anh nheo mắt lại, nó liền đeo nhẫn vào người anh ngay.Ở dưới mọi người ai nấy đều vỗ tay vui mừng còn nó thì không chỉ coi đây là một con ác mộng kinh hoàng.

Sau khi hôn lễ tổ chức xong anh cùng nó đi về nhà đi trên xe anh chạy tốc độ rất nhanh nó ngồi kế bên hai tay nắm chặt lấy dây quai miệng thì ừ ừ ở trước tốc độ của xe như cuộc đua.

Về tới nơi anh lôi nó từ trong xe rất thô bạo nắm lấy tay trái của nó rất chặt đi vào nhà. Anh nhìn nó rất lạnh lùng mãi một chập anh mới cất tiếng nói

_ Cô có biết là cô đang làm mất mặt tập đoàn Drangeel k .

_ Em xin lỗi. Giọng nó rất nhỏ

_ Nếu cô còn tiếp tục làm như thế công ti của ba em sẽ tiêu. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng đó

_ Nhưng Ba mẹ anh đã hứa sẽ ko làm hại ba em mà.

_ Đó chỉ là ba mẹ tôi chứ tôi không có hứa.

_ Các người nói dối. Mí mắt của cô sụp xuống

_ Điều đó thì chưa chắc quyền hành của công ti bên này đều do tôi nắm giữ nếu xóa sổ công ti ba em dễ thôi.

_ Em phải làm sao anh mới tha cho ba em

_ Dễ thôi làm tốt bốn phần làm vợ của em là được thôi.

_ Đơn giản thế thôi sao. Ánh nghỉ ngơi của Lucy nhìn thẳng vào Natsu

_ Em thông minh lắm. Sau này thì biết. Thay đồ cho cô ấy mau. Natsu quay sang cô hầu gái gần đó nói

Cô hầu gái đó đi tới dắt Lucy lên phòng thay bộ đồ cưới của nó ra sau khi xong nó bước xuống với một bộ đồ rất mỏng anh đi tới sát vào người nói nhỏ

_ Em bị phạt vì cái tội làm mất mặt tôi. Người nó đơ hoàn toàn toàn thân run rẩy

Nửa năm sau

Nó không tin là mình đã sống ở một nơi địa ngục này trong nửa năm qua. Nếu nó chống cự, cãi lời lại anh hay thân mật với người khác thì đều phải nhận nhưng đòn roi trời giáng của anh và những hình phạt ghê tởm mà anh nghĩ ra. Nó chỉ biết sống trong nỗi sợ hãi, cô độc của anh dành cho nó. Anh thì rất vui khi đối mặt với nỗi sợ của nó anh làm tất cả để cho nó thấy phải biết sợ anh ko dám chống cự lại anh.

Nó mở mắt tỉnh dậy sau một đêm kéo dài mệt mỏi. Thứ đầu tiên đập vào mắt nó là đèn chùm pha lê khổng lồ treo trên trần nhà đang lơ lửng ngay trên đầu nó. Uể oải ngồi dậy, nó đưa mắt nhìn một lượt căn phòng sang trọng lộng lẫy được trang trí theo phong cách phương Tây có đầy đủ tiện nghi như một thói quen. Nó không hiểu nổi, nó đã sống trong căn phòng này suốt nửa năm liền nhưng sao nơi này xa lạ với nó quá, ngọt ngào tựa như một lồng kính vậy.

“Cạch”

Cửa mở khiến nó giật mình quay lại xem đó là ai.

-Ồ? Sao anh lại...- Nó ảm úp khi thấy anh.

-Tôi giữ chìa khóa phòng cơ mà.- Anh đưa chiếc chìa khóa lên như chứng minh cho lời nói của mình.

-Nhưng...có chuyện gì vậy ạ? - Nó nói.

_ Kêu em dậy đi học.-lời nói lạnh nhạt của anh nó ngồi dậy bước vào trong thay đồ đi học rồi theo anh bước xuống lầu cùng anh

Hôm nay chỉ riêng một mình nó ngồi ở cái góc quen thuộc trong thư viện.

Có vài người bàn tán với nhau, tự hỏi sao nó lại một mình, trước giờ nào có thế. Thật ra, đó cũng chính là câu hỏi mà nó đang muốn biết được lời giải đáp.

Trước đây, khi anh có việc bận ko tới thì đồng nghĩa nó cũng ko tới chứ chưa bao giờ có chuyện nó đi tới đây một mình cả. Nhưng hôm nay lại khác, cũng có nghĩa là công việc hôm nay anh phải làm rất quan trọng, rất bí mật mà nó không bao giờ được biết hay cũng như là được phép biết.

Nó thôi suy nghĩ mà lại thả mình vào thế giới trong cuốn sách mang cái tựa đề

“Chiến tranh và hòa bình”.

-Lucy.- Nó giật mình khi nghe một giọng nói lạ lẫm gọi tên nó.

Nó tự hỏi trong ngôi trường này có ai dám gọi tên nó sao, có ai đó đủ can đảm như thế à. Tại sao ư? Nó cũng không rõ, chỉ biết là do anh. Ngày trước có một cậu bạn và trúng nó trong lớp học, ngay hôm sau cậu ta biến mất và không rõ tung tích; cách đây mấy tháng, một cô bạn dám bắt nạt nó, chỉ trong một tuần, công ti bố cô ta phá sản và nợ nần chồng chất. Chỉ hai tấm gương điển hình đó thôi là quá đủ để không ai dám lại gần nó chứ nói gì là kết bạn.

- Lucy.

Nó quay lại.

Quả thật có người gọi nó, một chàng trai đẹp không kém gì anh với mái tóc màu hạt dẻ, da trắng và đôi mắt đen láy lấp lánh như một bầu trời sao thu nhỏ trong đó.

Nó thấy anh ta quen quen nhưng không nhớ rõ đó là ai cả.

Hắn không thể nhầm được, rõ ràng chính là Lucy, là cô bé từng sống chung từ nhỏ hồi trước. Có thể giờ nó đã hơi khác xưa nhưng hắn vẫn nhận ra nó cùng vẻ đẹp như thiên tình trong truyện cổ tích thì hắn không thể nhầm được.

Hắn tiến tới chỗ đó, ngồi đối diện với nó.

-Anh là...ai vậy? - Nó hỏi.

-Em không nhớ anh sao?

Nó lắc đầu.

-Em là Lucy đúng k.

Gật.

-Sao em lại không nhớ anh ?

Nó ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu xác nhận.

-Lẽ nào em không nhớ anh Gray sao?

Nó mở to mắt rồi mỉm cười.

-Anh Gray?

Hắn gật đầu, miệng cười toe toét.

-Sao anh lại ở đây?

-anh mới về dạo này em khoẻ không ?

Nụ cười lâu lắm rồi mới xuất hiện trên môi nó vụt tắt. Nó lại trở về với

đáng vẻ im lìm thường ngày.

Thấy vậy, hắn nói:

-Không sao, gặp nhau là vui rồi. Dạo trước anh có gửi thư về cho bác trai bác ấy nói em đã lấy chồng. Nụ cười trên môi hắn tắt hẳn.

-Thì thoảng em cũng về đó.

Hắn và nó ngồi cười đùa nói chuyện, ôn lại những kỉ niệm xưa cũ hồi nhỏ với nhau trong sự ngạc nhiên của mọi người. Cả hai đều không nhận ra, từ đằng xa, một ánh mắt lạnh lùng nhưng chứa đầy căm phẫn đang găm thẳng vào họ.

_ Lucy. Nó rùng mình khi nghe giọng nói đó

-Ồ...anh...- Nó ngạc nhiên, nó cứ ngỡ hôm nay anh không tới đây.

-Còn đây là...- Anh quay sang nhìn hắn.

-Tôi là Gray, bạn của Lucy.- Gray nói với vẻ thân thiện dù ánh mắt thì chẳng có chút là ghét anh.

-Em cũng có bạn sao? Tôi không ngờ đấy.- Anh cười sắc lạnh.

- Tôi có chút việc cần nói riêng với cô ấy, cậu không phiền chứ?

-Không, dù sao chúng tôi cũng còn nhiều cơ hội mà.

Gray cười đầy ẩn ý rồi quay sang nó.- Lucy...

-Dạ?- Nó ngẩng mặt lên.

Ngay lập tức, Gray ôm chặt lấy nó hôn lên má phải của nó. Chuyện này xảy ra quá nhanh khiến không chỉ nó mà tất cả mọi người chứng kiến đều phải sửng sốt.

-Tạm biệt.- Khi đi qua anh, hắn nói tiếp.

- Và hẹn gặp lại.

Anh ngồi ngay bên cạnh nó, không đọc sách, không uống trà mà cũng không nói gì.

Thậm chí cả khi chuông reo vào lớp đã vang anh cũng mặc khiến nó cũng chẳng dám đi. Thư viện trở nên vắng vẻ, chỉ còn có mấy người thủ thư ngoài quầy và hai người ở trong góc.

-Này.- Anh phá vỡ không khí im lìm đến đáng sợ đó.

-Vâng.

-Ai cho em cái quyền đó vậy?

-Ồ...

Anh dùng tay xoay mặt nó hướng thẳng vào mặt anh, giữ chặt để nó không thể lảng tránh đi đâu khác. Anh cúi xuống sát mặt nó, gần giọng từng chữ:

-Đừng bao giờ nỡ cái nụ cười kiêu đó nữa, biết không?

-Vâng...- Nó thấy sợ.

Anh buông nó ra rồi nói:

-Em sẽ bị phạt.

Bị phạt?!

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhân Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nỗi Sợ Của Hình Phạt

Chưa có ngày nào nó mong tiếng chuông báo hiệu ra về từng vang lên như vậy nhưng đâu phải lúc nào ông trời cũng đáp ứng nguyện vọng của con người.

“Reng... reng...”

Giờ về đã điểm.Tiếng chuông của tử thần đã vang lên trong đầu nó anh sẽ không bao giờ tha cho nó

Bên chiếc xe Limous màu đen bóng bóng là anh đang đứng chờ sẵn, hai tay đút vào hai túi áo măng tô dài. Trông anh đầy vẻ phong trần, lãng tử nhưng không kém phần sang trọng, ngạo nghễ. Thấy nó đi tới, anh vờn hai tay ra, mắt tỏ ý muốn nó tiến vào vòng tay anh. ban đầu nó ngập ngừng nhưng rồi lại thấy ánh mắt anh bắt đầu nheo lại thì ngay lập tức, nó lao vào vòng tay anh.

Anh ôm lấy nó.

Thoạt nhìn người ta sẽ nghĩ đó là hành động âu yếm đầy yêu thương và lãng mạn nhưng chẳng ai ngờ được nó đang bị đôi tay rắn chắc kia siết chặt lấy tới nỗi nó có cảm giác như anh đang muốn giết chết nó vậy.

Anh thì thầm từng lời ngay bên tai nó:

-Chuẩn bị tinh thần đi. Căn phòng đó chờ em đây.- Nó nghe thấy ba chữ” căn phòng đó” là toàn thân trở nên run rẩy. Cảm nhận rõ điều đó, đôi môi anh tạo nên một nụ cười hoàn hảo.

Vừa về tới nhà, anh đã bế thốc nó ra khỏi xe, đưa nó lên phòng rồi quăng nó xuống giường.

Khi bước ra khỏi phòng, anh không quên dặn cô hầu gái:

-Thay đồ cho cô ấy.

-Vâng.- Cô hầu gái cúi đầu.

Anh ngoái lại nhìn nó trước khi đóng cửa thì chỉ thấy nó ngồi bó chân trên giường, toàn thân run rẩy trong nỗi sợ. Bất giác, trong mắt ánh lên tia nhìn kì lạ, báo hiệu cho điều khủng khiếp đối với tinh thần nó.

Mặc lên mình bộ váy bằng sa tanh hồng mỏng, nó bị anh lôi tới một căn phòng nằm sâu ở hành lang tầng 6.

-Đi mau nào.

-...- Nó không dám nói gì cả, điều đó chỉ càng khiến anh cảm thấy thích thú?!

Dừng trước cánh cửa bằng gỗ chạm khắc hoa văn ngoằn ngoèo, ổ khóa bằng kim loại chắc chắn.

-Em...- Mặt nó tái nhợt.

-Sao?- Ánh mắt anh khiến nó im bật.

Anh rút trong tay ra sợi dây thừng, trói hai tay nó lại. Dây thừng lần bàn tay anh siết chặt làm cổ tay nó đau thốn lên, nó rên khẽ.

Anh dùng một chiếc chìa khóa nhe nanh nhìn phát sợ mở cánh cửa ra.

Bên trong là một căn phòng hoàn toàn tối om và một chiếc máy lạnh ở công suất cao, chỉ có chút ánh sáng từ hành lang chiếu vào giúp nó nhìn thấy cái ghế sofa màu nâu đất trong phòng, còn lại thì có gì hay không thì nó không biết bởi lẽ trừ những lúc bị phạt trong phòng này, nó chưa bao giờ lui tới, hay đúng hơn là không dám lui tới.

-Vào đi- Giọng anh lạnh tanh.

-Em xin lỗi, em biết lỗi rồi nên làm ơn, xin anh...

- Nó van nài, đôi mắt long lanh chỉ chực khóc.

Anh không thích thể, anh không thích nhìn nó khóc, càng không thích nó chỉ vì nỗi sợ mà nhận bừa lỗi trong khi nó chẳng thật lòng chút nào. Anh đẩy mạnh nó vào phòng, để nó nằm ngay lên chiếc sofa.

-Khoan đã, anh à...- Nó hét lên khi cánh cửa dần đóng lại.

“Cạch”

Tất cả chỉ còn một màu đen.

Nó bắt đầu sợ.

Nó rất sợ bóng tối, với nó, bóng tối đáng sợ hơn mọi thứ kinh khủng nào trên đời này.

Và đó chính là hình phạt ác nhất anh dành cho nó.

Đó chính là lý do căn phòng tối om này có mặt.

Nó bắt đầu khóc, tiếng khóc ngày một lớn hơn, nỗi sợ ngày càng gặm nhấm nó.

Nỗi đau tinh thần này còn lớn hơn bất cứ nỗi đau thể xác do đòn roi nào gây ra.

Thật khủng khiếp.

Tâm trí nó vùng vằng, thúc giục nó thoát khỏi cái chốn khủng khiếp này.

Nhìn quanh quất căn phòng, chỉ một màu đen, nó mong có chút tia sáng nào đó lóe lên, cho nó chút hi vọng rằng nó có thể thoát ra nhưng không.

Chỉ có bóng tối bao trùm lên tất cả.

Nó hoàn toàn bất lực.

Nó mò mẫm mãi mới tới được chỗ cánh cửa. dùng hết lực có thể từ hai bàn tay bị trói chặt, nó đập mạnh vào cửa.

-Natsu, làm ơn cho em ra đi.- Nó hét lớn, tiếng hét vang vọng khắp phòng rồi dội thẳng vào nó.- Làm ơn đi...

Nó đập càng lúc càng mạnh hơn. Nó không ngừng khóc lóc thảm thiết:

-Anh à, em xin anh, làm ơn thả em ra. Anh biết rõ em sợ lắm cơ mà, làm ơn...

- Nó khóc òa lên.- Em biết lỗi rồi, em biết em sai rồi, làm ơn...

Nó gục mặt xuống sàn nhà lạnh lẽo, miệng còn lắp bắp:

-Làm ơn...

Anh đứng ngoài cửa, nghe rõ tiếng rên rỉ bên trong.

Càng làm Anh thấy thích thú nhìn chiếc đồng hồ Platinum World Time

Đã 10h50.

Năm tiếng trôi qua từ khi nó bị phạt trong căn phòng đó.

-Haizz...- Anh thở dài, rút trong túi ra chiếc chìa khóa phòng, đút vào ổ khóa rồi mở cửa.

Chút ánh sáng le lói khiến nó ngược lên nhìn. Cổ ngồi dậy một cách khó khăn, nó vẫn ngược lên nhìn anh với đôi mắt mọng nước.

-Trả lời câu hỏi của tôi.

Nó gật đầu.

-Em là gì?

-vợ của anh.

-Ai cho em cái quyền tới gần bất kì ai khác bên ngoài vậy hả?

-Em đã sai, em đã sai.

-Em biết lỗi của em chưa?

-Em biết rồi.- Nó gật đầu, đôi mắt chứa đầy nỗi lo sợ tột cùng.

-Là em sai, em không bao giờ dám như thế nữa.

-Tốt.- Anh mỉm cười, nụ cười của một tên độc tài thật sự.

- Em biết bây giờ phải thế nào chứ?- Nó gật đầu một cách chậm chạp.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm nó lên, cúi gần xuống gương mặt nó.

Một nụ hôn.

Môi anh mon nhẹ trên môi nó nhưng không chút dịu dàng, ngược lại, anh cắn nhẹ môi nó như xâm chiếm.

Trái tim nó đập loạn nhịp, luôn là thế mỗi khi anh hôn nó.

Nó cảm thấy choáng ngợp, khó thở và rồi nó lịm dần đi, để cho cơ thể mình

lọt thõm trong vòng tay anh một cách vô thức.

Anh bế nó một cách nâng niu, dịu dàng như chàng hoàng tử bạch mã bế nàng công chúa xinh đẹp. Chỉ có điều anh không bế nó về cái lồng kính của riêng nó mà là... phòng của anh.

Nó tỉnh dậy, nhìn lên trên trần nhà. Không có cái đèn chùm quen thuộc nào cả, không phải phòng nó. Cách cái vị trí đó khoảng 2 mét là một cái đèn chùm pha lê khổng lồ trong suốt mà chỉ cần nhìn là nó hiểu ngay đây là cái nơi nào.

Phòng anh.

Cánh cửa phòng tắm bật mở.

-Tĩnh lại rồi à?- Nó đỏ mặt nhìn anh chỉ khoác lên mình chiếc áo choàng tắm làm lộ rõ vòng ngực mạnh mẽ.

Rồi nó chột dạ, cúi xuống nhìn mình, thở phào nhẹ nhõm khi không có gì thay đổi trên người nó.

Biết được điều nó đang nghĩ trong đầu, anh nói:

-Tôi đã từng nói với em rồi, thứ tôi cần là một con búp bê thuần khiết chứ không phải một con búp bê bị vắn đục, dù cho có bị vắn đục bởi tôi đi chăng nữa.

-Bây giờ là...mấy giờ vậy ạ?- Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối đen như mực.

-0h56.

Anh rót loại rượu Brandy nặng vào cốc đá, đứng bên cửa sổ rồi nhìn chăm chú vào nó đang nằm trên giường anh. Anh nói:

-Ngủ đi.

Nó gật đầu lia lịa, bước xuống giường định về phòng thì anh nói, vẫn giữ nguyên cái giọng điệu ra lệnh không đổi:

-Ngủ ở đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chap 2 : Nỗi Sợ Của Hình Phạt (Tt)

Nó mở bừng mắt dậy, trời đã tờ mờ sáng. Cố ngồi dậy nhưng không được, nó khó hiểu nhưng ngay lập tức nhận ra đang có một vòng tay siết lấy mình, và cả cái hơi thở nóng sau lưng mình nữa. Anh nằm thấp hơn nó, gương mặt anh vùi vào phần giữa lưng nó còn tay thì ôm chặt phần hông. Hơi thở của anh phả vào làn da khiến nó thấy ngượng chín người.

Lách mình khỏi vòng tay siết chặt một cách khó khăn,

nó không nhận ra vô tình mình đã khiến anh thức giấc.

-Đi đâu vậy?

-Ơ... em định về phòng.

Anh ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt nó. Điều này khiến nó không thích, nhưng nếu nói

chính xác thì thực ra vì nó sợ cái ánh nhìn xoáy tận tâm can người khác của anh.

-Đi đi, tới giờ đi học rồi.-Chỉ chờ câu nói đó, nó bước ngay xuống giường, đi khỏi phòng với một tốc độ đi nhanh nhất nó có thể.

Nó ngồi trong xe, nín thin, không dám nói một câu gì cả.

-Hôm nay...

-Gì cơ ạ?

-Em biết em phải làm gì không?

-Làm gì?- Nó không hiểu.

-Với cái tên bạn gì đó của em đấy.

-Em...- Nó ngập ngừng.

-Sao?

-Em biết phải làm gì rồi.- Nó cúi gằm mặt xuống, lặp đi lặp lại trong tiềm thức câu xin lỗi Gray.

Hắn tìm khắp dãy hành lang duy nhất mà mọi người có thể dùng để đi vào trường từ cổng, mãi mới tìm thấy nó đang đi đi với anh, người mà hắn không có chút thiện cảm nào cả.

-Lucy.- hấn gọi nhưng không hiểu sao, nó có vẻ gì đó hơi hốt hoảng,hơi thảng thốt và có gì như sợ hãi.

Hấn chạy lại gần hai người, miệng vẫn cười nói:

-Hôm nay em tới trễ nhỉ?

Nhưng nó không đáp lại dù chỉ một từ.

-Sao vậy?- Hấn ngạc nhiên mà không để ý rằng anh đang nở nụ cười tự mãn.

-Em có gì cần nói với anh ta sao?- Anh nói.

-Không.- Nó trả lời.

-Anh nghĩ anh ta là bạn của em chứ?

-Không phải.- Nó lắc đầu.

Cử chỉ đó khiến tim hấn có gì nhói lên, đau, rất đau trong tim.

-Em sao vậy?- Hấn đưa một tay lên nhưng trước khi chạm được vào nó

thì bàn tay ấy đã bị chính nó gạt phắt ra.

Hấn quay phắt sang nhìn anh nhưng chỉ nhận được ánh mắt giễu cợt và đắc thắng.

-Nếu không có gì thì hai chúng tôi đi được rồi chứ?- Anh vẫn cười nói nhả nhặn,

nắm lấy tay nó rồi kéo nó đi.

Thế nhưng...

Bàn tay còn lại của nó giờ đã bị nắm chặt lại bởi bàn tay hấn.

-Buông ra.- Anh nói.

-Tôi không có việc gì phải nghe lời anh cả.- Hấn nói.

-Tôi bảo cậu bỏ tay ra khỏi Lucy.- Anh gầm gọng, ánh mắt lóe lên sự tức giận.

-Chính tôi mới phải nói câu đó.- Hấn nói đầy tức tối.- Anh làm cái gì mà dọa cô ấy

tránh xa tôi chứ hả?- Nói rồi, hấn dấm thẳng vào mặt anh.

Mọi người trong hành lang thấy thế bèn tụ tập đông xung quanh để chiêm ngưỡng cái cảnh có một không hai đấy: có kẻ dám dấm thiếu gia Natsu!!!

-Đồ điên!- Anh lao vào đập thẳng vào bụng hấn.

-Lộ bản chất thật rồi nhé.- Hấn nói giọng mỉa mai.

-Câm mồm.- Rồi cả hai xông vào đánh nhau loạn xạ. Anh đá, hấn đấm. Hấn đập, anh thụi.

Họ cứ xáp vào đánh nhau mà không quan tâm tới xung quanh.

-Tránh xa vợ của tôi ra nghe chưa.- Nó nghe thấy anh nói.

-Thôi ngay cái trò đó đi!- Hấn gào lên.

-Hai người làm ơn thôi đi!- Nó hét toáng lên.

Hai người dừng lại nhìn nó ngạc nhiên, có lẽ vì lâu lắm rồi nó chưa lớn tiếng như vậy.

Nó tiến lại, rút khăn tay lau mồ hôi trên mặt anh.

-Gray, em xin lỗi.

-Gì chứ?- Hấn hỏi.

- Xin anh, từ giờ chúng ta hãy như không quen không biết đi.- Nó nói.

- Sao lại vậy được?

- Nếu anh muốn tốt cho em thì xin anh hãy như vậy đi.- Nó nói.

- Cô ấy nói đúng đấy, không muốn rước họa vào thân thì biến đi.- Anh cài lại cổ tay áo

đã bị bung ra.- Anh liếc nhìn mọi người xung quanh.- Còn ở đó sao?- Mọi người nghe vậy dần tản ra nhưng không quên lời sau đó anh nói.

- Ai bép xép chuyện này thì đừng trách tôi.

Anh cầm tay nó, cầm thật chặt như muốn chọc tức hấn. Khi đi, anh không quên

dành tặng hấn nụ cười chiến thắng. Còn nó, nó chỉ để lại cho hấn ánh mắt nuối tiếc vô hạn.

Một đêm đầy sao.

Nó nhìn thấy vậy ở cái mái vòm kính trong suốt ở hồ bơi.

-Này.- Anh gọi khiến nó quay ngoắt lại.- Đang làm gì đấy?

-Không, chỉ ngắm sao thôi.- Nó cười nhẹ.

Anh ngừng bơi, bước lên bờ. thấy vậy, nó vội cầm chiếc khăn đưa cho anh lau.

-Sao thế?- Anh nhìn nó dò xét.- Nghĩ tới tên Gray đó nữa sao?

Nó im lặng, cúi mặt xuống lắc đầu nếu nó mà còn nói gì chắc mình sẽ bị anh phạt như hôm qua nó thật sự không muốn thà dối lòng còn hơn thừa nhận điều đó. Anh không nói gì bỏ mặt nó vào nhà.

Nó nằm phịch xuống giường. Hôm nay có lẽ nó được nghỉ học chẳng?

Không thấy anh tới gọi nó đi học.

Bỗng nhiên nó thấy hơi trống vắng, hơi thiếu thốn gì đó.

Anh đang ăn sáng dưới nhà.

-Không gọi tiểu thư sao ạ?- Một cô hầu gái có khuôn mặt tàn nhan hỏi.

-Không cần, để cô ấy nghỉ ngơi. Sẵn tiện sắp xếp cho tôi, hôm nay tôi ở nhà,

không đi học, cô ấy cũng thế.

-Vâng, tôi sẽ báo với quản gia Lâm.

Ba ngày nó nằm bẹp trên giường.

Ba ngày không đến trường.

Ba ngày nó giam mình trong cái lồng kính trưng bày này.

Và kết thúc cho ba ngày chán chường đó là câu nói của anh vào sáng này khi ở trong xe:

-Giờ nghỉ trưa em không phải lên thư viện với tôi.

-Gi cơ ạ?

-Tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi đi nhưng vẫn phải trong tầm mắt của tôi đấy.

-Vâng.- Nó thấy vui vui, lẽ nào anh lo lắng cho nó?

Chương 4: Chap 3 : Bữa Tiệc Không Mong Muốn

Nó nghe theo đúng lời anh, chọn nơi đến vào giờ nghỉ trưa là thăm cô sau khuôn viên trường, ngay trong tầm mắt từ chỗ anh vẫn ngồi bên thư viện.

Rảo bước chân thật nhẹ, thật thoải mái, nó hít căng đầy buồng phổi, cái không khí trong lành, thoáng đãng mà nó luôn khao khát.

“Soạt”

Nó quay về hướng phát ra tiếng động và rồi, nó nhìn thấy một cái cảnh mà nó không bao giờ muốn thấy cả: một đôi nam nữ đang rất tình cảm trong góc tường mà không cần quan tâm tới ai khác.

Như thể cảm thấy ai đó đang nhìn mình, nam sinh kia quay lại, nhìn thẳng vào nó.

Đó là một anh chàng đẹp trai, phải nói là rất đẹp, đẹp không kém gì anh cả.

Nó không thích cái nhìn chăm chăm vào nó của chàng trai lạ lẫm kia.

Nó vội quay lưng bỏ đi mà không nhìn thấy nụ cười bí hiểm đầy ẩn ý của cậu ta.

Gã bỗng thấy hứng thú khi thấy một người thiếu nữ có vẻ ngoài hiếm gặp như vậy: lạnh lùng, bí hiểm.

Gã cười khi một tiếng mà không nhận thấy cô gái kia đang kéo tay áo gã.

- Anh Jella.

- Thôi, tôi hết hứng thú rồi, tạm biệt nhé.- Gã nói dừng mấy từ rồi đi về

hướng nó vừa đi, bỏ quên tiếng gọi của cô gái kia.

Nó đứng dưới một tán cây rậm rạp, ngắm nhìn những đám mây cứ lượn lờ trên bầu trời kia.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp.

- Này.- Nó giật mình quay lại. Là gã.

Nó bước lùi lại như gã đã nhanh chóng vòng tay sang eo nó, đẩy nó sát vào gã.

- Buông tôi ra.- Gương mặt nó vẫn lạnh tanh.

- Cô có vẻ không có gì ngại khi thấy cảnh đó nhỉ. Hay là cô quá quen rồi?- Gã ồm ồm.

- Trông cô không giống thế. Hay là... cô bị vô cảm?- Gã cúi sát mặt xuống nhưng gương mặt nó cũng chẳng thay đổi gì cả.

- Tránh ra.- Nó yêu cầu.

- Cô báo hại tôi mất hết hứng thú mà giờ lại đòi đi dễ dàng thế sao?

- Gã cười trong cổ họng.

Gã cúi xuống gần hơn, hôn nhẹ lên môi nó. Nó không tài nào cử động được khi mà gã cứ giữ chặt nó như thế, chỉ có thể giãy giụa được được một chút. Gã mỉm cười thích thú rồi cúi xuống hôn nó lại một lần nữa, lần này lâu hơn và mạnh bạo hơn. Chết tiệt! Ai cũng được, làm ơn cứu nó với! Nó liếc mắt nhìn về phía thư viện, nửa mong anh sẽ thấy mà cứu nó, nửa mong anh đừng thấy vì nếu thấy thế nào anh cũng sẽ rất tức giận.

Nhưng nó không muốn tiếp tục cái nụ hôn ép buộc này nữa. Thật kinh tởm!!!

- Buông ra!- Tiếng ai đó vang lên ngăn chặn cái hành động khủng khiếp của gã. Là hắn.

-Giữ chứ? Đang vui mà.- Gã buông nó ra, đưa hai tay lên tỏ vẻ thản nhiên.

-Thẳng điện.- Hấn rửa.

-Đừng nói thế chứ, các fan nữ của tôi sẽ buồn lắm đấy.

-Tao mặc xác mày là idol kiểu gì nhưng đừng có động vào Lucy.- Hấn chỉ vào nó.

-Hóa ra cô tên Lucy à?- Gã nhìn nó. Nó đang dùng một tay che miệng lại, ánh mắt đầy hoảng sợ, mặt đỏ ửng cả lên.

- Ô, hóa ra cô không phải vô cảm mà là quá ngây thơ thôi đấy.- Hấn bật cười khanh khách.

Nó vội vàng đứng dậy rồi vụt chạy, dù cho tiếng cười của gã còn bám theo nó dai dẳng ở phía sau.

-Sao nào?- Gã quay lại nhìn hấn, gương mặt vẫn nở nụ cười.

-Mày thử động vào cô ấy thì đừng trách tao.- Hấn nhìn theo nó đang chạy về phía thư viện, trong lòng thoáng buồn rồi đi mất. Hấn chỉ hận một nỗi chưa dám được gã cho bồ tức.

Cả bãi cỏ rộng giờ chỉ còn gã, một mình đứng cười.

-Rốt cuộc cô gái đó là ai vậy chứ?- Gã vừa cười vừa nói, trong đầu suy tính một điều gì đó.

Đương nhiên, trước nay gã đều thích chinh phục, thứ càng khó thì hấn càng khoái.

Giờ lại gặp một cô gái có vẻ đẹp như thế, lại còn rất ngây thơ nữa chứ, gã đâu ngu ngốc bỏ qua, gã không điên.

Nó chạy vội trong thư viện, tiếng chân nó gây ồn ào tới nỗi cô thủ thư cũng phải nhắc nhở.

Nhưng ngạc nhiên hơn cả là lần đầu tiên cô thấy nó chạy vội vàng như thế, cứ như có tai họa khủng khiếp lắm vậy, chắc hấn còn khủng khiếp hơn ngày tận thế mất.

Nó tìm anh, nó cần anh lúc này để che chở bảo vệ nó.

Nó không cần biết anh đối xử với nó lạnh lùng, tàn nhẫn như thế nào nhưng nó cần anh, thế là đủ.

Anh. Anh kia rồi. Anh đang nhìn nó với ánh mắt hơi ngạc nhiên.

Nó không suy nghĩ gì cả, chỉ chạy ồa tới bên anh, ngồi bên anh và mỉm cười.

Ít ra lúc này nó có thể yên tâm, yên tâm rằng nó hoàn toàn an toàn, yên tâm rằng tên kia sẽ không thể chạm vào nó, yên tâm vì tin chắc anh sẽ giúp nó tránh xa kẻ mà nó không bao giờ muốn gặp.

-Em ra xe trước đi.- Anh ôn tồn nói khi thấy nó vẫn giữ nguyên thái độ kì lạ từ trưa, cứ như thể nó đã gặp ma vậy. Nó không nghe lời anh, hai tay vẫn ôm chặt tới nỗi tay áo sơ mi của anh nhăn nhúm lại.

- Đừng cãi lời tôi, cô bé à.

- Anh xoa đầu nó một tẹo rồi đẩy nó vào trong xe.

-Anh đi đâu vậy?- Nó chụp ngay lấy tay anh khi thấy anh không định vào xe.

-Tôi có chút việc.- Anh nhẹ gỡ từng ngón tay nó ra, cầm chặt chúng một chút rồi thả ra.

Khi thấy anh đã đi khuất, nó mới quay lại ngồi bình thường.

Hôm nay anh cử xử hơi khác lạ, dịu dàng hơn, quan tâm hơn với nó.

“Cốc...cốc...” Có tiếng gõ cửa ô tô.

Nó vội tay hạ cửa kính xuống.

Là gã, nụ cười vẫn nở trên môi.

Giương mặt nó hoàn toàn biến sắc, vội vàng cho kéo cửa kính lên nhưng không kịp, gã đã nắm chặt lấy bàn tay nó.

-Buông ra.- Nó nói, cố giằng tay ra khỏi bàn tay to lớn của gã.

- Chú Macao,giúp cháu.- Nó cầu cứu chủ tài xế.

-Phiền cậu buông tay ra.- Tài xế Macao đã quay lại nhìn từ lúc nãy nhưng gã vẫn không nghe,tay như nắm chặt hơn.

-Buông ra.- Nó lặp lại lần nữa.- Anh điên à?

-Phải, tôi đang điên lên vì em đây.- Gã cười.

-Cậu bỏ tay ra ngay, tôi không muốn phải dùng vũ lực đâu.- Tài xế Macao nói.

-Không phải chuyện của ông.- Gã đáp trả lời đe dọa bằng thái độ vô tâm.

-Được rồi.- Nó thờ dãi.- Anh buông tôi ra đi, tôi nói anh nghe cái này.- Nó nói, giọng bí ẩn.

-Được thôi.- Gã cười tít mắt, thả tay nó ra. Nó ngồi sát lại cửa xe,đôi môi nở nụ cười giá băng nhưng phải thừa nhận là vẫn rất đẹp.

Nụ cười đó bỗng khiến gã xao xuyến, tìm đập một cái “thích”.

- Em muốn nói gì?- Gã cúi đầu xuống sao cho gương mặt hai đứa gần bằng nhau, cố giữ bình tĩnh trước nụ cười kia.

Nó không ngần ngại, vung tay tát thẳng vào mặt gã, rồi ngay lập tức nhấn nút kéo cửa kính lên.

Gã đứng hình.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

-Ha ha ha ha...- Gã cười, cười sảng sặc. Lần đầu tiên có đứa con gái làm thế với gã.

Tát gã đấy nhá? Ban đầu gã chỉ tính giỡn thôi, ai ngờ đâu lại thú vị thế này chứ.

Không ngờ cái cô bé nhỏ bé này mà cũng mạnh mẽ ra phết.

Gã gõ vào cửa kính mấy lần, thu hút sự chú ý của nó. Gửi cho nó nụ hôn gió, gã bỏ đi mất.

-Chú Macao này.

-Vâng, thưa cô.

-Chú đừng nói với anh ấy nhé.

-Tôi nghĩ là nên nói cho cậu chủ biết thì tốt hơn.

-Cháu xin chú đấy, nếu cần cháu sẽ tự nói nhưng tạm thời chú đừng nói về việc này với anh ấy nhé.

Tài xế Macao suy nghĩ một chút rồi nói:

-Được rồi, tôi hiểu, thưa cô.

-Cảm ơn chú.

-Chuyện gì thế này? Cậu chủ thiếu gia lại hạ cố đi tìm tôi sao?- Hần nói mỉa mai.

-Trưa nay đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?

-Sao lại hỏi tôi?

-Trưa nay, tôi đã thấy cậu ở bãi cỏ. Cho tôi biết đi, đã có chuyện gì hả?

-Tự đi mà hỏi cô ấy.

-Vì tôi biết cô ấy không muốn nhớ lại nên mới không hỏi.

-Sao từ té thế?- Hấn đứng tựa vào tường, khoanh hai tay lại một cách thoải mái.

- Tôi nghĩ anh có nhiều cách để buộc cô ấy nói cơ mà, như cách anh bắt cô ấy tránh né tôi đấy.

-Đó là hai chuyện khác nhau.

-Nhưng lòng ích kỉ của anh thì chỉ một thôi.- Hấn nói.

-Nếu cậu không muốn nói tôi cũng chẳng ép. Vậy đi.- Anh nhún vai.

-Tôi khuyên anh một câu nhé.

-Gì?

-Anh rất thu hút người khác đấy, dù cô ấy có lạnh lùng hay tiếp xúc với bất kì ai thì thật sự, cô ấy rất quyến rũ.

-Điều đó không cần cậu nói tôi cũng biết.

-Em mặc bộ váy tôi đã sai người mang tới phòng đi.- Anh ngồi im lặng cho tới khi xe chuyển bánh vào sân biệt thự rộng rãi.

-Có chuyện gì sao?

-Tối nay em sẽ đi dự tiệc với tôi.

-Tiệc?

-Phải, tiệc mừng công ty Drangeeel.

-Drangeeel?

-Một công ty quản lí nổi tiếng trong giới showbiz, sắp tới công ty tôi sẽ hợp tác với họ, tôi cần em đi theo.

-Tại sao?

-Em là vợ tôi.- Anh trả lời gọn lọn

.

-Vâng.- Nó gật.

Nó nhìn vào gương, không dám tin đây là nó sau 3 tiếng lại thay đổi đến thế.

Mái tóc đen được uốn xoắn bồng bênh, tô điểm gương mặt với đôi môi màu đào, váy màu trắng dài quá đầu gối bồng bênh, trang sức đính kim cương lấp lánh.

-Được lắm.- Anh nói.

Nó nhìn anh. Hôm nay anh mặc bộ vét màu trắng tinh khôi. Trông anh thật lịch lãm.

-Đi nào.- Anh cầm tay nó kéo đi nhưng đôi giày cao gót khiến nó thấy vương.

- Được rồi.- Anh thở dài rồi bế nó lên.

-Ồ, em tự đi được mà.

-Yên nào, tôi không muốn bị trễ giờ, em hiểu không?

-Vâng.

Địa điểm tổ chức là một khách sạn thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Drangeel, tập đoàn của gia đình anh. Nó biết gia thế nhà anh giàu có, quyền lực cỡ nào nhưng vẫn ngạc nhiên khi anh nói đây chỉ là một khách sạn rất nhỏ thôi.

Hội trường tổ chức đông nghịt người, toàn những người tai to mắt lớn trong chính trị, kinh doanh, còn có cả các ngôi sao nổi tiếng nữa.

Nó nhẹ nắm lấy vạt áo anh, run rẩy.

Nó vốn không quen ở chốn đông người mà lại toàn là người lạ mặt với nó.

-Không sao, không ai dám đụng vào vợ của tôi đâu.

Nó gật đầu mấy cái rồi buông tay ra, lảo đảo bước đi bên cạnh anh.

Bất ngờ, anh vòng tay sang hông nó, ôm sát nó vào người, nói:

-Tốt nhất đừng nói chuyện với ai cả, nghe không?

-Em biết rồi.

-Tốt.

-Xin chào thiếu gia Natsu.- Một người đàn ông tầm ba mươi, mặc bộ vét đen bóng loáng,tay cầm ly rượu tiến tới.

- Anh thấy buổi tiệc thế nào?

-Tuyệt vời.- Anh nói lấy lệ chứ trong lòng thì không hề, anh cũng giống nó,ghét nơi ồn ào đông người.

-Còn quý cô đây là...- Người đàn ông nhìn sang nó khiến nó rúc vào người anh như thể gà con yếu ớt mong chờ sự che chở của người mẹ.

-Cô ấy là vợ của tôi, Lucy.- Anh quay sang nó.

-Em,đây là tổng giám đốc Bảng của công ty FA.

Nó gật đầu e dè.

-Xin lỗi, cô ấy rất nhút nhát.- Anh cười.

-Không sao, quả là một quý cô xinh đẹp. Thật tiếc khi công ty tôi không có một ngôi sao nào được như quý cô đây.- Anh ta đưa bàn tay tới gần gương mặt nó như thể biểu dương.

- Liệu có thể nào...

Anh ôm chặt lấy nó, cười xã giao nói:

-Không, xin lỗi, rất tiếc là không được.

-Vâng, dĩ nhiên rồi, sao lại để một tiểu thư cao quý như thế này tùy tiện tiến vào một thế giới đầy cạnh tranh như showbiz được.

-Cao quý sao?- Nó nói thầm, tự mỉm cười cay đắng. Nếu không phải ba mẹ anh giờ đây nó không ở đây.

-Em ra kia đi.- Anh nói với nó, tay chỉ về phía bàn tiệc đứng. Rồi anh nói nhỏ.- Đừng có biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chap 3: Bữa Tiệc Không Mong Muốn (Tt)

Nó cầm trên tay ly cocktail trái cây, đứng im một chỗ mà nhâm nhi.

Giữ đúng lời hứa với anh, nó luôn cố đứng ở vị trí sao mỗi khi anh liếc mắt sang

đều thấy nó, điều này cũng giúp nó tránh bị làm phiền hơn.

- Xin lỗi quý cô.- Một giọng nói gọi nó vang lên. Một chàng trai tầm hai mét, ăn mặc khá trịnh trọng.- Liệu tôi có thể mượn phép hỏi...- Nhưng anh ta im bật ngay lập tức.

- Không...không có gì đâu...tạm biệt cô.- Anh ta đọc thoại một hồi rồi chuồn thẳng, để lại nó đang ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Là do anh đang phía sau nó ư? Nó quay lại nhìn. Choáng cả tầm nhìn phía sau nó là một người lạ đứng ngay sau lưng nó mà nó không nhận ra.

-Chào cổ nhân.

Giọng nói này khiến nó sững người. Là gã?!

-Là anh? Sao anh lại...

-Tôi là ca sĩ của công ty FA mà.

Nó đặt cái ly xuống, lùi lại một bước dè chừng. Thấy hành động đó của nó, gã thấy tức cười.

Cứ như một con mèo con yếu ớt bị dồn vào đường cùng vậy. Dễ thương thật!

-Tôi nghĩ buổi tiệc sẽ chán lắm, đang định về đây nhưng gặp em thế này thì tôi đổi ý rồi.

- Gã ôm chầm lấy nó.

-Buông tôi ra, buông tôi ra!- Nó đập mạnh vào người gã. Trời ạ, anh sẽ thấy mất.

Kia rồi, cái ánh mắt ngờ ngàng xen lẫn sự tức giận đang chờ chực bùng nổ đó.

Anh đang tiến tới gần.- Buông ra mau!- Nó hét lên khiến mọi người xung quanh quay lại nhìn.

-Cảm phiền anh buông cô ấy ra được không?- Anh lên tiếng.

Gã quay lại nhìn anh, rồi lại nhìn nó, gã buông ra.

-Ồ, nếu tôi không làm anh là thiếu gia tập đoàn Chiến Thần có tiếng phải không nhỉ?

-Còn anh là Trần Bá Đình, ngôi sao nổi nhất hiện nay.

-Vinh hạnh cho tôi khi được anh biết tới.

Hai người này đang ra vẻ nói chuyện đầy vẻ thiện ý nhưng thật ra bên trong lại ghét nhau khủng khiếp, cứ như đang giễu cợt nhau vậy.

-Hình như vợ của tôi đang làm phiền anh.- Anh nhấn mạnh ba chữ “Vợ của tôi”.

-Không hẳn, chỉ là có quen biết với nhau thôi. Quen biết rất tốt nhỉ?- Gã nháy mắt với nó.

-Thế anh không phiền nếu tôi đưa cô ấy tránh xa anh ngay bây giờ chứ?

-Không sao.- Rõ ràng họ đang thử sức kiên nhẫn của nhau mà.

-Lại đây, Lucy.

Nó chạy lại ngay bên anh.

-Thật may là không có nhà báo nào ở đây.- Anh nói như đe dọa.

-Phải, thật may.- Gã đồng tình, môi nở nụ cười đều cang khó ưa.

Hắn quăng chìa khóa xe cho tiếp tân rồi bước vào trong hội trường.

Chỉ là một buổi tiệc giao lưu nhỏ giữa những kẻ có quyền thế, đâu buộc phải có mặt, vậy mà cha hắn cứ bắt hắn đến cho bằng được trong khi ông nằm ở nhà ngủ cùng bà mẹ. Hay chưa?

Chẳng hiểu sao không khí bữa tiệc có phần hơi ngột ngạt, hơi u ám nặng nề lạ thường.

Hắn nhìn ra trung tâm của cái vùng không khí ấy. Là ba người nhưng sao quen quen.

-Hả?- Hắn buột miệng kêu lên khi thấy ba kẻ đó không ai khác ngoài nó, anh và gã?!

Cái luồng khí âm u này là hắn biết rồi đấy, cả cái mặt đang mỉm cười mà cứ tỏa sát khí bùng bùng của hai tên kia nữa. Giờ hắn tự hỏi có nên để hai tên này choảng nhau không? Thế cũng hay nhưng chắc chắn rằng nó sẽ không vui.

-Haizz...- Hắn thờ dài, bước về phía ba người kia. Liệu việc làm bây giờ của hắn có ngu ngốc không nhỉ? Mặc kệ, nếu có ngu ngốc thì là vì hắn quá tốt với nó.

- Làm ơn dẹp ngay cái không khí này đi.- Hắn gãi đầu, tỏ vẻ chán chường nói.

Nó mừng như bắt được vàng, ít ra cũng đã có người can đảm đứng ra phá vỡ bầu không khí u ám này, ai cũng được, là hắn hay là người lạ nào, miễn giúp ích được lúc này thì đều như nhau thôi.

-Hai người không thấy rằng năng công chúa của chúng ta đang hoảng sợ rồi đấy à? Sao? Không định dẹp cái bộ mặt đura đám ấy đi sao? Được rồi, nếu thế thì tôi sẽ mang cô ấy đi vậy, hai người cứ ở đây đi nhé, đập nhau, choảng nhau hay cãi lộn cũng được.

- Nói rồi hắn đưa tay về phía Lucy. Lucy nhìn bàn tay, nhìn gương mặt vô cảm của anh rồi nhìn gương mặt hắn. Nó nhìn sâu vào mắt hắn và hiểu ngay hắn định làm gì.

Nó giả vờ cười:

-Được thôi, cảm ơn anh, Gray.- Nó đang định nắm lấy bàn tay kia thì ngay lập tức, nó bị anh ngăn lại.

-Thế mới đúng chứ.- Hắn cười trong khi anh kéo nó lại vào lòng trước cái nhìn tức tối của gã.

Nó gật đầu nhẹ, tỏ ý cảm ơn hắn. Hắn cười khẩy rồi để dấu ý chỉ ok cho nó.

-Đó, vậy có phải tốt không.

-Làm sao không nghe theo sắp xếp của anh được chứ, công tử của chính trị gia quyền lực nhất hiện nay.- Anh nói. Nó ngạc nhiên, nó biết hắn là con của gia đình giàu nhưng không ngờ lại là gia đình liên quan tới chính trị.

-Thôi nào, chính trị gia là cha tôi, còn tôi là tôi. Tôi chỉ muốn làm điều tốt nhất cho Lucy thôi và cũng hãy nhớ, đây là lần duy nhất tôi bên phe cậu thôi, cũng chỉ vì Lucy thôi.

Anh không đáp, chỉ nhìn hắn, hắn nhìn lại. Không khí giữa hai người giờ thậm chí còn đáng sợ không kém gì không khí lúc nãy giữa anh và gã.

Đúng một phút sau, anh kéo nó ra ngoài ban công.

Hắn vỗ tay ba cái, cười nói với mọi người:

-Nào mọi người, làm phiền mọi người giữ chuyện này đừng để chuyện này tới cánh nhà báo nhé.

- Hắn cười tươi rói mà đầy đe dọa.- Giờ thì mọi người cứ tiếp tục vui vẻ nào.

- Nhạc bắt đầu vang lên, mọi người không còn dám chú ý gì tới bốn người họ nữa.

Nhất là khi chuyện đó dính tới người thừa kế tập đoàn FA, con trai chính trị gia quyền lực nhất hiện nay đang nổi danh với trí thông minh khủng khiếp mà những kẻ quyền thế đều nhắm tới, idol hot nhất hiện nay có thể khiến cả xã hội thay đổi chóng mặt. Ba kẻ quyền lực chẳng hề bình thường có liên hệ với một cô gái, có kẻ điên muốn chết mới dám mang tin này lên mặt báo để chọc giận họ.

-Còn Jella này, cậu ra đây với tôi một chút nhé?

-Được thôi.

Trên ban công, anh nắm chặt lấy tay nó.

-Đầu.- Nó rên.

-Thằng đó là ai?

-Ai cơ?

-Thằng ca sĩ đó.

- Em chỉ mới gặp anh ta trưa nay.

- Em gặp nó làm gì? - Anh nói lớn nhưng tiếng nhạc bên trong đã át đi tiếng anh, không ai trong hội trường nghe thấy cả.

- Em tình cờ thôi.

- Thế sao hán bám theo em? - Anh siết chặt tay hơn.

- Em không biết.

- Lúc này hán ôm em là sao hả?

- Em không biết, là do hán tự ý, giống như hồi trưa hán hôn vậy. - Nó im bật ngay khi nhận ra mình đã lỡ lời nhưng đã quá trễ, anh đã nghe thấy, đã hiểu rõ tất cả.

Anh buông tay nó ra nhưng lần này anh dùng cả hai tay siết chặt hai vai nó.

- Em nói hôn là sao? - Anh nhấn mạnh từng chữ, sự tức giận kiềm nén như bùng nổ.

Nó lắc đầu, không biết nói gì cả.

- Em để thằng đó hôn mình?

Nó im lặng, toàn thân run rẩy vì sợ. Chưa bao giờ nó thấy anh đáng sợ vậy cả, đôi mắt anh tràn đầy giận dữ, nhìn vào là muốn bỏ chạy.

Anh tức giận, bức bối. Trước giờ anh luôn nghĩ nó là vợ của anh nên chưa từng nghĩ rằng sẽ có kẻ dám động tới nó chứ nói gì là hôn.

Lần trước hán hôn vào má là anh đã giận lắm rồi, giờ thì...

- Đừng phạt em, em xin anh. - Nó khấn hoảng.

Anh không quan tâm nó nói gì, vội vàng cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn.

Đó là một nụ hôn vội vã và thô bạo nhất anh từng hôn nó.

Anh giờ đây gần như phát điên lên rồi. Hơi nóng của anh truyền sang nó, nó không tài nào chịu nổi nữa, nó ghét anh thế này, ghét hơn cả khi anh lạnh lùng tàn nhẫn với nó. Nó cố đẩy anh ra khỏi mình. Anh ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đỏ ửng lên của nó. Cứ nghĩ tới việc gã cũng đã nhìn thấy gương mặt này của nó, anh càng phát điên hơn nữa. Anh chỉ muốn nó thuộc về anh mà thôi, anh không cho phép ai đụng tới nó cả. Một lần nữa, anh hôn nó.

Anh và nó không nhận ra, ở ban công gần đó, hán và gã đã nhìn thấy tất tần tật.

Gã tuy khó chịu nhưng huyết sát rồi tỏ ra thích thú như coi được bộ phim hay.

- Ô la la, anh Natsu nhà mình vậy mà mạnh bạo phết. Ai lại cưỡng hôn con gái nhà người ta thế kia?

- Xem ai vừa nói kia. - Hán mỉa mai dù trong lòng cũng khó chịu không kém.

- Thà giao cô ấy cho tôi đi cho rồi chứ giao cho anh ta làm gì? Tiếc quá!

- Thà tôi giao cô ấy cho anh ta còn hơn giao cho cậu.

- Sao lại thế chứ?

- Vì tôi biết anh ta thật lòng với cô ấy còn cậu chỉ là đùa bỡn.

- Thế sao anh không đưa cô ấy đi? - Gã hỏi.

- Vì tôi tin tôi sẽ mang cô ấy trở về bên tôi, và lại tôi còn phải nói chuyện với cậu.

- Ô, chuyện gì?

- Về Lucy.

-Rồi, tôi biết, lại bảo tôi tránh xa Lucy chứ gì?

-Phải.

-Không.

-Tại sao?

-Tôi không thích.

-Tôi biết là tôi hay Natsu cũng khó mà làm gì cậu, người chống lưng cho cậu đâu có ở đây.

-Cậu biết sao?

-Tôi biết chứ, người chống lưng cho cậu không ai ngoài cha cậu, chủ tịch ban giám đốc Ngân hàng Châu Âu.

-Quả nhiên anh rất tài giỏi, nhận ra ngay.- Gã gật gù.

-Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

-Thảo nào cha tôi rất hay đề cập đến cậu, Gray fullbuster kẻ có IQ cao cực kì thuộc hàng thiên tài trên thế giới, người ba năm trước từng khuấy đảo sàn chứng khoán thế giới đề rồi trong 1 ngày kiếm được gần tỷ đô la.

-Quá khen.

-Tôi phải thừa nhận tuy gia thế chúng ta có thể không bì được với Natsu nhưng tài trí chúng ta thì đâu kém, đúng không?

-Phải.

-Thế nhưng hẳn lại có thứ chúng ta luôn khao khát.

-Không sai.

-Sao chúng ta không hợp tác để hạ gục Natsu trước rồi phân tranh nhau sau?

-Tôi không hứng thú.- Hắn nói, rồi bỏ đi. Trước khi đi còn không quên nói.

- Nếu không nghe thì đừng có trách tôi.

-Tôi biết cậu sẽ trả lời thế mà.- Gã lắc đầu, miệng cười tỏ vẻ buồn lắm.

Còn về lời cảnh cáo thì tôi vẫn giữ nguyên ý của mình.

Hắn cười khi một tiếng với thái độ lãnh đạm, nói:

-Đề xem, mà tôi nói cho cậu biết, Natsu còn khó chơi hơn một kẻ có đầu óc như tôi nhiều.

Nhìn bóng hắn khuất dần trong đám đông, gã cười mỉm một cách đáng sợ.

-Đề xem.- Rồi gã quay sang ban công bên kia, nó và anh đã không còn ở đó.

Nhìn xuống dưới sân, gã thấy Kiên đang nhắc An lên trên vai, đi vào xe và ra về.

-Thú vị!- Gã phán.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chap 4: Chỉ Là Vợ Thôi

Gã mặc đúng chiếc quần jean trên người, lau mái tóc đang ướt sũng nước của mình.

-Đề tôi lau cho.- Một cô gái xinh đẹp, quyến rũ mặt bộ váy màu xanh nhưng bó sát người ngồi trên chiếc ghế đi vắng, tay cầm ly rượu vang đỏ chói như

màu thạch.

Cô đặt chiếc ly xuống bàn, ngay bên cạnh lọ hoa thủy tinh có duy nhất một bông hồng đỏ. Cô tiến tới, cầm lấy cái khăn gã đang giữ, lau tóc cho gã.

Gã khá cao nhưng cô cũng cao đầu kém nên chỉ nhón chân một chút là lau được tóc cho gã ngay.

Gã không nói gì, chỉ cười một mình.

-Sao thế? Có gì vui lắm à? Tôi tưởng anh không thích tiệc tùng chứ?Sao lại cười nhiều thế?

-Gặp được một chuyện vô cùng thú vị.

-Thú vị? Một cô nàng xinh đẹp à?

-Phải.

-Thế thì thú vị gì? Anh cười một cái là cô ta mê mẩn ngay đấy mà.

-Không, cô gái này rất đặc biệt.

-Đặc biệt? Có đặc biệt như tôi không?- Cô cúi xuống hôn gã.

Gã ngồi im cho cô hôn, chờ khi cô buông ra, gã cười nhếch mép nói:

-Chưa rõ nhưng tôi có.

-Chuyện cần nhờ cô đây.

-Chuyện gì nữa nào?

-Giúp tôi loại bỏ tình địch.

-Hi...- Cô cười nụ cười quyến rũ.- Anh luôn như thế, được rồi, ài?

-Kẻ sẽ thừa kế tập đoàn Drangeel.

-Gi? - Cô cười như thể gã đang nói đùa.

-Thật.- Gã khẳng định.

Cô suy nghĩ một chút rồi cười điệu đà.

-Được, mọi thứ sẽ hay ho lắm. Anh biết tôi là người ham vui mà đúng không?

-Thế nên tôi mới nhờ cô, và lại chỉ có cô mới đủ can đảm và trình độ để làm được điều này thôi, Erza.

Nếu Jella là idol nam hot nhất hiện nay thì Erza lại là idol nữ hot nhất.Hai người được ví như tiên đồng ngọc nữ của giới showbiz.

Nhiều nhà báo luôn tìm cách moi tin về hai người này để xem họ có quan hệ gì không nhưng chẳng một ai có thể tìm ra cả.

Vậy mà chả ai nhận ra Erza thường xuyên lui tới nhà riêng của Jella.

Và giờ thì họ đang bắt tay nhau để tách anh khỏi nó, báo hiệu một điều bất trắc

đang xảy ra nhưng không ai nhận thấy cả.

-Nhưng tôi phải làm thế nào?

-Đó là việc của cô. Tôi tin cô không làm tôi thất vọng.

-Đương nhiên, tôi là ai chứ?- Cô hôn gã.

Lần này, gã không để mặc cô nữa mà ôm chặt lấy cô.

Một đêm dài

Anh à.- Nó cố giựt tay mình ra khỏi bàn tay đang bóp chặt như muốn bóp nát tay nó của anh.

-Im ngay.- Anh ra lệnh, nó im bật, không dám than đau lấy một cái.Anh kéo nó lên lầu 6, nó nhận ra ngay anh định đưa nó đến đâu.

Dùng dằng tay mãi mà không được, anh vẫn đang kéo nó đi một cách thô bạo.

Chỉ trong mấy giây, anh lấy chìa khóa từ trong túi ra,mở bung cánh cửa phòng phạt.

-Không, em xin anh.- Nó năn nỉ nhưng anh đã tống nó vào trong phòng.

Chỉ có một điều khác biệt trong ngày hôm nay, nó không không ở trong phòng một mình.

Phải, anh đã đóng cửa nhưng không phải đóng từ bên ngoài mà từ bên trong.

Anh đã ở trong căn phòng không chút ánh sáng này với nó.

Anh ngồi trên ghế sofa còn nó ngồi lệt thềm trong lòng anh.

Chưa bao giờ nó thấy ôm chặt nó như thế, toàn thân anh đang run rẩy lên thì phải?

-Anh...- Nó cất tiếng.

Anh không trả lời.

-Anh...- Nó gọi lại lần nữa.

-Đừng bao giờ rời xa anh.

Trong bóng tối, lời anh thì thào bên tai khiến nó ngạc nhiên, tim nó đập thành thịch.

Câu nói đó không giống như mệnh lệnh,không như lời đe dọa mà lại như van nài yếu ớt,chứa chan đầy tình yêu khiến tim nó lồi nhịp.

Nó ôm chặt cánh tay đang vòng lấy nó của anh, khẽ mỉm cười. Đột nhiên nó nhận ra nỗi sợ của nó không còn, thậm chí giờ đây,nó bỗng cảm thấy vui khi chìm trong bóng tối.

Là do anh chăng?

Hắn hút thuốc, thật sự một kẻ luôn tỏ ra gương mẫu như hắn đang hút thuốc dù mới 17 tuổi.

-Mọi chuyện sao rồi? Tốt cả chứ con trai?- Mẹ hắn hỏi thăm.

-Ồn cả mẹ ạ.

-Thế thì tốt, mẹ biết con ghét giới thượng lưu nhưng...

-Hôm nay đi mà ít ra con giúp ích được vài việc.

-Thế sao?

-Con đã gặp cô ấy.

-Ai?

-Vì hôn thê của con bị người khác chiếm.

-À, cái cô bé đó chứ gì? con muốn cướp cô bé bây giờ sao rồi.

-oh vài chuyện không ổn.

-Sao? Có thêm tình địch à.

Người phụ nữ đã gần cái ngưỡng năm mươi nhưng gương mặt vẫn đề lộ vẻ kiều sa, xinh đẹp của tuổi trẻ.

-Vâng, không chỉ một mà 1 tên khó chơi cơ ạ.

-Woa, hai cơ đấy, con gặp rắc rối rồi.

- Con không thua đâu.- Hắn để điều thuốc vào gạt tàn gần đó.

-Mẹ biết con sẽ thế mà.- Bà cười.- Thôi, mẹ về phòng đây, ngủ đi con trai.

-Vâng.

-À, đừng để cha con biết con còn hút thuốc đấy, ông sẽ không vui đâu.

-Vâng, con biết.- Hắn cười, khoe cái răng khênh đáng yêu của mình.

Chắc chắn rằng mẹ hắn đã đi khuất, hắn tiếp tục lấy ra một điều thuốc khác từ

bao thuốc trong túi áo, định đưa lên hút nhưng lại thôi, bàn tay hắn bóp chặt

như muốn nghiền nát điều thuốc ra. Hắn thả tay ra, giấy gói, đầu lọc và thuốc lá rơi trên sàn.

Không rõ bây giờ là mấy giờ, chỉ biết là rất lâu rồi, rất lâu rồi nó không chớp mắt nổi.

Anh vẫn ôm chặt nó, hơi thở nóng nhưng đều, có vẻ như anh đã ngủ thiếp đi.

Nó không đánh thức anh, hiếm khi nó thấy anh ngủ ngon như vậy. Anh vẫn hay gặp ác mộng, mỗi lần vậy anh đều qua ngủ ở giường nó và bỏ về phòng vào tờ mờ sáng.

Giờ nó không nhìn thấy mặt anh nhưng nó biết rằng gương mặt anh đang rất gần mình.

Nó nhẹ dùng tay chạm vào mặt anh, vào sống mũi anh rồi lướt tay xuống đôi môi anh, đôi môi mềm mại và âm ẩm.

Nó tiến gần mặt anh hơn nhờ cánh tay nó, khê hôn phớt lên môi anh.

Nó dầm mình trong bồn nước nóng, từng thớ cơ giãn ra thoải mái sau khi bị tê cứng do ngồi ở một tư thế quá lâu.

Bây giờ là 3h sáng.

Nó đã ngồi yên để anh tựa vào nó mà ngủ suốt hơn 5 tiếng.

Hơn 5 tiếng nó không ngủ.

Nếu không phải nụ hôn của nó khiến anh tỉnh lại bất chợt thì hẳn giờ nó và anh, cả hai đều còn trong căn phòng đó. Anh vẫn ôm chặt lấy nó.

Mùi hương của anh vẫn quyến lấy nó rồi.

Mà cũng thật may, anh không nhận ra điều nó làm khiến anh vô tình thức giấc.

Nó bất giác mỉm cười, nụ cười hạnh phúc mà lâu lắm rồi mới có nếu như không muốn nói là chưa từng.

Sáng sớm hôm sau, anh nhận được một tấm thiệp mời đặc biệt, bên ngoài in dòng chữ hoa văn kiểu cách: Lễ công bố album mới của Erza.

-Sao cô ta lại mời cậu chứ?- Quần gia Gajeel thắc mắc.

Anh lật đi lật lại tấm thiệp, nói:

-Chính tôi cũng không rõ nhưng có vẻ tôi nên tham gia, dù sao sắp tới chúng ta sẽ hợp tác với cô ta trong vụ quảng cáo sắp tới. Đó là bước đầu tiên để tập đoàn chúng ta lấn sân sang lĩnh vực showbiz ở đây.

-Tôi hiểu, tôi sẽ cho người chuẩn bị.

-Chuẩn bị cho cả Lucy nữa.

Quần gia Gajeel nhìn anh với vẻ ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật đầu đáp:

-Vâng, tôi biết rồi.

Anh ngồi nhìn tấm thiệp, trong lòng có linh cảm không hay nhưng dù sao vì công việc cũng đành phải chấp nhận lời mời vậy.

Anh dùng tay vò tấm thiệp lại, quăng nó xuống sàn. Để đấy, lát nữa, tự khắc có người hầu dọn dẹp.

Ánh nắng chói chang của một ngày mới, anh tự nhủ:

- Phải đi học thôi. Chắc hẳn cô ấy cũng không muốn bị trễ.

Anh nhắc tới nó, môi thoáng mỉm cười.

Gã vừa đi vừa huyết sáo, trên tay cầm một hộp quà màu hồng thất nơ xanh.

- Anh Jella.- Một nữ sinh chạy tới chỗ hắn.

Gã cười tươi rói khiến cô nữ sinh ấy đỏ mặt, thế nhưng ngay sau đó, gã nói:

- Em là ai vậy? - Ánh mắt gã xa lạ nhìn cô gái.

- Anh đùa à? Em nè, hôm bữa tụi mình còn...

- Xin lỗi, anh không quen.- Gã bước qua cô gái rồi đi mất, để lại chỉ mình cô nữ sinh đang bờ ngỡ, không thể tin nổi gã và người con trai ngày hôm qua là một.

Gã nhận ra cô nàng đó ngay ấy chứ. Đó chẳng phải là cô nàng hôm qua đi theo gã đó sao? Chẳng phải hôm qua khi đang đùa giỡn với cô nàng gã đã gặp nó sao?

Gã đâu phải kẻ hay quên chứ nhưng gã không hứng thú, nhất là với mấy cô nàng dễ dãi vậy. So với nó, cô nàng kia quả là một trời một vực, kể về vẻ ngoài lẫn tính nết.

- Haizz... - Sao cũng được nhưng giờ gã đang tìm nó. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để tìm nó nếu không muốn bị tên Kiên kia phá đám, gần 5 phút nữa là vào lớp.

- Kia rồi.- Gã tìm ra lớp nó.

Ngoài đầu nhìn vào từ bên ngoài cửa sổ, gã đưa mắt đi tìm nó. Nó đang ngồi ở góc lớp một cách đơn độc, không ai dám lại gần nó cả.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chap 4: Chỉ Là Vợ Thôi (Tt)

Vẫn như mọi ngày, nó ngồi xem trước mấy bài học ngày hôm nay dù thật sự không cần thiết. Nó đã luôn học chung với anh suốt nửa năm cùng với các giáo sư nổi tiếng trên thế giới. Những kiến thức này với nó quá bình thường nếu không muốn nói là quá tầm thường.

- Hello, Honey!!!

Cái giọng nói mà nó không bao giờ muốn nghe xuất hiện.

- Sao... anh lại.

- Ở đây à? Thì tôi tự đến thôi.

- Anh làm giúp tôi một việc nhé? - Nó đòi giọng đột ngột.

- Đừng nỡ nộ kia như hôm qua nhé, tôi sợ nụ cười đó của em lấm rồi đấy.

Mặt nó lạnh băng, nói nói bằng giọng hời hợt:

- Anh biến khỏi đây giúp tôi.

-Ôi, sao lại nói thế chứ? Tôi đau lòng lắm đấy.- Gã tỏ vẻ mặt méo xệch đau khổ, cầm một tay nó đặt lên ngực trái gã.- Trái tim tôi đau lắm đó.

- Hành động đó khiến đám con gái trong lớp rú lên.

-Buông ra.- Nó giật tay nhanh chóng nhưng gã nắm lấy bàn tay đó, kéo nó đi trước sự bàn tán của mọi người trong lớp cũng như mọi học sinh trên hành lang.

“Rầm”

Cánh cửa phòng dụng cụ thể dục đóng lại.

“Cạch”

Tiếng khóa cửa.

-Anh làm gì vậy chứ?

Gã dúi vào tay nó hộp quà.

-Cái gì vậy?- Nó nhú mồm nghi ngờ.

-Quà.

-Quà gì?

-Mơ thì biết.

Nó mở ra. Bên trong là một chiếc váy màu xanh nước biển, trên váy có đính hạt trân châu màu trời.

-Thích chứ?- Gã cười tí mắt.

-Đề làm gì vậy?

-Sắp tới em sẽ có việc cần tới nó.

Nó nhìn cái váy rồi nhìn nụ cười của gã.

Suy ngẫm vài giây, nó trả chiếc hộp về cho gã.

-Tôi không cần.- Nó đi về phía cánh cửa.

Khi tay nó chạm vào nắm đấm cửa, gã đã tiến sát sau lưng nó từ lúc nào.

Một tay chống vào cửa, gã cúi xuống sát tai nó nói:

-Vào học rồi, đừng có cứ tỏ ra làm học sinh ngoan ngoãn.

-Tôi phải vào lớp.- Nó lơ đi câu nói châm chọc đó.

-Hi...- Gã thờ nhẹ vào lỗ tai nó khiến nó giật nảy người.

- Tốt nhận em nên nhận đi, nếu không tôi sẽ “ăn thịt” em đó.

-Gì chứ?- Nó thấy lo lắng.

-Em không nghĩ thế sao? Hiện giờ tình thế của chúng ta rất dễ để tôi làm thế đó nha: một nam, một nữ, một phòng bị khóa kín.

-Gì chứ...?- Nó bắt đầu lúng túng.

-Thế giờ em có nhận hay không?- Gã bắt đầu chạm nhẹ ngón tay lên cổ áo nó.

Tác động đó khiến nó ngay lập tức chộp lấy hộp quà.

-Tôi nhận rồi, đi được chưa?

-Mặc thử đi.

-Cái gì?- Nó hét.

-Sao nào?- Gã tỏ ra nũng nịu trong khi tay gã chạm vào cổ áo nó lần nữa.

Nó cầu mong ai đó phát hiện rồi cứu nó giúp với nhưng chính nó cũng biết, giờ là giờ lên lớp, làm gì có ai đi qua đây để giúp nó được.

Còn cái gã chết tiệt này nữa chứ! Ai chứ gã thì dám nói dám làm lắm.

-Được.- Nó gật một cách miễn cưỡng.

-Thế chứ.- Gã dùng tay đẩy nhẹ nó vào trong, còn mình thì đứng khoanh tay nơi cửa ra vào.

-Anh không định ra sao?

-Tại sao?- Hắn nói với vẻ mặt vô (số) tội.

-Ra ngay, nếu không tôi thà chết ở đây còn hơn!- Nó hét lên.

-Được rồi, được rồi.- Gã đi ra ngoài.

Nó quay lưng lại, nghe thấy tiếng cửa đóng và khóa từ bên ngoài.

-Hắn kiếm đâu ra chìa khóa thế không biết.- Nó thở dài sùng sục.

Thế là hết tìm cách lên đi được. Nó giờ chỉ còn biết cách vừa làm theo lời gã, vừa cầu mong anh đừng biết tới chuyện này.

Gã che miệng cười khúc khích ngoài cửa.

Cái điệu bộ lúng túng như gà mắc tóc dễ thương không chịu nổi.

-Không biết khi cô nàng này ghen tức thì sẽ ra sao nhỉ?

- Gã cắn móng tay ngón cái, miệng cười ranh ma.

-Á.....- Nó hét toáng khiến gã vội vàng mở cửa.

-Gi vậy?- Gã nhìn nó, nhìn lướt căn phòng.

Không có gì quá đặc biệt hay quá tồi tệ diễn ra.

Chỉ có điều, giờ nó nhìn như nàng công chúa biển khơi vậy.

Màu xanh biển của bộ váy như tôn thêm cái nước da trắng hồng nõn nà của nó,

những viên trân châu lấp lánh càng làm nó đẹp hơn.

Gã nhìn nó trân trối, sững sờ, chép miệng nhận xét:

-Tôi không nghĩ là cái váy đó đẹp tới thế đâu đấy. Nhưng em làm sao vậy?

- Gã nhìn gương mặt đang bối rối của nó, hai tay cứ che che sau lưng.

-Anh nghĩ gì mà đưa tôi cái váy này chứ?

-Sao? Đẹp mà.

-Phía trước thì không sao nhưng phía sau thì...

-Sao nào? Quay lại coi.- Gã quay người nó lại.

-Đây!

Lưng áo xẻ sâu xuống tới tận hông, để lộ lưng nó ra.

-Buông ra.- Nó vùng vẫy trong khi gã nhìn thấy tấm lưng trần của nó.

Từng chút một, gãi cúi cúi xuống hôn nhẹ lên vùng da giữa lưng.

Mặt nó đỏ bừng, toàn thân nó không cử động được nữa.

Gã giữ nguyên tư thế đó một phút rồi từ từ buông nó ra.

“Chát”

-Anh làm trò gì vậy hả?- Nó gặng dữ.

-Tò lòng tôn kính vẻ đẹp của em một chút thôi.- Gã cười.

-Đi ra ngay!- Nó nói gần như ra lệnh

-Được thôi, nữ thần của tôi.

-Im đi!- Nó cầm một quả banh găng đó, ném mạnh về phía gã nhưng mau chóng, gã né được.

Nó cất ki món quà của gã trong cặp, tuyệt đối không dám để anh biết.

Mà cũng may, mọi người không bàn tán gì mấy về chuyện hôm nay, anh cũng không phải loại người hay để ý nên tạm thời nó không lo bị anh phát giác.

-Này.

-Vâng.- Nó giật thót, chắc không phải chứ?

-Ba ngày nữa sẽ có buổi lễ quan trọng, em sẽ đi với tôi.

-Vâng.- Lễ nào cái dịp cần dùng tới mà gã nói là ngày đó sao?

Hắn nằm im trên chiếc giường kiểu cách của hắn. Tay hắn giờ lên một tấm thiệp

y hệt của anh. Hắn nhìn tấm thiệp một lúc rồi nghiêng răng, quẳng thẳng tấm thiệp vào sọt rác.

Lại là một trò của gã, hắn đoán chắc thế.

Cô idol Erza này sao đột nhiên lại mời hắn chứ?

Trước giờ hắn đâu can liên gì tới giới nghệ sĩ? Chỉ có thể vì một lý do thôi: gã Jella .

Chắc chắn do gã chứ do ai nữa, định giờ trò gì với hắn đây mà.

Mà có khi còn với cả nó và anh nữa ấy chứ. Đã vậy hắn càng không đi.

Hắn quyết định thế đấy mà không nhận ra rằng, trong buổi tiệc đó, vì thiếu hắn mà nó gặp vô vàn rắc rối không giải quyết được và nỗi đau không tài nào xoa dịu.

Cái ngày tổ chức buổi lễ cùng tới.

Từ sớm, trên mặt báo đã đăng tin rầm rộ về việc này: Một album đánh dấu một

bước đi mới của cô idol Erza, ngoài ra còn có giọng ca của Bá Đình giúp sức càng làm mọi fan hâm mộ điên đảo hơn.

Quản gia Gajeel cho người tới sửa soạn nhưng nó nói nó tự lo được nên các chuyên viên trang điểm và phục trang cũng đi mất.

Nó lúi trong tủ ra bộ váy màu xanh mà gã tặng. Dù gì cũng phải thừa nhận, cái váy rất đẹp, nó rất thích, nó chỉ không thích kẻ tặng cái váy mà thôi.

Nó mặc bộ váy vào người, mái tóc đen mềm mại để xổ ra phủ lấy tấm lưng trần

thay cho chiếc khăn choàng.

Nó nhìn vào gương, trang điểm nhẹ nhàng rồi tự mỉm cười.

Trông nó rất ổn.

“Cách”

Anh bước vào, nhúu mày nhìn nó.

-Bộ váy đó là gì?

-Ồ...có người tặng cho em.

-Ai?

-...

-Là Gray hay Jella ?

-...

-Nói!

-Là Jella.- Nó sợ, khai ra ngay.

-Lại là thằng đó.- Anh phần uất.- Sao em lại nhận hả?

-Tại anh ta bắt em nhận.

-Và em rất thích chứ gì?- Anh cười cay nghiệt, sấn tới chỗ nó,dùng hai bàn tay anh siết chặt nó.

-Đau.

-Em thích bộ váy này chứ gì?

-Ồ...- Nó gật nhẹ. Ánh mắt anh lóe lên tia lửa tức giận.

“Roẹt”

Một bên phần trên váy áo đã bị anh dùng tay xé rách.

Nó sưng sốt, anh chưa từng làm thế này.

“Soạt”

Lần này tới một mảnh ren tạo độ bồng bênh phía dưới.

-Khoan đã.

Nhưng giờ anh không còn nghe thấy một tiếng nói nào của nó nữa.

“Pụt”

Những hạt trần châu bung ra.

-Anh.- Nó hét gọi. Anh giật mình, ánh mắt vô hồn biến mất, thần thái anh

dần bình thường trở lại.

Thế nhưng, bộ váy trên người nó giờ đã bị anh xé rách hoàn toàn. Những hạt trần châu, những mảnh vải xanh, những tấm ren nằm tứ tung dưới sàn. Nó ôm lấy thân hình mình, những giọt nước mắt dần rơi.

Anh im lặng, không nói gì cả.

-Rốt cuộc...- Nó nức nở.- Rốt cuộc đối với anh, em là gì chứ?- Nó hỏi một cách tuyệt vọng.

-Em là vợ của tôi.- Anh trả lời ngay.- Vì em là vợ của tôi nên đừng có chống đối tôi nữa.- Anh bỏ ra ngoài, có tiếng anh sai người mang đồ tới cho nó.

Nó ngồi câm lặng, cúi đầu một cách đáng thương. Những giọt nước mắt cứ thế thấm ướt đôi mi, tuôn rơi từ trong tận đáy lòng nó. Trái tim nó đau thốn lên, như thể có cái gì đó đâm mạnh vào, tạo nên một vết nứt sâu không thể chữa lành.

Rốt cuộc nó chỉ là vợ của anh.

Vợ thì cứ mãi là vợ không thể nào là người anh yêu .

Đó là điều mãi chẳng thể nào thay đổi cả.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chap 5: Sự Thật Không Thể Ngờ

Anh quay lại, đưa cho nó một cái đầm xòe màu hoa từ đình hương.

Nó ngồi im, ngẩn mặt ra, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi nhưng tuyệt nhiên nó không nói lấy một lời. Nó hết như một con rối bị hỏng, trở nên vô dụng. Có tiếng anh quát nạt gì nó nhưng nó không bận tâm tới. Trong đầu nó giờ chẳng có một suy nghĩ gì cả, chỉ có một mảng trắng trống rỗng, vô hồn.

Nó cảm nhận được những ngón tay anh đang chạm vào nó, thấy cái lạnh lạnh của vải lụa từ bộ váy anh đang mặc lên người nó. Mọi thứ vô hồn, lạnh lẽo.

Anh bế nó lên, đặt nó ngồi trước gương bàn trang điểm, luồn những ngón tay thon dài

vào tóc nó, vắn tóc nó lên. Anh biết làm tóc sao? Điều này khiến nó ngạc nhiên.

Một lát sau, có vẻ như anh đã hoàn thành xong việc mình đang làm, anh hôn lên vùng da sau vành tai nó.

-Đẹp lắm, không trang điểm nhưng em vẫn rất đẹp.- Anh thì thảo từng chữ một.

Nó đưa mắt nhìn vào trong gương. Trong tấm gương kia có một cô gái có mái tóc vàng mềm mại vắn cao thành búi bởi sợi dây lụa màu trắng hồng bộ váy màu tím tím được trang trí bèo nhúng và những viên đá quý lấp lánh mà khi nhìn khiến không ít người phải nghi ngờ rằng liệu đó có phải kim cương hay không. Nhưng sao đôi mắt của cô gái lại buồn tới thế? Một nỗi buồn sâu thẳm.

Còn chàng trai, sao anh lại nhìn cô gái với ánh mắt ám đạm đến vậy?

-Đi thôi.- Anh hỏi thúc nhưng nó vẫn ngồi im như không nghe thấy gì cả, buộc lòng

anh phải bồng nó lên. Trên đường ra xe, nó cứ nằm im trong vòng tay anh, anh nói như rót vào tai nó.

- Đừng cứ tỏ cái thái độ đó, tôi sẽ không vui đâu đấy.

Nó cười miễn cưỡng.

-Thôi ngay cái nụ cười đó đi.- Anh nạt. Một lần nữa, gương mặt nó hoàn toàn vô cảm.

Nó không cử động dù chỉ một chút, ngay cả khi ở trong xe nó vẫn nằm trong lòng anh,

gương mặt không một cảm xúc.

Khắp nơi bên ngoài khách sạn chẳng đầy hoa hồng đỏ thắm.

Đám nhà báo tụ tập ở bên ngoài từ sớm.

Đèn flash nháy lia lịa không dứt.

Một hàng dài những chiếc xe đắt tiền bóng loáng kéo dài thành hàng.

Laki một nữ ca sĩ nhạc pop mới nổi hiện nay diện một bộ váy dễ thương màu hồng phấn vừa bước lên thảm đỏ, lập tức đám nhà báo bấm máy liên tục.

Đối với họ thì đây là cơ hội hiếm có, chẳng phải Laki vừa tuyên bố rằng cô sẽ cố hết sức đánh bại Erza đó sao? Thêm nữa lễ công bố album mới của Erza, Laki lại có mặt. Ai biết hai cô nàng hot nhất hiện nay sẽ làm gì, họ sẽ liềm nguyệt nhau chăng? Dù sao thì đây cũng là cơ hội tốt để giật tin hot.

Xe của anh bắt đầu lăn bánh vào phạm vi sân trước khách sạn.

- Tới nơi rồi.

- Anh thông báo với nó giờ đây vẫn đang ngồi trên đùi anh, đầu tựa vào lồng ngực anh.

- Vâng.- Nó đáp lãnh đạm.

Ngay khi chiếc xe anh dừng lại trước cửa vào, khoảng mười mấy vệ sĩ dàn hàng chặn

đám nhà báo lại, yêu cầu họ cất hết máy ảnh vì anh rất ghét bị chụp ảnh để rồi

chường mặt lên khắp các mặt báo. Ban đầu những nhà báo còn không nghe nhưng khi

biết trên xe là ai, họ cất ngay máy ảnh đi, đứng im lìm không dám gây ra tiếng động.

Ai mà dám chụp ảnh chứ, họ đâu muốn bị đuổi việc và rồi không nơi nào nhận họ

vào làm nữa, phải lang thang cái chốn đầu đường xó chợ.

Thấy mọi thứ đã ổn, anh bước xuống xe, một tay nắm chặt tay nó. Có vài tiếng xì xào

vang lên, cũng phải, lần đầu tiên họ thấy thiếu gia nhà Damgeel đi với một người

con gái. Dù lần nhiều trước nó cũng đi với anh nhưng đó là những lần không có nhà báo, hay đúng hơn, anh không cho phép nhà báo tới nên nó an tâm. Giờ, trước những ánh mắt hiếu kì, soi mói, nó bắt đầu run bắn lên.

Bàn tay anh khẽ siết chặt tay nó nhưng không đau, như thể anh đang truyền sự can đảm nơi anh sang cho nó vậy. Bỗng nhiên nó thấy ấm lòng, tâm hồn nó nhẹ tênh. Nó bước bên anh từng bước thanh thoát nhẹ nhàng trước bao nhiêu con mắt, dù đôi giày

cao gót hơi khó đi nhưng nó vẫn cố đi từng bước tự tin nhất có thể.

Bên trong trang trí toàn hoa hồng đỏ, còn nhiều hơn bên ngoài nhiều, giống như đây

là một vườn hoa hồng lãng mạn xứ Pháp vậy. Cả không gian rộng lớn sáng trưng đèn,

những chiếc đèn chùm nhỏ nhỏ bằng thủy tinh treo cách nhau khoảng vài ba mét một cách đều đặn.

- Xin chào.- Erza xuất hiện trước mặt anh, nhìn qua nó một thoáng rồi mỉm cười.

- Chắc anh là thiếu gia tập đoàn Drangeel.- Cô cười duyên rũ.

Hôm nay cô mặc bộ váy đỏ xẻ sâu ở phía trước, bó sát người rồi xòe bung ra ở dưới.

Trông cô như nữ thần Aphrodite của châu Á.

Anh gật, đôi môi mỉm cười xã giao.

- Mời anh đi hướng này, giám đốc đang có vài chuyện cần bàn về việc hợp tác sắp tới

của chúng ta.- Cô quay sang nó.

- Còn quý cô này thì cảm phiền sang phía kia một chút nhé.- Cô nói như thể muốn đuổi nó đi.

- Không sao, tôi không phiền gì đâu.- Nó cười dù thấy hơi khó chịu trong lòng.

Anh nhìn nó rồi lại nhìn về hướng cô nói, giám đốc đang nở nụ cười với anh.

- Em ra kia chờ nhé.

- Em biết rồi.- Nó cười nhạt nhẽo.

- Xem kìa, hai người đó đứng với nhau trông thật đẹp đôi.- Minerva một người mẫu đang lên nhận xét về anh và cô đang đứng cạnh nhau.

Mỗi người tay đang cầm ly rượu, cười cười nói nói.

-Không muốn thừa nhận nhưng tôi phải nói là nhìn họ đẹp đôi thật, nhìn đẹp đôi hơn cả khi đứng với Jella nữa.- Giọng Laki đầy ganh tỵ.

Cả hai nhận xét sôi nổi, không nhận ra nó đang đứng ngay phía sau, trên tay mân mê ly rượu nhẹ. Nó nhìn anh và cô. Thật sự phải thừa nhận họ rất đẹp đôi, anh hào hoa

phong nhã còn cô thì quyến rũ quý phái, hai người họ nhìn cứ như sinh ra là để

cho nhau vậy. Bỗng nhiên nó thấy tủi thân.

-Xin chào.- Gã không biết lại từ đâu ra tiến lại, cúi xuống chạm nhẹ ly rượu trên tay gã vào ly rượu của nó, vang lên tiếng “keng” khá lớn.

Nó không buồn xua gã đi, chỉ câm lặng.

-Gi vậy?- Gã quay lưng lại, đứng bên cạnh, nhìn theo hướng nó đang nhìn.

-Ồ, nhìn hai người họ mà xem, đẹp đôi phết.- Gã nói với giọng vui tươi nhưng thực ra đang muốn đổ dầu vào lửa.

- Sao thế, đang buồn à?

Nó không trả lời.

Gã thấy thế liền được nước làm tới, khoác tay qua vai nó, nói giọng ngọt ngào:

-Tên Gray thì không thèm xuất hiện, tên Natsu thì đang bận bên mũ nhân mới kia,

rốt cuộc cũng chỉ còn mình tôi bên em.

-Anh không hiểu gì cả.

-Sao không? Em nhìn xem.- Gã vung nhẹ tay về hướng hai người kia, cúi thấp gương mặt xuống để cả nó và gã cùng vừa một tầm nhìn.

-Trông họ đẹp đôi thế cơ mà,Erza cũng có vẻ để ý tới công tử của em rồi,người mà Erza đã chắm thì sao lại để vụt mất được.

Nó gạt tay gã ra.

-Rốt cuộc cũng chỉ có tôi là hợp với em.- Gã kết luận sau khi mạng cái cảnh khiến nó đau xé lòng kia ra chứng minh.

Gã không nói gì nữa, chỉ đứng cạnh nó một cách im lặng.

Nó cúi đầu, thi thoảng lại nhìn về phía anh đang cười nói với Erza.

Đành rằng nó biết đó chỉ là nụ cười xã giao nơi thương trường, nụ cười giả tạo mà anh vẫn hay sử dụng nhưng đôi lúc, nó ước anh cười thật với nó,để nó biết với anh nó cũng có chút giá trị .

“Em là vợ của tôi.”

Câu nói của anh cứ lờn vờn trong đầu nó.

Đau.

Con đau tức ngực trong tim.

Vết rạn ban nãy giờ như nứt lớn hơn nữa.

Nó dùng một tay siết chặt áo vùng trái tim như muốn xoa dịu con đau nhưng không được.

Nỗi đau ngày càng lớn, ngày càng dày vò nó dữ dội hơn.

Con đau tuyệt vọng sâu thẳm từ trái tim, từ tình yêu nó dành cho anh.

-Hôm nay em sao vậy?- Anh nhìn nó ngồi trầm mặc trong xe, khó hiểu.

-Anh thấy...

-Sao?

-Erza như thế nào?

-Sao là sao?

-Trong mắt anh, cô ấy trông thế nào?

-Đẹp và quyến rũ.- Anh đáp lạnh lùng.

Lòng nó trĩu nặng xuống, cũng đúng, Erza đẹp lộng lẫy thế kia mà.

-Anh thích cô ấy sao?- Nó hỏi nhỏ.

-Không phải việc của em.

Nó không nhìn lên, không nhận ra ánh mắt anh có chút phẫn nộ khi nó hỏi vậy.

Rốt cuộc nó nghĩ anh là gì chứ? Một kẻ thấy đẹp là mờ mắt chắc? Anh bỗng giận nó, giận nó không hiểu anh, thế nên anh đã không giải thích.

-Anh.

-Sao?

-Em muốn về thăm nhà vài ngày.

Mặt anh biến sắc.

-Sao? Muốn chạy trốn khỏi tôi sao?

-Không, em chỉ muốn về thăm ba và những người bạn ngày trước.

-Im đi! Em nghĩ mình có cái quyền quyết định sao? Em không có quyền rời xa tôi!

Nó không nói gì nữa.

Không có quyền rời xa.

Không có quyền tự do của con người.

Nó không nhìn thấy gương mặt anh đang tái bệch lại, mặt cắt không một giọt máu.

Thế nhưng dáng vẻ cao ngạo của quý tộc vẫn hiện hữu trên gương mặt anh.

Ngực anh phập phồng đầy lo sợ.

Rốt cuộc chuyện gì mà khiến anh lo lắng đến thế khi nghe nó nhắc tới thăm ba nó

-Sr mn vì máy mĩk có chục chắc nên chữ nó bị lỗi xin mn thông cảm cho hoàn cảnh của mĩk T.T.

-Cám ơn mn vì đã ủng hộ mĩk từ trước cho đến bh thanks you very much ^^.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chap 5: Sự Thật Không Thể Ngờ (Tt)

Trong một ngăn tủ kín của anh, có một tờ báo cáo mật, báo cáo một vụ việc khủng khiếp anh đã ngăn không cho báo chí viết bài, để ngăn không cho nó đọc được. Anh không biết rằng cái kim trong bọc sắp tới ngày lòi ra.

Anh vẫn đọc những cuốn sách mạng tính cổ điển, có giá trị văn học cao.

Hôm nay, anh đọc cuốn “Những người khốn khổ”. Nó vẫn ngồi một bên, cũng đọc một

quyển sách nhưng khác anh, nó đọc một cuốn sách tình yêu lãng mạn hiện đại, “Chàng vạng”. Nó luôn thích những câu chuyện tình yêu mà chàng trai luôn yêu thương cô gái. Có lẽ vì nó không bao giờ được như thế khi bên anh.

Bỗng nhiên, hấn lao tới, đôi mắt hung hãn khiến nó lo sợ. Hấn luôn là người

hiền hòa dịu dàng, chưa bao giờ hấn như vậy. Hấn vơ một quyển từ điển dày cộp

từ cái bàn gần đó, ném thẳng về phía anh. Anh dễ dàng nghiêng người né được.

Cuốn từ điển rớt xuống sàn một cách chậm chạp như một cảnh quay chậm

trong một bộ phim, kêu một tiếng khô khốc.

-Làm trò gì vậy?- Mặt anh vẫn lạnh như băng.

-Gray, anh sao vậy?

Nhưng hấn bỏ ngoài tai lời của nó, sững cò tiến về phía anh đang ngồi.

Hấn chụp lấy cổ áo, túm cổ anh lên.

Im lặng.

Cả chục đôi mắt sững sốt nhìn hấn và anh.

Không một tiếng động.

Chỉ có ánh mắt là đang gào thét điều gì đó, điều gì thật phần uất, thật kinh khủng.

Anh gạt tay hấn ra, sửa lại cổ áo đã nhăn nhúm lại.

-Sao thế hả?

-Thằng chết tiết!- Hấn đâm thẳng vào mặt anh.

Thời gian như ngưng đọng.

Lần thứ hai, lần thứ hai trong đời anh bị đâm, bởi cùng một người.

-Gray !!!- Nó hét toáng, xông tới chụp cánh tay hấn lại.

Hấn quay ngoắt sang nhìn nó.

-Sao còn can anh? Em có biết vì cái tên này mà Ba em...

- Bỗng hấn khựng lại. Liệu có nên nói cho nó biết sự thật không?

Ba của nó quan trọng hơn với hấn rất nhiều.

Nếu biết nó sẽ thấy như thế nào đây?

-Ba em làm sao?- Giọng nó hốt hoảng.

-Hừ...- Hấn gạt tay nó ra, bực bội bỏ ra ngoài trước ánh nhìn hiếu kì của mọi người trong thư viện.

-Khoan...- Nó bước vội.

-Không được đi!- Anh nói. Nó quay lại nhìn anh, đôi mắt đầy lo âu nhưng kiên quyết.

-Em phải đi. Em phải về nhà.- Và nó chạy đi mất.

Sau tất cả mọi thứ ồn ào diễn ra, chỉ còn mình anh bơ vơ.

Anh vội vàng chạy trên hành lang.

Lần đầu tiên anh có thái độ như thế.

-Tuyệt đối không để cho An tìm tới cô nhi viện.- Anh hét một câu duy nhất vào chiếc Iphone.

Chưa bao giờ anh như thế.

Anh đã tìm mọi cách để ngăn không cho nó biết chuyện nhưng tất cả là do hấn, mà còn cả gã nữa. Tại sao chứ? Tại sao chỉ trong có thời gian ngắn ngủi, nó và anh đã bị

tách xa nhau đến thế. Khoảng cách dường như đã không còn cứu vãn được nữa.

Và giờ, chỉ cần nó biết tin, thế là chấm hết, kết thúc hoàn toàn giữa anh và nó.

Tất cả do hấn và gã. Nếu không có hai tên đó...

Nhưng anh chợt nghĩ lại, hình như còn... có lỗi do anh nữa.

Lỗi do anh?!

Nó may mắn bắt được một chiếc xe taxi. Vội vàng ngồi vào trong xe, nó nói:

-Chú làm ơn cho cháu tới công ti BF.

-Công ti BF?

-Vâng.

-Công ti đó đã đóng cửa do phá sản mà ra.

-Gi cơ ạ?

-Không biết sao? Ờ mà chả hiểu sao cái tin đó không đăng báo nhỉ?

-Rốt cuộc là sao ạ?- Nó gắt khiến chú tài xế giật mình.

-Ồ...à...thì nghe đầu công ti đó gấp khăn giấy về tài chính ấy,cách đây không ông chủ công ti đó đã tự sát trong nhà.

Sét đánh ngang tai nó.

Bầu trời, mặt đất, nhà cửa, cây cối, con người, tất cả như chao đảo, xoáy chiều không gian.

-Đó không phải sự thật phải không chú- Nó nuốt nước bọt khi nhắc tới từ nó không muốn nhắc đến.

-Ồ, chẳng lẽ chú đang nói dối cháu sao.

-Oe...- Nó bịt miệng lại.

-Sao thế?- Chú tài xế lo lắng.

-Không sao, chú cứ chở cháu tới đó đi ạ.

Nó ôm chặt bụng.

Con đau cuộn cuộn lên trong người nó.

Nỗi đau thể xác và cả tinh thần.

Nó ngẩng mặt nhìn lớp da bọc phía trên trần xe. Cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

Cha nó .

Người cha luôn mỉm cười hiền lành, luôn khuyên nó sống sao cho tốt, đừng tự ti.

Vì quá khứ của mình. Luôn quan tâm ủng hộ nó.

Phải rồi. Nó bật dậy.

Sao lại có chuyện công ti cha cô gặp khó khăn về tài chính chứ?

Chính anh đã đứng ra tài trợ kia mà? Và lại đó là một trong những điều kiện nó bên anh, để giúp đỡ cha.

Lẽ nào... lẽ nào lại là do anh? Không lẽ nào...?

Con đau lại quần thất lại.

Nó đưa cho chủ tài xế tiền xe.

Trước mắt nó không còn là cái khung cảnh trước đây nữa.

Đâu rồi hình ảnh cha mình nghiêm nghị đứng trước công ti đoán nó ?

Tất cả biến mất, trong mắt nó cha đã biến mất thiệt rồi

Nó muốn bước vào cái khung cảnh đáng sợ kia nhưng không dám những kí ức của cô và cha cô lại ùa về.

Nó sợ.

Nó khóc.

Khóc lặng lẽ, không tiếng thỏn thức.

Mưa.

Mưa tầm tã.

Mưa như thay nó gào thét nỗi đau.

Tất cả chấm dứt rồi.

Mọi thứ đã chấm hết.

Trong một ngày mưa gió.

Trong một nỗi đau tột cùng.

Anh lao như điên trên đường bằng chiếc Audi màu trắng, mặc cho mưa ngày càng

nặng hạt hơn. Anh đã tới cô nhi viện tìm nó, nhưng tất cả chỉ có đồng tro tàn.

Chuông điện thoại vang lên.

Anh một tay nắm chặt vô lăng, một tay cầm chiếc điện thoại.

- Chuyện gì? - Anh vẫn nhìn vào màn mưa, có tìm kiếm một hình bóng quen thuộc của một người con gái.

- Tiểu thư về rồi ạ. - Câu nói của đầu dây bên kia khiến anh đập phanh ngay lập tức.

- Há? - Anh không tin vào tai mình nữa.

- Tiểu thư về rồi ạ. - Đầu dây bên kia vang tiếng lặp lại.

- Được rồi, tôi về ngay. - Anh tắt máy, quăng điện thoại ra ghế sau, quay đầu xe, lao về hướng biệt thự.

- Sr mấy pạn mấy mik vẫn còn trực trực nên chữ vẫn chưa khắc phục đc mong các pạn thông cảm . “sr mấy bn nhìu” .

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chap 6: Hận

Anh không buồn tắt động cơ xe, đóng sầm cửa xe lại.

Anh còn không đếm xỉa gì tới cô hầu đang mang dù ra che cho mình.

-Tiểu thư đâu?- Anh hỏi trong khi bản thân sai những bước chân rộng và nhanh khiến cô hầu lúng túng vội vàng chạy theo.

-Trong phòng ạ.

-Được rồi.- Anh chạy vội lên lầu.

“Rầm”

Cánh cửa bật mở bằng một lực khá mạnh.

Nó ngồi im trên giường, bộ đồ ướt sũng nước, mái tóc ẩm ướt ôm sát gương mặt xinh xắn.

Đôi mắt nó vô hồn, mỏng manh tựa như thủy tinh trong suốt.

Anh định bước tới, định ôm nó vào lòng, định giải thích cho nó mọi chuyện nhưng trước khi anh tới gần, nó đã nói:

-Đừng chạm vào tôi.

-Giữ chứ?- Anh nheo mắt.

-Anh đã nói dối tôi, anh đã lừa gạt tôi.- Nó buộc tội.

- Chính anh gây ra mọi chuyện.- Nó hét.

-Không phải tôi.

-Chính là anh.- Nó khẳng định.- Chính anh đã làm cho công ti ba tôi phá sản chính anh phản bội lời hứa, chính anh góp phần làm cho ba tôi tử tử. Là anh. Là anh chứ không ai khác.

-Im đi.- Anh ôm lấy nó, mon nhẹ đôi môi trên bờ môi nhợt nhạt của nó.

Nó căm thù nhìn anh.

-Tôi không tin.- Nó tiếp tục tra tấn tinh thần anh bằng ánh mắt đó.

- Tôi không còn là vợ của anh nữa rồi.

Anh choáng váng. Chưa bao giờ anh nghĩ nó sẽ nhìn anh như thế, chưa bao giờ anh nghĩ nó sẽ nói những lời này hay làm tổn thương anh. Anh đã cứ ngỡ nó sẽ mãi là vợ của anh, một người vợ kiêu kiêu, ngoan ngoãn. Thế nhưng giờ trước mắt anh

là một cô gái xa lạ với đôi mắt kiên cường chứa đầy thù hận.

-Tôi sẽ đi khỏi đây. Giờ đây, tôi không còn là vợ của anh, tôi có quyền đi.- Nó đẩy anh ra khỏi mình, chậm rãi bước về phía cánh cửa.

Anh chụp lấy một cánh tay nó.

-Tôi không cho phép em đi.

-Buông ra.

-Không.

-Buông ra!!!- Nó gằn như quát lên, cố rút bằng được tay mình ra khỏi tay anh.

Anh kéo nó lại, gần giọng:

-Được thôi.

-...

-Nếu em không muốn làm vợ của tôi nữa thì cũng được thôi,thế thì hãy làm người của tôi đi.

-Kh...- Nhưng tiếng “không” của nó hoàn toàn bị chìm trong cuồng hống bởi nộ hôn của anh.

Thoạt đầu nó phản kháng nhưng sau một hồi bất lực trước sức mạnh của anh, nó buông lui, không phản ứng lại nữa.

Nó bỏ mặc tất cả.

Mặc cho cả linh hồn và thể xác của anh và nó hòa làm một.

Mặc cho nỗi đau cứ chất chứa trong lòng nó.

Câu nói cuối cùng của nó với anh chỉ có ba chữ:

-Tôi hận anh!

Mưa suốt mấy tiếng liền, không những không tạnh mà còn nặng hạt hơn từng lúc.

Anh nhún chìm mình trong bồn tắm của nó.

Anh không dám tin, không thể tin rằng hôm nay anh đã có nó, thật sự có nó.

Anh vừa cảm thấy hạnh phúc vì có thể giữ nó bên mình, vừa dằn vặt tội lỗi vì đã làm tổn thương nó.

Nó mặc trên mình chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, ngồi bên bệ cửa sổ ngắm trời mưa, sầm chóp.

Anh bước ra từ phòng tắm, trên người mặc đúng chiếc quần dài, để trần ngực.

-Sao vậy?

-Giờ anh hả hê lắm chứ gì?

Tim anh quặn thắt lại khi nghe thấy câu nói đó.

-Sao em lại nói thế?

-Không sao, hành hạ tôi anh thích lắm chứ gì?

-Không.

-Anh hại cha tôi bây giờ hại luôn tôi?

-Chuyện đó không phải tôi.

-Dối trá.

-Tôi nói thật.

-Đừng lừa tôi.

-Nghe anh...

-Đừng lại đây.- Nó khóc.- Tôi mệt mỏi lắm rồi. Anh ghét tôi lắm chứ gì?

Vậy để tôi chết đi cho vừa lòng anh nhé?

-Sao?

-Đây là tầng 4, nhảy xuống từ đây chắc đủ chết chứ nhỉ?- Nó nhìn ra bên ngoài,môi nở nụ cười tê tái.

-Đừng.- Anh hoảng hốt.

-Đề tôi chết đi vậy.- Nó chẳng nghe thấy gì nữa, tai nó như ù đi.

Nó gần như trở nên điên loạn, cơ thể nó không còn nghe thấy nó nữa.

-Đừng như thế.- Anh chụp lấy tay nó khi nó ngồi hướng ra bên ngoài.

-Tôi muốn chết, tôi muốn gặp lại cha tôi ...

Nó khóc trong khi môi vẫn thấp thoáng nụ cười.

Và nó nhảy xuống.

Nhưng bàn tay kia vẫn không buông ra.Nó cố gắng chống cự lại nhưng bàn tay to lớn đó đã giữ nó lại không buông nó ra trong phút chốc ,anh đã giữ được nó anh kéo nó lên ôm chặt nó vào lòng . Bây giờ nó đã hoàn toàn mất hết ý thức.

Nhưng rồi Lucy sẽ ra sao khi trong cùng một lúc lại phải chịu đựng hai cú sốc này .

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhân Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chap 6: Hận (Tt)

Hơn 1 tháng anh giam nó trong phòng nó không cho nó đi học nốt nó như nốt một con thú cưng không ai được phép vào chỉ có mấy cô hầu gái đem thức ăn lên cho nó.

Đối với nó nơi này còn tệ hơn cái địa ngục ngồi trong phòng khóc một mình nó lúc nào cũng nhớ về người cha đáng kính của nó.

-Anh không được xông vào đây!- Tiếng vệ sĩ ồn ào dưới nhà.

-Gì vậy?- Anh bỏ tờ báo xuống bàn, hỏi quản gia Gajeel.

-Có kẻ tùy tiện xông vào, tôi sẽ sai vệ sĩ đuổi hắn ta ra.

-Dễ lắm sao?- Tiếng hắn vang lên khiến anh ngoái nhìn.

Chiếc áo sơ mi hắn mặc màu nhũ, xộc xệch, tay áo xắn quá khuỷu.

Trên mặt hắn có vài vết trầy xước hoặc đồ bầm.

-Sao cậu lại vào được đây?- Quản gia Gajeel ngạc nhiên.

-Dĩ nhiên là hạ hết đám vệ sĩ ngoài kia rồi.

-Gì chứ?- Rõ ràng mọi vệ sĩ quản gia Gajeel tuyển chọn đều là những người có năng lực hàng đầu các công ty vệ sĩ trên cả nước. Lẽ nào hắn hạ tất cả bọn họ dễ dàng vậy?

- Không thể.

-Sao không?- Anh cười châm chọc.

-Với cậu ta thì việc đó cũng không dễ đâu quản gia Gajeel.- Anh bình thản nói.- Ông ra ngoài đi.

-Ồ...vâng ạ.- Quản gia Gajeel lui xuống.

-Sao? Có chuyện gì mà anh tìm tôi?- Anh điềm tĩnh nói.

-Lucy đâu?

-Tôi không biết.- Anh trả lời, rõ ràng là nói dối.

-Đừng có láo toét như thế! Lucy đâu? Rốt cuộc anh giấu cô ấy ở đâu hả?

-Nếu có biết thì tôi cũng không có ý định nói cho cậu hay.- Anh đáp lại thái độ khó chịu kia.

-Hừ...- Hấn hực hần.- Tôi nói trước, nếu tôi mà biết anh dám nói dối tôi thì đừng trách.

Tôi nhất định sẽ tìm ra cô ấy.- Hấn khẳng định.

-Đề tôi nói cho một cậu biết một điều về Lucy nhé.

-Sao?

-Cô ấy là người của tôi.

Lời nói của anh làm hấn rụng rời cả chân tay. Hấn siết chặt tay lại thành nắm đấm,

bước tới tặng cho anh một cú đấm mạnh bạo tới nỗi miệng anh chảy cả máu.

-Thằng khốn.- Hấn nổi đóa.- Đã thế tao nói cho mày biết, dù thế nào thì tao vẫn sẽ ở bên cô ấy.

Anh cười.

-Lần thứ ba rồi đấy, sau này tôi sẽ trả đủ lại cho cậu.

-Ha...- Hấn cười khan.- Thử xem.- Rồi hấn bỏ đi mất.

Lucy ngồi trong phòng buồn tẻ nó rất nhớ hấn nhưng người nó nhớ nhiều nhất chính là người cha đáng kính của nó.

Lucy luôn tìm đủ mọi cách để thoát khỏi đây trong dòng suy nghĩ của nó hiện ra một ý tưởng mới. Nó đứng dậy rời khỏi giường chạy lai bên tủ lấy chiếc thoại chuẩn bị gọi cho hấn thì...

”Cách”

Tiếng mở cửa của một cô hầu gái bước vào. Nó giật mình cất điện thoại vào trong người hướng mắt về phía cửa nó mừng đó không phải là anh cũng thấy lạ toàn là anh mang đồ ăn lên lâu lâu anh có việc bận nên kêu người hầu mang vào. Hôm nay anh lại có việc bận.

-Natsu đâu ? Nó liên hỏi

-Thiếu gia có việc bận nên không có ở nhà. Cô hầu gái đó trả lời.

Vậy Lucy sẽ dùng cách j để trốn ra khỏi nhà của Natsu đây . Xin mời các bn chờ đón chap sau ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chap 7 : Trốn Thoát. Phải Chăng Hai Người Lãng Quên Nhau.

Nó chỉ im lặng bước tới gần cô hầu dùng cán của bình hoa đập vào lưng cô hầu gái ngất xuống nó nhân cơ hội chạy ra khỏi. Chạy thật nhanh ra khỏi nhà vừa bước ra khỏi công thì gặp anh.

-Tại sao em luôn muốn thoát khỏi tôi.

-Những điều anh làm như vậy là quá đủ rồi tôi không muốn tiếp tục ở lại đây.-Nó hét vào mặt anh.

-Nghe tôi giải thích đi.

-Tôi không cần nghe mà cũng chẳng muốn nghe-Tim anh đau nhói

-Tôi...

-Giấy tôi đã kí chỉ cần anh kí là xong.- Nó quay lại nhìn thẳng vào anh. Đôi mắt xa lạ, lạnh lẽo, u tịch.

-Tôi yêu em.- Anh lấy hết sức lực còn lại, nói rõ với nó.

Tim nó dao động bởi câu nói đó, câu nói nó mong chờ từ lâu rồi.

Niềm hạnh phúc cứ dâng lên nhưng nỗi đau càng thêm chất chứa.

Nó nuốt nước bọt, cắn chặt môi, nói bằng giọng lạnh lùng nhất có thể:

-Quá trễ rồi.- Không, thực sự thì chưa bao giờ trễ cả nhưng nó vẫn cứ dối lòng

mình.

- Nếu anh nói từ trước thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

-Tôi phải làm gì? Tôi phải làm gì để em tha thứ cho tôi? Xin em hãy tha thứ cho những lỗi lầm trước đây của tôi. Xin em. . .- Anh vứt bỏ cái sự kiêu ngạo quý tộc thường ngày, mở miệng cầu xin nó, một đứa con gái quá đỗi bình thường.

-Được.

-Thật sao?

-Trừ phi anh làm được một vài việc.

-Việc gì? Tôi sẽ làm mọi việc để có thể nhận được sự tha thứ của em,để sửa chữa sai lầm của mình.

-Hãy trả lại cho tôi cuộc sống khi làm vợ anh- Anh từng người.

-Trả lại cho tôi công ti của cha! Trả lại cho tôi người đáng kính đi! Trả lại cho tôi sự trong sạch đi!- Gương mặt anh sa sầm hoàn toàn.

- Sao? Không làm được chứ gì?- Nó đay nghiến anh.

Yên lặng.

Mưa.

Lại mưa.

Mỗi lúc nó với anh thế này, trời đều mưa.

Không hiểu sao lại thế nhỉ?

-Còn một cách khác.- Nó lên tiếng.

-Sao?

-Đơn giản thôi.- Đôi mắt nó đượm buồn.

- Anh không cần chết mà cũng chẳng cần hi sinh gì nhiều.

-...

-Hãy quên đi. Anh hãy quên đi tất cả. coi như tôi chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh, hãy cứ coi như sáu năm qua chỉ là giấc mộng mà thôi và giờ là lúc chúng ta phải tỉnh dậy.

-Không.

-Tôi cũng sẽ quên đi. Vậy nên ta hãy cứ thế đi. Nếu không thì giữa chúng ta chẳng còn gì có thể cứu vãn được nữa rồi. Buông tha nhau đi, Natsu à.

Để cho mỗi người sống cuộc sống của riêng mình trong tương lai đi.

Nó quay lưng bước đi.

Anh không đuổi theo, chỉ lặng im nhìn theo nó.

Một hình bóng mong manh dần trở nên mờ ảo trong màn mưa.

Anh vẫn cứ đứng im suốt nhiều tiếng dưới mưa.

Nỗi đau bỗng nhiên ập tới vây bủa lấy anh khiến anh gục ngã trên mặt đất ẩm ướt.

Lạnh.

Đau.

Anh khóc.

Nó đi dưới con con đường mưa buồn bã. Gặp một buổi điện thoại công cộng, nó bước vào, dứt vài xu tiền lẻ còn lại trong túi, nhấn một dãy số duy nhất mà nó nhớ lúc này.

Đầu dây bên kia bắt máy.

-Gray, xin hãy giúp em...

Một năm sau.

Thị trường sách của cả nước gần như bị náo loạn bởi hàng loạt cuốn sách của một nữ tác giả trẻ bí ẩn giấu mặt dưới cái bút danh Witch.

Cứ khoảng ba tháng cô sẽ tung ra một cuốn sách, từ khi cho ra mắt cuốn sách đầu tiên mới tựa đề "Liệu anh có linh hồn?", cô đã làm điên đảo hàng ngàn độc giả.

Thế nhưng, tuyệt nhiên không một lần cô nhận lời phỏng vấn hay lộ diện cho giới

truyền thông biết. Trên mạng Internet, không ít lần các fan cuồng của cô đua nhau

tìm kiếm tung tích Witch nhưng kết quả vẫn chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

Nói chung, Witch là người nổi tiếng không kém gì các ngôi sao nhưng lại bí hiểm hơn nhiều.

Tại một căn nhà nhỏ ở vùng ngoại ô thanh bình không có tiếng ồn hay sự náo nhiệt

của thành phố, nơi chim chóc líu lo, những hàng cây với tán lá xanh rờn, nó ngồi trước màn hình máy tính, gõ lạch cạch.

Mệt mỏi, nó duỗi thẳng hai tay, ngửa đầu ra sau. Có lẽ giờ rửa mặt rồi uống tách cà phê là tốt nhất. Nghĩ là làm, nó bước vào phòng tắm, vục nước lên mặt mình hết lần này tới lần khác để giúp bản thân tỉnh táo hơn.

Nhìn vào hình ảnh phản chiếu của nó trong gương, nó thấy khiếp đảm.

Làm việc hàng giờ liền bên máy tính khiến gương mặt nó hốc hác hơn hẳn, mắt thâm quầng. Mái tóc ướt nhỏ nước tong tong xuống sàn ôm sát khuôn mặt càng khiến khuôn mặt nó kinh dị hơn.

-Thật tồi tệ.- Nó buông lời than vãn.- Anh mà thấy chắc cũng phát khiếp.

Mùi cà phê đen đặc thơm ngào ngạt khắp căn nhà.

-Uống cà phê như thế không tốt đâu đấy.- Giọng Gray vang lên khiến nó giật mình suýt làm rơi cái tách xuống sàn.

Nó quay lại, mỉm cười:

-Anh về hỏi nào thế?

-Mới xuống sân bay là anh tới tìm em ngay.- Hắn ngồi xuống ghế sofa màu kem ở phòng khách.

-Chứ không phải đi tắm tã cô nào rồi mới tới hả?- Nó chọc ghẹo.

-Anh làm gì có cô nào chứ.- Hắn cười, hắn còn chưa nói lời yêu với nó suốt một năm nay thì làm gì đi nói yêu đương với một ai khác.

- Uống một tách cà phê chứ?

- Anh sẽ uống ly cà phê đen của em, em pha một ly capuchino cho mình đi.

- Được thôi, theo ý anh vậy.

- Công việc dạo này thế nào?

- Anh tin nổi không, họ quyết định đưa cuốn “Forget me not” sang Mi để xuất bản đấy?

- Thật sao?

- Mà anh này.

- Gì vậy?

- Công ty QI định làm bộ phim dựa trên cuốn “Liệu anh có linh hồn?”, anh nghĩ em có nên đồng ý không?

- Anh không biết.- hấn không muốn trả lời nó, nếu đồng ý thì việc này quá tốt cho tên tuổi của Witch sau này nhưng công ty QI là một trong những công ty của một kẻ hấn không bao giờ muốn để nó gặp.

- Mai em sẽ đi đàm phán xem sao, mong là mọi chuyện tốt đẹp.

- Nó đặt hai cái tách nghi ngút khói xuống bàn.

-Ừ.- Hấn nhấp một ngụm cà phê đắng nghét.- À, anh có mang quà từ Đức về cho em đấy.- Hấn với tay lấy cái túi đằng sau chỗ chiếc va li.

- Em không nhận đâu.

- Em phải nhận, em mà như mấy lần trước không nhận anh không vui đâu đấy.- Hấn

rút ra một sợi dây chuyền bằng bạc lấp lánh, có mặt hình cò bốn lá khảm đá Peridot màu xanh lục đẹp mắt.- Anh đeo cho.

Nó chỉ biết làm theo lời hấn, việc gì chứ việc làm hấn không vui thì nó không thích chút nào.

- Sao thế?

- Em xin lỗi, chỉ là ...- Nó áp úng- Không có gì

-Ừ.- Hấn ồm ồm. Nó không nhận ra hai bàn tay hấn đang siết chặt lại thành nắm đấm.

Công ty QI là một công ty lớn về điện ảnh, chỉ có mỗi công ty của hấn là bì kịp thế nhưng tuyệt nhiên không có chuyện hai công ty này cạnh tranh.

Thậm chí hai bên quản lý công ty còn bàn nếu có thể đưa được “Liệu anh có linh hồn?” lên thì hai công ty sẽ bắt tay làm ăn với nhau.

Nhưng vấn đề đó phải để Witch quyết định.

Và chính vì lý do đó, hôm nay nó tới công ty QI.

Cỏ về công ty này đầu tư không ít vào việc trang trí: bồn nước khổng lồ trước cửa,

hai hàng hoa hồng trải dài, những cột đá cẩm thạch cao chằng để làm gì ngoài trang trí.

Nó nhận xét:

- Bày vẽ.

Hôm nay nó đeo một chiếc kính râm to bản che gần hết mặt để tránh bị bắt gặp

bởi nhà báo hay bất kì fan nào.

- Cô là Witch?- Một cô thư kí hỏi nó.

- Vâng.

-Giám đốc nói tôi chờ cô ở đây để đưa cô lên phòng họp.

-Cảm ơn.

-Mời cô đi lối này ạ.

Phòng họp khá đơn giản, chỉ gồm một cái bàn tròn lớn với khoảng hơn mười chiếc ghế, một lọ hoa nhỏ. Ngồi ở chiếc ghế đối diện nó là giám đốc công ty đó, một người đàn ông không tầm thường.

-Về việc này thì chúng tôi hứa sẽ đưa ra cho cô những điều kiện tốt nhất.

-Vậy thì tôi cũng nói rõ, tôi không cần những điều kiện lớn lao gì, điều tôi muốn chỉ là những nhân vật trong câu chuyện của tôi sẽ không bị thay đổi tùy tiện.

-Chúng tôi có những ngôi sao có thể đáp ứng được việc này.- Ông khẳng định.

-Nếu thế, tôi sẽ suy nghĩ lại.

-Vâng, cảm ơn.

Nó và ông bắt tay nhau, mỉm cười. Dù cuộc nói chuyện khá dài nhưng nó tuyệt nhiên

không mở kính ra, nó không thích lộ mặt với bất kì ai cả.

Có vẻ như Lucy bh đã rất nổi tiếng vs câu truyện do tự mĩk sáng tác .

Nhưng Lucy vs Natsu sẽ ra sao sau khi 2 người gặp lại nhau ?

Các bn hãy chờ đến chap sau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trốn Thoát. Phải Chăng Hai Người Đã Lãng Quên Nhau (Tt)

Nó đi ngang qua một tiệm hoa, nhìn vào trong, nó thấy ngay có loại hoa từ đỉnh hương tím nó ưa thích.

-Dù sao hoa hồng ở nhà cũng tàn rồi.- Nó nhắc mình rồi bước vào trong.

- Xin lỗi, lấy cho tôi một bó từ đỉnh hương đi ạ.

-Vâng.- Cô gái bán hoa đang đọc cuốn sách thấy khách vào bèn vội vàng bỏ xuống.

Nó mỉm cười ngay hi nhận ra đó chính là cuốn sách “Forget me not” của mình.- Đây ạ.

-Cảm ơn, tiền của cô đây.- nó cười rồi bước ra khỏi cửa hàng.

“Bộp”

-Ồi.- Nó va phải ai đó mạnh tới nỗi bó hoa trên tay lẫn cặp kính cũng rớt ra.

-Xin lỗi.- Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

-Không, là lỗi của tôi.- Nó ngước lên.

Trước mắt nó là một chàng trai có vẻ đẹp lạnh giá của quý tộc phương Tây.

Có gì đó thân quen nhưng cũng vô cùng lạ lẫm.

Anh ta là ai vậy chứ? Ai mà khiến nó có cảm giác tổn thương sâu sắc như vậy?

Anh nhìn cô gái trẻ trước mặt.

“Thích”

Tìm anh đập mạnh.

Anh không hiểu tại sao, chẳng phải đơn thuần chỉ là một cô gái lạ mặt ư?

Nhưng sao tìm anh đau đến vậy?

Con đau chưa từng có nơi anh.

Còn đôi mắt màu tím kia nữa, một màu kì lạ nhưng sao với anh lại đẹp đến thế.

Cô ấy là ai?

Nó cúi xuống nhặt bó hoa lên, bắt ngò, bàn tay nó chạm vào tay anh, lạnh ngắt.

Nó vội gạt tay anh ra nhưng nhận ra hành động của mình thật thất lễ nên nó vội vàng nhặt bó hoa của mình lên, mặt cúi gằm.

-Kính của cô đây.- Anh đưa cho nó đôi kính mình mới nhặt được.

Nó nhận lấy cặp kính râm, gương mặt vẫn cúi gằm.

-Cảm ơn.- Nó lí nhí.- Tôi phải đi đây.

-Khoan đã.

-Vâng?

-Có phải chúng ta từng quen nhau?- Anh hỏi.

Linh tính mách bảo anh như thế.

Quản gia Gajeel gần như đứng hình khi thấy cái cảnh đó.

Sao tiểu thư Lucy lại ở đây?

Sao hai người lại gặp lại nhau sau từng ấy chuyện chứ?

Liệu mọi chuyện sẽ ra sao đây?

Ông trời đang chơi đùa với thiếu gia của ông và cô gái kia sao?

Trong ánh nắng chói chang một ngày cuối hè, nó cảm thấy chói mắt trước ánh sáng lấp lánh.

Nó cảm thấy có gì không ổn, bèn vội nói:

-Không, đây cũng là lần đầu tôi gặp anh.

-Vậy ư?- Anh nói.

“Kết”

Một chiếc Pagani Zonda Cinque dừng lại ngay bên đường. Là hắn.

Mắt hắn ngạc nhiên chuyển sang giận dữ rồi trở nên lạnh lùng chỉ trong vài giây.

Bước xuống xe, hắn tiến tới ôm sát nó vào, nói:

-Người quen của tôi đụng chạm gì với công tử Natsu à?

Kiên.

Cái tên thân quen mà cũng xa lạ.

Natsu.

Natsu.

Tên một ai đó nó biết nhưng không thể nào nhớ ra.

Mặt nó nhăn lại một mõi. Nhìn thấy biểu hiện đó, hắn ôm chặt nó hơn.

-Ra là người quen của cậu sao Gray?

-Phải. Mà cậu về nước khi nào thế? Tôi tưởng cậu còn đi mấy năm nữa chứ?

-Tôi vừa về.

Giờ họ trò chuyện một cách khách sáo nhưng cũng chẳng kiêng nể gì nhau nữa.

-Vậy thì chúc cậu may mắn, giờ tôi đưa cô gái này đi được rồi chứ?

-Tự nhiên. À...mà xin lỗi vì sự thất lễ của tôi.

Nó đeo kính vào, cười nhẹ:

-Không sao.

Trước khi lái xe đi, hắn còn ngoảnh lại nhìn anh một lần, miệng hắn cười, nói nhỏ, nhỏ tới nỗi nó cũng không nghe thấy:

-Giờ thì chính tôi đã làm được cái điều mà tôi nói một năm trước.

-Gi vậy?- Nó hỏi.

-Không có gì, chỉ là nhớ vài chuyện trong quá khứ thôi.

- Hắn cười, lao vút chiếc xe trên đường.

-Cậu...

-Tôi không sao, quản gia Gajeel.- Anh nhìn theo bóng chiếc xe vừa khuất sau một ngã rẽ.

- Mái tóc màu vàng...cô gái đó....rất đẹp.

-Mệt quá!- Nó hét lớn lên trước khi gieo phịch mình xuống giường.

-Em mang giày cao gót từ lúc nào thế?

-Mới mang thôi, để người khác nghĩ Witch khá lớn chứ không phải là cô nhóc.

-Mười bảy tuổi cô nhóc gì nữa?

-Em vẫn chỉ là nhóc thôi.- Nó ôm cái gối ôm.

- Anh cắm bó hoa mới mua vào lọ trên bàn đêm em.

-Ok, cứ nghỉ đi.

Nó nằm miên man.

Nghĩ về vài việc.

Việc làm phim.

Việc viết lách.

Và về anh, người con trai lạ lẫm nhưng khiến nó có cảm giác kì lạ, một cảm giác nó chưa từng có với hấn.

Và rồi nó chìm vào giấc ngủ mê.

Một giấc mơ.

Trời mưa.

Gió lạnh.

Không khí ẩm ướt.

Mùi cỏ ướt ngai ngái.

Hai hình bóng mờ nhạt đứng đằng xa.

Bỗng chốc, tất cả biến mất, vỡ tan thành từng mảng rời rạc.

Cùng lúc đó, trong căn biệt thự của mình, anh cũng mơ thấy giấc mơ như vậy.

Anh choàng tỉnh giấc, người đầm mồ hôi.

-Minh thiếp đi lúc nào vậy chứ?- Anh nhìn căn phòng mình đang hiện diện.

Một căn phòng ở tầng 4 luôn khóa kín cửa. Anh không hiểu sao lại vậy, chỉ nghe quản gia Gajeel nói rằng căn phòng trống đó vốn không được sử dụng đã lâu.

Hấn chạy vào phòng khi nghe thấy tiếng nó gọi “anh”, nhưng nó vẫn ngủ.

Nhìn gương mặt nó, hấn nhận ra người nó gọi không phải là hấn mà là một ai kia.

Đóng cửa lại thật nhẹ, hấn đứng bên kệ bếp, răng cắn chặt môi túa máu.

Dòng máu nhỏ chảy xuống từ khóe môi hấn.

-Chết tiệt!

Hấn tự hỏi liệu chẳng giữa nó và anh là số phận ông trời định đoạt.

Không.

Dù có là do ông trời định đoạt đi nữa thì chính hấn, hấn sẽ dùng chính đôi tay

mình để phá vỡ mối liên kết đó.

Hấn thề hứa với bản thân mình.

Gã bước ra khỏi sân bay.

Ngay lập tức, cánh nhà báo bu lại quanh gã với đủ thứ câu hỏi:

-Chuyến lưu diễn của anh thế nào?

-Khán giả châu Á đã như thế nào với anh?

-...

Gã không trả lời, chỉ mỉm cười.

- Nghe đồn anh có được chuyển lưu diễn này là nhờ một bà đại gia nào đó đã bỏ tiền

giúp đỡ... - Giọng một gã nhà báo ăn mặc lòe loẹt mà ai cũng biết là kẻ săn tin và bịa đặt chuyện giỏi nhất giới báo chí.

Mấy nhà báo thấy thế vội nhìn gã, xem gã sẽ xử lý câu nói dối trắng trợn đó thế nào.

Thế nhưng gã chỉ cười, nụ cười đầy đe dọa dành riêng cho tên nhà báo kia.

- Tôi tin rằng những người hâm mộ sẽ biết tôi có tài hay là nhờ vào túi tiền một

bà nào đó mà chắc chắn là không có thật. - Tên nhà báo cắt hứng khi nhận được câu

trả lời kiểu đó.

- Vâng, giờ thì tôi phải về nghỉ ngơi sau một thời gian lưu diễn lâu vậy. tạm biệt mọi người. Nếu muốn phỏng vấn thì hãy liên lạc với quản lý của tôi để xếp lịch. - Gã vẫy tay chào lịch thiệp rồi bước vào chiếc xe đen bóng đậu sẵn gần đó.

- Về nhà. - Gã nói với người tài xế riêng.

Chiếc xe chuyển bánh, chạy ra khỏi sân bay.

Gã nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ mông lung nhiều việc.

- Đã một năm rồi sao? - Gã thần thờ. Một năm rồi gã hoàn toàn không chút tin tức

của nó, cứ như thể nó đã bốc hơi khỏi thế giới này.

Còn Natsu nữa, tên đó cũng mất tích luôn suốt cả năm qua. Gray thì cứ tỏ ra bí hiểm.

Rốt cuộc gã chẳng hiểu nổi cái gì đang diễn ra cả.

Gã thở dài, nhắm mắt lại đây một hồi.

Chap sau sẽ xuất hiện thêm 1 nhân vật mới .

Các bn thử đoán xem nhân vật đó là ai.

Xin các bn chờ đợi đến chap sau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhân Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cô Nhóc Juvia

Anh này.

- Sao? - Hấn ngồi xuống đối diện nó trong phòng khách.

- Em nghĩ sẽ đồng ý để họ làm phim.

- Thế à?

- Có thể đây sẽ là cơ hội tốt.

- Ủ. - Hấn nói lạnh tanh, có điều nó vẫn đang chú tâm vào kế hoạch sắp tới nên không nhận ra.

-Giám đốc , Witch đã đồng ý về việc làm phim- Cô thư kí học tốc chạy vào.

-Thật sao?- Quên mất đang nói chuyện với ai, ông đứng bật lên, cười toe.

-Gi vậy?- Anh lãnh đạm khiến giám đốc chột dạ ngồi xuống.

-Thật ra là thế này...- Ông giải thích cho anh nghe.

-Thế sao?

-Vâng nhưng cô ấy nói là muốn đích thân chọn lựa diễn viên.

-Sao lại thế được?- Anh hỏi.

-Cô ấy nói không muốn nhân vật của mình bị mất hình tượng trước khán giả.

Anh nhấp ngụm trà nóng rồi đặt cái tách men sứ xuống bàn.

-Thế thì cũng không tổn hại gì nhiều, tôi rất mong việc này mang lại lợi nhuận cho tập đoàn chính.

-Vâng, vâng...- Giám đốc xoa tay, cười cười.- Nhất định là như thế.

-Tôi từng nghe vài người bạn ở nước ngoài bảo họ đọc truyện của Witch trên mạng, và thấy rất hay.

-Vâng, phải ạ. Truyện của cô ấy gần như đứng đầu về lượng bán.

-Thế sao? Tôi rất muốn biết cô ấy như thế nào. Một người quen của tôi thích sách của cô ấy.

-Vâng, sắp tới buổi casting cô ấy sẽ có mặt, nếu công tử không phiền...

-Được, tôi sẽ tới.- Anh cười lạnh rồi đi khỏi phòng họp.

Ngày casting.

Quả nhiên tin tức báo chí đăng không sai. Để thực hiện bộ phim "Liệu anh có linh hồn?", hai công ty giải trí hàng đầu, 2 công ti đã bắt tay nhau. Những ngôi sao của hai bên nườm nượm kéo tới công ty QI để thử vai. Mà cũng đúng, chỉ cần có vai, thậm chí là vai nhỏ thôi nhưng trong phim làm tên truyện của Witch thì cũng đủ nổi tiếng rồi.

Đã vậy đạo diễn kì này lại là Mira , đạo diễn có tiếng trong giới điện ảnh, phim nào qua tay chị đều thành công vang dội. Thế mà không ham cũng lạ.

Trong đó, chỉ có gã là chán nản.

-Sao lại phải đi tham gia cái bộ phim này chứ?

-Công ty nói thì cứ đi thôi chứ sao?- Erza đi bên cạnh, nói.

-Rốt cuộc cái cô nàng Witch này ra sao mà có thể bắt chúng ta làm vậy nhỉ?- Gã chép miệng.

-Thôi phàn nàn đi.- Cô bẹo má gã, cười.

-Thôi nhá.- Gã nói.

-Biết rồi, giỡn chút mà cũng giận.

Mọi ngôi sao đều xuất hiện, cả ban quản lí của hai công ty, duy chỉ có nó và có lẽ cả anh vẫn chưa xuất hiện. Gã ngồi gác chân lên bàn không chút nề nang, nói:

-Tới trễ lắm rồi đấy.

Vừa dứt lời, cánh cửa bật mở.

Một cô gái đôi mắt len, đeo đôi kính râm, một sự phối hợp đồ chảnh hợp rơ chút nào cả bước vào.

-Xin lỗi, tôi tới trễ, đường kẹt xe quá.

Gã đang nghe gì thế này?

Cái giọng này lẽ nào của...

Mặt gã biến sắc.

Cô nhận ra ngay thái độ đó nên cũng nhìn kĩ về cô gái mới vào.

-Xin chào, tôi là Witch.- Cô ta tháo kính ra.

Một loạt tiếng ồ vang lên khi thấy rõ gương mặt Witch. Không ai ngờ Witch lại là một cô gái xinh đẹp như vậy, lại còn rất trẻ.

Trông nó còn xinh hơn hẳn nhiều nữ diễn viên ở đây.

-Chúng ta sẽ làm việc với nhau nên tôi nghĩ không cần thiết phải che giấu khuôn mặt mình.- Nó cười.- Cảm ơn mọi người đã có hứng thú về kế hoạch này.

-Khoan đã, chẳng phải cô chính là...- Gã ngớ ngàng.

Thái độ của cô cũng chẳng khác gì gã.

-Ồ?- Nó ngược lên nhìn.- Tôi quen biết người nổi tiếng như anh Jella sao?

Gã không hiểu, sao nó lại không nhận ra gã chứ? Hay là một người khác? Không,

chính là nó mà

-Sao? Nếu không có gì mời anh ngồi xuống.- Nó cười.

Lẽ nào không phải nó thật ư?

-Juvia, mau lên.- Anh giục.

-Tại em thấy mấy bông hoa đẹp quá.- Nhóc cười.

-Không hiểu sao em lại có thể là tiểu thư nhà họ Locker được nhỉ?- Anh nheo mày.

-Thôi nhá, đừng có xỏ xiên.

Quả thật nhìn nhóc chẳng có chút gì là tiểu thư cả, thậm chí chả có gì phù hợp

với cái tên Juvia đầy nữ tính. Nhóc khoác trên mặt bộ đồ tomboy cá tính, tóc cắt ngắn, gương mặt dễ thương nhưng không kém phần mạnh mẽ.

Điều nổi bật chính là đôi mắt tinh anh hiếm thấy dù nhóc chỉ mới 16 tuổi.

-Mà anh bảo hôm nay có thể em sẽ được gặp thần tượng của em sao?- Nhóc hỏi.

-Ừ.- Anh gật.

-Nếu không thì em sẽ giết anh đó.-Rồi...rồi...

”Cạch”

Cửa mở lần nữa.

Mọi người đều ngạc nhiên khi đi bên anh là một cô gái lạ mặt.

-Chào mọi người.

Đồng loạt những quản lí cấp cao của hai công ty đứng dậy cúi đầu chào. Mấy ngôi sao diễn viên kia thấy thế cũng làm theo, trừ gã và cô, hai người duy nhất có sự kiêu ngạo của một ngôi sao nổi tiếng như mình.

Còn nó? Nó chỉ ngồi im, thậm chí còn không thèm quay lại nhìn họ.

-Cô là...- Anh ngạc nhiên còn hơn gã nữa.

-Anh là bạn của Gray?- Gã chột dạ, lẽ nào nó đang ở bên hắn sao?

Mà sao hai người họ cứ như chưa từng quen biết thế này?

-Cô là Witch ư?

-Thật sao?- Nhóc đứng im lặng này giờ bỗng hét toáng lên. Vội vàng chạy tới

bên chỗ ngồi còn trống cạnh nó, ngồi xuống, chụp lấy hai tay nó, mắt long lanh.- Em hâm mộ chị lắm đấy. Mấy đứa bạn bên Anh của em cũng thích truyện của chị trên mạng lắm đó.

Nó không biết nên làm thế nào trước một người có vẻ là fan cuồng của mình.

-E hèm...- Anh tăng hăng.- Juvia

-Thôi nào, cơ hội hiếm có của em đó.- Rồi nhóc quay lại nhìn nó, từ trong

cái túi xách đeo chéo một bên có kiểu cách mà chỉ có thể dành cho lũ con trai,

rút ra một cuốn sách có tựa ‘Forget me not’.- Chị kí tên giúp em nhé!

-Được thôi.- Nó cười trước sự tự nhiên của cô nhóc này.

-Đây là ai thế hả thiếu gia Natsu?- Gã nói giễu cợt. Nó và anh như không quen biết nhau, còn cô nhóc này nữa chứ, thế là thế nào vậy hả?

Anh nhìn gã một chập rồi giới thiệu:

-Đây là Juvia, 16 tuổi, cô ấy là con gái của tập đoàn lockser ở Đài Loan.- Mọi người ngạc nhiên, Locker là một tập đoàn lớn, hùng bá khắp châu Á.

Những tập đoàn lớn như Drangneel cũng phải kiêng nể tập đoàn đó khi hoạt động

tại châu Á- Cô ấy về đây vì đây là quê hương của mẹ cô ấy.

-Cô ấy với anh là thế nào nhỉ? Tò mò thật.- Gã cười.- Yên tâm,tôi không định bán tin cho nhà báo đâu.- Gã phui phui tay.

-Uhm...cô ấy là...

-Tôi là vị hôn thê của anh ấy.- Nhóc cười nói thật ra nhóc đang giỡnTim nó chột nhối lên.

Có gì đó như đang muốn xé toạt trái tim nó mà chui ra ngoài.

Không khí kì lạ bao phủ cả căn phòng.

-Ra thế.- Gã cười khẩy.

Con đầu vẫn tiếp tục hành hạ nó trong suốt buổi casting.

Thi thoảng nhìn sang nhóc, nó thấy nụ cười tươi rói đó lại càng đau hơn,

đau khủng khiếp. Nó không nhận ra rằng mọi biểu cảm của nó giờ đây đều bị gã quan sát.

Gã cười hèn hếch.

-Rõ ràng là cô ấy.

-Sao thế?- Cô hỏi.

-Không, mà làm ơn cho tôi hỏi cái câu chuyện ‘Liệu anh có linh hồn?’nội dung thế nào vậy?

Cô ngạc nhiên, gã đâu có hứng thú với việc này, lẽ nào do Witch?

Thật sự khi nó bước vô, cô đã ngỡ ngàng nhưng vì thái độ xa lạ của nó mà cô cho rằng biết đâu chỉ là người giống người. Nó mà cô từng gặp luôn lạnh lùng,ánh mắt buồn thẳm thẳm chứ đâu giống nó bây giờ, ánh mắt lạnh lợi,nụ cười tươi trên môi. Chắc chắn không thể là một, nhưng nếu thế thì sự giống

nhau về ngoại hình thật đáng kinh ngạc.

-Kể về một chàng trai nhà giàu yêu một cô gái bình thường nhưng cha cô gái đó

là kẻ gây ra tai nạn giao thông hại chết bố anh. Anh ta vô cùng hận và gây ra đủ điều tệ hại với cô sau bộ mặt tử tế để trả thù. Cô gái biết rõ nhưng vẫn không nói gì, vẫn cứ im lặng dù sống trong tình cảnh như thế. Về sau họ vượt qua bao nhiêu sóng gió để đến với nhau.

-Ok, đưa tôi mượn tập kịch bản của cô.-Mời Jella.- Có tiếng gọi.

Gã mỉm cười đặc thắng như thể gã tin chắc mình sẽ đậu.

Đứng đối diện với nó, gã cười phong lưu.

Nó cười lại.

-Anh muốn diễn thử đoạn nào?

-Đoạn nào cũng được.

-Được thôi.- Nó cười nhạt, ánh mắt bất ngờ thay đổi.- Chuyện đó là thật sao?

- Ánh mắt nó trở nên tha thiết xen lẫn tuyệt vọng, nó nói như đang kiềm nén gì đó.

Cả căn phòng rộng lớn nhìn nó đầy khó hiểu.

Nó đang diễn, không, nó đang nhập tâm vào nhân vật của mình.

Gã hiểu ngay việc gì đang diễn ra.

Ánh mắt gã đánh lại, từng cơ mặt như căng cứng, giọng trở nên lạnh lùng:

-Phải.

Không khí im lìm. Trong thế giới riêng của câu chuyện đó giờ chỉ còn hai người, hai nhân vật trong câu chuyện.

Bất giác, nó cười, cười như muốn khóc.

-Em biết chứ.

-Sao?

-Em biết tất cả chứ, biết cả cái tội ác mà anh không thể thứ tha mà cha em đã gây nên.

-Vậy sao em...em còn...- Gã lắp bắp như thể đây chính là cuộc đời của gã, của gã chứ không phải của một nhân vật hư cấu.

-Vì cha em đã mất, em là con thì phải trả nợ thay cha mình.

-Em..

-Và vì em cũng yêu anh nữa.- Lần này, nó khóc thật, một giọt lệ nhỏ vương bên khóe mi nhưng không rơi xuống.

-Anh...anh xin lỗi...nhưng thật sự anh không thể, vì anh cũng là một người con nên anh không thể...

Nó không nói gì, chỉ cười buồn.

-Em hãy đi đi.

-...

-Hãy đi khỏi nơi này đi, hãy đi khỏi cái chôn mà giữa chúng ta chỉ có hận thù. Xin em...em hãy đi đi...

Nó trầm ngâm, nước mắt bắt đầu rơi, nó cười:

-Em sẽ... đi...

”Bóp...bóp...”

Tiếng vỗ tay của anh vang lên khiến mọi người trở về thực tại.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều vỗ tay vang dội trước màn diễn xuất thần vừa rồi, thậm chí có người còn khóc thút thít.

Nó quệt nước mắt, cười nói:

-Chúc mừng, anh được nhận vai nam chính.

Gã cười như thể đó là hiển nhiên.

-Nhưng để vào vai này,nhưng mà mái tóc phải sửa lại

Cả phòng bàn tán xôn xao.

-Cô nghĩ cô là ai vậy chứ?- Erza lên tiếng.- Ai cũng biết mái tóc của Jella đã trở thành biểu tượng của anh ấy, thế mà cô lại bắt anh ấy cắt đi sao?

-Cái tôi cần không phải là Jella idol mà là nhân vật nam chính của mình.

Nếu anh ta không thể thì đừng đóng phim của tôi.- Nó nói rõ.

-Cô...

-Được thôi.- Gã cười

-Jella!!!- Cô nói lớn.

-Nếu là vì vai diễn thì giản đơn thôi.

Nó nhìn, cười rồi cầm lấy.

- Được rồi, giờ tới thử vai nữ chính.Anh siết chặt hai tay lại với nhau dưới gầm bàn, gương mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc.

Thật ra vừa rồi anh vỗ tay vì đó là màn diễn hay chỉ vì một phần thôi,còn lại là vì anh ghét cái kiểu mà thế giới như chỉ có hai người họ.

Anh có cảm giác mình bị đẩy ra ngoài bởi một tấm lưới vô hình, dù anh có gào thét,

có đập mạnh thế nào tấm lưới cũng không suy chuyển.

Có gì trong anh buộc anh phải phá vỡ tấm lưới đó, bằng bất cứ giá nào.

Suốt buổi casting vẫn chưa thấy ai có thể đảm đương nổi vai nữ chính, người khá

nhất chỉ có Erza nhưng có gì vẫn chưa ổn. Việc bị khinh thường tài diễn xuất

này khiến Erza bắt đầu phát cáu.

Thật ra ai cũng phải thừa nhận cách diễn xuất lúc này của nó là hợp nhất nhưng không

ai dám nói, họ sợ giận, mà cô đã giận thì đừng mơ yên ổn trong giới showbiz.

-Được rồi.- Nó thờ dài rồi nói.- Cô Erza này, tôi mong cô về đọc lại giúp tôi cuốn sách để nắm bắt rõ nhân vật hơn, giúp cho bộ phim này thành công hơn.

-Gì chứ?- Cô không ngờ chỉ là một con nhãi nhà văn mà lại dám nói cô như thế.

- Cô nghĩ cô là ai mà tùy tiện nhận xét cách diễn của tôi như vậy?

-Tôi là tôi. Điều duy nhất tôi nghĩ là hình tượng nhân vật của tôi không thể bị phá vỡ.

- Mất nó cương quyết, không có chút e dè hay yếu đuối.- Nhân vật nữ này, nếu cô không thích có thể không đảm nhận, tôi cũng sẽ suy nghĩ về việc làm phim lại một lần nữa.

-Khoan đã, khoan đã.- Một người quản lý bộ phận vôi vàng nói khi nó định đứng lên.

- Nhất định Erza sẽ nghiên cứu kỹ nhân vật nhỉ? Erza nhỉ?- Anh ta quay sang cô nháy mắt ra ám hiệu.

Cô không cam tâm.

Nhưng cô cũng biết kế hoạch này được đầu tư không ít.

Cô quay sang nhìn gã.

Gã không nhìn cô, chỉ nhìn mái tóc mới của mình, huyết sáo khe khẽ.

-Được rồi, tôi sẽ nghiên cứu nhiều hơn nữa.

-Cảm ơn cô.- Nó nói.- Vậy thì hôm nay kết thúc ở đây vậy.

Cảm ơn tất cả mọi người, tạm biệt.

-----Khoan đã.

Nó quay lại. Là anh.

-Chuyện gì vậy?_Ak không có j.Khi nó đã đi khuất, nhóc mới bước ra từ đằng xa.

-Theo em biết anh đầu phải loại người trắng hoa.

-Ừ.

-Anh thích cô gái đó sao nhưng nhìn cô ấy rất giống chị dâu không biết có phải chị ấy không

-Cô gái đó sao nhưng mà chị dâu của em chết rồi.- Anh gạt tay nhóc ra.Anh chỉ biết là vợ của mình đã chết nhưng kí ức lúc trước của anh và nó đã mất hết anh chỉ nghe quần gia nói anh đã có vợ và cô mất từ 1 năm trước. Còn nhóc thì khác chị dâu của mình chưa chết mà cũng tiếc hồi nãy nhận bừa

Nó vẫn nằm im, ôm chặt cái gối ôm như thể người chết đuối vớ được cọc.

Hắn nhẹ bước vào phòng, cố gắng đi thật khẽ để không làm nó tỉnh giấc.

Vuốt lọn tóc phủ trên gò má nó ra sau, hắn cười nhẹ.

Hắn ước sao giây phút này đừng bao giờ kết thúc.

Hắn không cần nó nói yêu hắn.

Không cần nó phải đáp lại tình cảm nơi hắn.

Không cần nó ở bên hắn như một người con gái.

Thậm chí nếu muốn, nó có thể làm em gái hắn cũng được.

Làm bạn bè cũng chẳng sao.

Chỉ cần nó bên cạnh hắn thế này.

Thế là quá đủ rồi.

Hắn thì thào:

-Tôi không thể nào mất em được.- Và hắn đã khóc.

Giọt nước mắt rơi xuống khóe mắt nó, trông như thể nó đang khóc chứ không phải là hắn vậy.

Mi mắt nó giật giật.

Đôi mắt nó mở nhẹ, nụ cười dịu dàng trên môi.

Đưa bàn tay chạm lên gương mặt hắn, nó hỏi:

-Sao anh lại khóc?

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, hấn cười.

-Anh không khóc.

Hấn nhẹ cúi xuống, đặt lên môi nó nụ hôn nhẹ.

Thoạt tiên, nó tròn mắt ngạc nhiên không thể tả nhưng rồi dần dần, tay nó vòng lên, ôm lấy hấn. Một tình yêu đang theo một hướng không thể biết trước được.

Định mệnh lại bắt đầu trò chơi tàn nhẫn của mình.

Nó buông tay ra, hấn cũng ngẩn đầu lên nhìn nó, ánh mắt không giấu nổi ngạc nhiên.

-Tại sao?

-Vì...em thích anh.- Nó cười.

Và rồi hấn cúi xuống trao cho nó một nụ hôn dịu dàng khác.

Hôm đó cũng là ngày bấm máy quay những cảnh đầu tiên.

Cảnh quay đầu được quay ở quán bar nổi tiếng. Nó vội vàng tới đó, khung cảnh có vẻ

khả nhộn nhịp bên ngoài bởi các fan cứ chực chờ các thần tượng của mình.

Khó khăn lắm nó mới lách vào được mà không bị ai chú ý tới.

Quán bar nổi tiếng được trang trí khá sang trọng, dù sao đây cũng là quán bar

lớn nhất thành phố cơ mà. Ở ngay sân khấu dành cho ca sĩ hát ở đây, nguyên một ê kíp làm phim đang tất bật làm việc.

-Chào đạo diễn.- Nó nói.

-Chào Witch, cô tới thật đúng lúc, chúng tôi đang chuẩn bị quay cảnh đầu đây.

-Cảnh nào ạ?

-Cảnh 1.- Đạo diễn Tường đáp.- ERza đang chuẩn bị kia.- Ông chỉ vào cô đang đứng ở gần sân khấu, mặc trên mình bộ đầm màu trắng ngà đơn giản, đang trang điểm.

-Vậy không phiền nữa, tiến hành thôi.

-Được.- Rồi ông nói to.- Mọi người, bắt đầu mau nào.

Cô bước lên sân khấu một cách hơi rụt rè nhưng cũng dễ dàng. Cảnh này chỉ có việc hát thôi, thế thì cũng chẳng hề khó khăn gì với cô cả, một idol nổi tiếng về ca hát. Ngay khi cô cất tiếng hát, mọi người đều khen ngợi nhưng bất gặp

cái quắc mắt của đạo diễn, mọi người im ngay.

Cô đã định ninh lần này cô sẽ khiến nó phải sáng mắt ra, phải công nhận tài năng của cô. Cô đã nghĩ vậy đấy.

Nhưng ánh mắt đang dần thay đổi theo chiều hướng xấu, bên cạnh đó đạo diễn cũng nheo mắt lại tỏ vẻ khó chịu.

-Cắt.- Erza khựng lại, mọi người ngạc nhiên.

-Ồ, đạo diễn, cô ấy chưa diễn xong mà?- Trợ lý của ông nói.

-Cảnh này đã hỏng rồi.- Câu nói đó càng khiến cô trở mắt ngạc nhiên hơn nữa.

-Sao lại thế được? Tôi đang diễn tốt cơ mà?

-Witch, cô thấy sao?- Đạo diễn quay sang hỏi nó.

-Hỏng hoàn toàn.- Nó nói.

-Sao chứ? Cô biết gì mà nói?

-Cô hình như chưa đọc lại cuốn sách của tôi nhỉ?

-Tôi đang nói về diễn xuất!

-Cô hoàn toàn diễn sai rồi.

-Sai chỗ nào chứ?

-Đây là lần đầu tiên nữ chính đi hát ở quán bar để kiếm tiền nên thoát đầu sẽ rụt rè, sợ hãi, thậm chí có thể hát sai nhưng vẫn cố thực hiện tốt chứ không phải hát một cách hoàn hảo như ca sĩ chuyên nghiệp được.

Cô không thể không thừa nhận rằng nó nói đúng nhưng cũng không muốn nói rằng

mình sai nên cô im lặng. Bất ngờ, đạo diễn nói:

-Witch, cô có thể diễn đoạn này thử được không?

Nó hơi ngạc nhiên trước đề nghị đó nhưng rồi cũng nhận lời.

-Để xem cô diễn thế nào?- Cô nói nhỏ, chỉ để cho mình mình nghe thấy.

Nó vén mái tóc lên, cầm chiếc micro bước ra ngoài sân khấu.

Nó bước bước đầu tiên rồi khựng lại. Nhìn về phía dưới có diễn viên quần chúng

một chốc rồi lại bước ra, gương mặt vẫn cúi thấp, tỏ vẻ lúng túng.

Tiếng nhạc dịu dàng vang lên.

Nó cất tiếng hát.

”Vì em mong chờ người có biết?

Biết chăng rằng em vẫn chỉ nhớ về người

Những kỉ niệm và những yêu thương em trao người

Người liệu có nhớ chăng?

Hay anh đang ở bên ai kia?

Xin anh, xin anh hãy nhìn em.

Dù anh không chấp nhận thì xin anh hãy nói đi

Để em khóc, khóc cho vui đi nỗi đau này

Vậy nên xin anh hãy cứ nói ra, làm tổn thương em cũng được

Nhưng xin anh tuyệt nhiên đừng im lặng

Để rồi cả hai ta đều đau và liệu chăng người đang bên anh cũng đau?

Vậy xin anh chỉ để mình em đau mà thôi

Xin anh hỡi người...”

Cả không gian hoàn toàn im lặng, mọi ánh mắt nhìn nó.

Diễn xuất xuất thần.

Giọng hát trong trẻo, đôi khi hơi lạc điệu, thể hiện rõ nhân vật đang đóng

nhưng vẫn cuốn hút mọi người.

Do nó không nhớ chứ thật ra, suốt sáu năm trước nó luôn học nhạc với những

thiên tài âm nhạc nổi tiếng. Nhưng giờ, tất cả chỉ là quá khứ trắng xóa trong đầu.

Nó không rõ giọng hát được trau dồi này ở đâu ra, chỉ biết là nó có, thế là đủ.

Các fan hâm mộ bị dạt ra hai bên bởi các vệ sĩ. Từ trên chiếc xe hơi đặt tiền, anh và nhóc bước xuống. Cạnh đó, gã cũng tình cờ tới cùng lúc với hai người đó.

-Chào.- Gã cười.

Anh chỉ gật đầu đáp lại trong khi nhóc cười toe.

Anh không biết sao anh không ưa nổi gã. Vì lí do gì chứ?

Thấy gã, fan hâm mộ càng gào thét lớn hơn nhưng mấy gã vệ sĩ làm họ không dám nhảy ra mà quan tâm.

Một giọng hát từ trong quán bar cất lên.

Một giọng hát làm mê lòng người, làm cho sự ồn ào kia chìm vào im ắng.

-Đây là...- Anh thốt lên.

Sao giọng hát này lại quen thuộc đến thế?

Anh đã nghe đâu đó rồi nhưng là ở đâu?

Sao giọng hát này lại da diết và buồn đến thế?

Bất chợt, trong đầu anh hiện ra một hình ảnh mờ ảo của ai đó.

Một người con gái.

Vừa quen vừa lạ.

Vừa cho anh cảm giác hạnh phúc nhưng cũng đau thương.

Rốt cuộc cô ấy là ai?

Ngay cả khi nó diễn xong, mọi người vẫn nhìn nó, ngay cả đạo diễn còn đang ngỡ người chưa hô cắt.

Nó bước xuống, đưa tay vẫy vẫy trước mặt ông đạo diễn.

-Đạo diễn, đạo diễn.

-À...vâng...Erza cô thấy rồi chứ?

-Vâng.- Cô cắn răng chịu đựng. Ừ thì cô ta giỏi thật đấy nhưng thế thì quá bất công với cô, bất công về mọi mặt. Xét về tài năng lẫn ngoại hình thì không thể so sánh. Cả hai đều có đủ ở hai mặt đối lập, cô quyến rũ còn nó trong sáng tới cuốn hút lòng người. Thế thì bất công chỗ nào?

Ồ gã.

Chỉ cần liếc sơ cô cũng biết gã yêu nó thật rồi, chỉ là không thừa nhận thôi.

Lần gặp trước, cô còn tưởng mình nhầm nhưng thấy thái độ gã như thế,

cô biết đó chính là nó.

Tại sao lại thế chứ?

Rõ ràng cô gặp gã trước nó.

Rõ ràng cô yêu gã thật lòng và đương nhiên là nhiều hơn nó nữa.

Cô đã chấp nhận làm mọi thứ, dù cho có bị gã lợi dụng vào việc gì đi nữa.

Nhưng thế là chưa đủ ư?

Chưa đủ để gã yêu cô sao?

Không bằng nó, người luôn phủ phàng xa lánh hẳn sao?

Không thể xua đi nỗi đau trong quá khứ đã khiến gã trở thành con người như ngày hôm nay ư?

Cô không còn chút xíu cơ hội nào, chỉ vì nó?!

-Thật ra tôi cũng hơi vội vàng, gay gắt. Xin lỗi cô.- Nó cúi đầu xin lỗi.

Cô nhìn nó thoáng cảm hận nhưng rồi ánh mắt đó biến mất, cô mỉm cười, nói:

-Cũng lỗi do tôi.- Bây giờ, quan trọng nhất là công việc.

-Tôi mong chúng ta sẽ bắt tay nhau, cùng hợp tác vì chất lượng của bộ phim này.

- Nó đưa tay ra. Cô nhìn vài giây rồi nắm lấy bàn tay đó.

-Hợp tác.

-Chị ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Giọng nhóc vang lên, phá tan cái không gian kia.

-Juvia? Sao em lại ở đây?- Nó ngạc nhiên.

-Em nói muốn gặp chị nên anh đưa đến.- Nhóc giải thích.

-Vậy à?

-Chào.- Từ phía cửa gã và anh cùng bước vào nhưng không khí giữa hai người sao có vẻ trầm mặc quá dù gã vẫn đang mỉm cười.

-Chào hai anh.- Nó gật nhẹ.

Gã đi ngang qua nó, quay lại chạm nhẹ tay vào lưng khiến nó giật thót.

Cúi thấp mặt xuống gần tai nó nói:

-Lúc này anh có nghe thấy em hát. Hát rất hay.- Rồi gã hôn lên tóc nó.

Quay phắt lại, nó thấy gã đã đi về phía đạo diễn.

Cũng vì thế, nó không nhận ra rằng cô đang trừng mắt nhìn nó, đôi mắt đầy căm phẫn.

Nhưng anh đã nhìn thấy. Ngày đầu tiên kết thúc tốt đẹp khi Erza và cả Jella đều thực hiện tốt các cảnh quay ở quán bar. Trong khi cả hai còn bận trao đổi vài việc với đạo diễn thì nó vội vàng xin về trước, lấy cớ có việc bận nhưng thực ra phải về nấu bữa tối cho hắn. Hắn đã bảo khoảng 7h sẽ tới, giờ là 5h kém, đi chợ rồi về là kịp.

Vội chạy trên hành lang ra phía cửa, nó không chú ý có mấy bậc thang bước xuống ngay trước mặt trên tay cầm chiếc điện thoại .

Trượt chân.

-Á...- nó nhắm tịt mắt lại, chờ đợi một cơn đau chuẩn bị ập tới.

Một giây trôi qua.

Hai giây trôi qua.

Ba giây vụt mất.

Không có gì xảy ra.

Ngược lại, nó cảm nhận có gì rất ấm áp.

Mở mắt ra.

Một cánh tay đang đỡ lấy nó để không bị ngã.

Nó nhìn chủ nhân cánh tay đó.

Là anh.

Và nhanh chóng, môi nó cảm nhận được thứ gì đó ấm áp, mềm mại đang lướt nhẹ trên mình.

Một nụ hôn.

Giữa anh và nó.- Buông ra.- Nó xô vội anh ra khỏi mình, làm cho chiếc điện thoại trên tay cũng bị tác động mạnh, rơi xuống đất.- Anh làm gì vậy hả?

Anh không nói gì.

-Tôi đã có...bạn trai rồi nên xin anh sau này đừng làm như thế nữa.- Nó ngượng ngập nói.

-Bạn trai? Gray à?

-Ồ...phải, thực ra chúng tôi chỉ mới bắt đầu qua lại vào sáng nay thôi.

-Đừng nói nữa.- Anh khiến nó giật mình.- Đừng cười như thế khi nhắc tới anh ta.

Anh vội vàng bế xốc nó lên.

-Này...buông tôi ra! Buông ra mau! Anh làm gì vậy hả?

-Im đi!- Anh gằn giọng khiến nó rung mình hoảng sợ.

Ánh mắt anh như thể muốn giết người vậy.

Anh quăng nó vào xe dễ dàng như thể nó chỉ là một gói hàng có mấy kí lô chứ không phải một con người.

-Đi.- Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh.

-Rốt cuộc anh đưa tôi đi đâu chứ? Tôi phải về, Gray đang đợi.

Anh siết chặt tay nó, hôn lên môi nó một cách điên cuồng.

-Đừng có nhắc tới cái tên đó trước mặt tôi.

Mặt nó tái xanh vì sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhân Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tại Sao Họ Lại Quên Nhau

-Thiếu gia đã về.- Quân gia Gajeel nói, đôi mắt mở to vì ngỡ ngàng khi thấy nó đang giẫy giụa trong vòng tay anh

- Cô gái này...

-Không cần ông quan tâm.- Anh mang nó lên lầu.

Quân gia Gajeel sững người, mắt mở to ra.

Lẽ nào họ nhận ra nhau rồi?

Không, không, không thể.

Nhưng sao không khí giữa họ lại giống một năm trước đến thế?

Tại sao?

Anh không đưa nó về phòng anh mà là căn phòng của nó ở lầu 4, căn phòng bỏ trống.

”Phịch”

Anh ném nó xuống giường.

-Tôi phải về.- Nó định vùng đứng dậy nhưng nhanh chóng bị anh đè xuống giường.

-Tôi không cho em đi.

-Anh sao vậy?- Anh trở thành một con người khác, không còn cái vẻ lịch thiệp hay cao quý thường ngày.

-Tôi không cho em đi.

Anh cúi xuống hôn nó.

-Buông...buông...- Nó nói khó khăn, tay không nắm chặt thành nắm đấm, không ngừng đập vào ngực anh. Nhưng thái độ của nó bị anh lơ đi, anh chỉ để tâm

tới việc anh đang ôm nó trong tay mà thôi.

Một cách nhanh chóng, anh cởi chiếc áo khoác nó ra.

-Không...

Anh hôn nhẹ tai nó rồi chợt cắn mạnh khiến nó đau.

-Á...

Môi anh lướt nhẹ xuống cổ rồi xuống vai nó. Mỗi khi đặt môi ở đâu, anh đều

để lại vết hôn ửng hồng. Nhẹ kéo hai dây áo xuống, anh hôn lên khắp vùng vai nó.

-Không.- Nó phản đối.

Bàn tay anh chạm nhẹ vào vùng hông nó, anh lướt nhẹ một đường lên trên ngực nó.

-Đừng, làm ơn xin anh đừng mà.- Nó suýt bật khóc.

Nhưng anh không dừng lại mà còn lướt nhanh môi hơn lên mọi nơi trên phần trên cơ thể nó.

Khi tay anh Chạm vào cúc quần jean, nó chợt dạ, đẩy mạnh anh ra khiến anh té xuống giường.

-Tránh xa tôi ra.

Anh cởi chiếc áo khoác rồi cởi nốt chiếc áo sơ mi trắng bên trong.

Anh cúi xuống, hôn nó rồi hôn dần xuống vùng ngực. Nó quay đầu sáng chỗ khác

-Không!!!- Nó hét toáng lên.

-Bao nhiêu?

-Hả?

-Bao nhiêu tiền để có được cô?

-Anh đang nói cái gì vậy chứ?

-Hay cô muốn điều kiện gì? Nói đi.

Nó cắn chặt răng vào môi dưới mình, tay với lấy cái túi xách của mình đang ở gần đó,

đập thẳng vào đầu anh. Vội vàng đứng dậy chỉnh lại áo, nó nói:

-Anh coi tôi là thứ gì rẻ tiền à? Anh đúng là đồ khốn.- Nó đóng sầm cửa,bỏ đi một mạch trong sự ngạc nhiên của mọi gia nhân trong nhà.

Nó nhanh chóng tới được cửa ra vào, không phải vì nhớ đường mà là không hiểu sao

căn biệt thự này quen thuộc quá. Thậm chí cả căn phòng nó vừa ở lúc nãy cũng rất thân quen. Nhưng tại sao chứ?

-Xin lỗi cô.- Quản gia Gajeel đứng dưới chân cầu thang lên tiếng khi nó đang đứng

trên cầu thang, hai tay vòng lại ôm lấy bản thân.

-Ông là...

Vậy là nó vẫn không nhận ra ông, ông thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

-Xin cô hãy tránh xa công tử của nhà tôi ra.

-Không cần ông nói tôi cũng muốn tránh xa anh ta rồi.

-Vâng, cảm ơn cô.- Rồi ông quay lưng.

-Anh ấy...còn gặp ác mộng không?

-Còn.- Ông trả lời theo quán tính nhưng khựng lại khi nhận ra câu hỏi đó.

-Anh ấy vẫn như trước nhỉ?

Ông quay lại nhìn nó sững sờ.

-Cô vừa nói gì?

-Tôi nói gì cơ?- Nó không hiểu gì cả. cứ như trong vài giây trước, nó đã bị một

con người khác trong mình không chế, thậm chí nó còn không nhớ mình đã nói gì nữa kia.

Rốt cuộc trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, nó đã nói gì khiến người quản gia lớn tuổi phải ngỡ ngàng đến thế này.

Rốt cuộc là nó đã nói gì?

Anh ngồi im trên giường rồi cười, cười như điên dại.

Trong thoáng chốc, khi thấy đôi mắt tím, khi nghe nó cười nói nhắc tới bạn trai,anh gần như phát điên.

Ghen ư?

Ghen vì một cô gái mới gặp ư?

Nhưng liệu có thật là mới gặp không?

Anh còn nói những lời tổn thương cô ấy.

Anh không biết sao mình lại nói thế, chỉ biết nỗi đau sau đó khi thấy hình bóng cô ấy bỏ đi rất quen, như thể anh đã từng trải qua, thậm chí là rất nhiều lần trải qua.

Anh nhìn chiếc áo khoác nó bỏ quên, cầm lên rồi hôn nhẹ lên chiếc áo khoác đó.

Hơi ẩm của nó còn vương lại trên tay anh.-----

Nhóc cầm trên tay chiếc điện thoại của nó. Nhóc còn chứng kiến cái cảnh rất chi

là lâm li tình cảm của hai người nhưng nhóc im lặng, không chường mặt ra.

Nhóc lẩm bẩm:

-Anh đúng là...thôi thì mặc kệ vậy. Thế cũng hay.- Nó nhún vai.

Chuông điện thoại reo, của nó chứ không phải của nhóc.

Trên màn hình hiển thị cái tên Gray.

-A lô.- Nhóc bắt máy.

-Em đang ở đâu vậy Lucy? Sao giờ chưa về? Anh nấu bữa tối cho, em không cần mua đồ đâu,về đi.- Hấn nói nhanh trong máy. Hấn có cảm giác bất an nên tốt nhất nó về sớm chừng nào hay chừng đó.

-Yên!- Nhóc nạt.

-Cô là ai? Lucy đâu?

-A, hóa ra chị Witch tên Lucy à?

-Cô ấy đâu rồi? Đưa máy cho cô ấy mau!

-Anh nghĩ anh là ai mà nạt tôi vậy hả?- Nó hét vào máy điện thoại. Cổ vuốt ngực cho con nóng nảy dịu xuống, nó giờ giọng ngọt ngào

- Thôi, vì anh cho tôi biết tên chị ấy nên tôi cho anh biết luôn, coi như tôi có lòng tốt đấy nhá.- Nó giọng.

- Anh Natsu tóm chị ấy lỗi đi rồi.

Tiếng máy cúp ở đầu dây bên kia vang lên khô khốc.

Nhóc tức tối:

-Tùy tiện cúp máy sao? Anh ta nghĩ anh ta là vậy hả? Đồ chết bầm!

Tôi mà gặp anh thì coi chừng!

Nó đứng trước cửa nhà, tần ngần không dám vào. Chắc giờ hấn cũng tới rồi,

nhưng nó đâu có mua gì về, làm sao đây chứ?

”Cạch”

Cửa mở, hấn bước ra, mắt lo lắng nhìn nó.

-Em đây rồi, có sao không?

-Em không sao.- Nó cười.- Anh ở đây, tốt quá...

Mọi thứ trước mắt nó bỗng chao đảo như thể trái đất nổi hừng quay ngược chiều.

Nó ngất đi, ngã vào lòng hấn.

Hấn cúi xuống nhìn, chợt thấy vết hôn anh để lại.

May mà hấn kiểm chế, nếu không hấn đã siết chặt hai tay vào vai nó rồi.

-Lẽ nào em phản bội tôi ư? Không, không thể.- Hấn lắc đầu rồi vội vàng bế nó vào giường nằm nghỉ.

Đóng cửa phòng, hấn gọi cho một người, giọng nói giả băng:

-Tôi, Gray đây. Tôi có chuyện cần nói với ông, quản gia Gajeel.

Quán cà phê vắng vẻ, chỉ có tiếng trò chuyện nhỏ của vài vị khách và mấy người

bồi bàn, nếu có thêm nữa thì cũng chỉ là tiếng lá cây xào xạc trong gió.

Trong một góc khuất mà đảm bảo không ai thấy được, hấn và quản gia Gajeel,người thân tín của anh ngồi, vẻ mặt căng thẳng.

Hắn nháp một ngum cà phê rồi đặt cái tách xuống.

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì giữa hai người đó?

Quản gia Gajeel hôm nay trút bỏ bộ đồ kiêu cách thường ngày, ông mặc như thể một

người đàn ông ngủ tuần hoàn toàn bình thường.

Uống tách trà trước mặt mình ông điềm nhiên nói:

-Tôi không rõ, cậu ấy đưa cô ấy về vào hôm nay.

Họ ở trong phòng chừng mười phút thì cô ấy chạy ra.

”Xoảng”

Tách cà phê vỡ tan thành từng mảnh dưới sàn, cà phê tung tóe làm tấm thảm màu kem trải sàn cũng nhuộm màu ố dần đi.

Người phục vụ thấy thế bèn nhanh chóng tới dọn sạch các mảnh vỡ, lúng túng nói:

-Chúng tôi sẽ đem tách khác ra.

Khi người phục vụ đi khuất, hắn mới tiếp tục cuộc trò chuyện bí mật này.

-Rốt cuộc đã có gì xảy ra?

-Không có gì, tôi cam đoan với anh đấy.

Người phục vụ mang tách cà phê thứ hai ra.

Hắn uống một hơi hết nửa tách cà phê đắng đó rồi hỏi:

-Ông có chắc Kiên không hề nhớ ra gì không?

-Tôi cam đoan đấy, nếu nhận ra thì cậu ấy đã tìm tôi hỏi cho ra lẽ rồi.

Dù sao thì trước khi mất trí nhớ, mệnh lệnh cuối cùng cậu ấy giao cho tôi là bằng mọi giá đưa tiểu thư Lucy về bên cậu ấy cơ mà. Nếu nhớ lại thì tôi nghĩ khả năng bên tiểu thư Lucy vẫn nhiều hơn.

-Không thể. Tôi đã liên hệ với bác sĩ tâm lý Andre, người thôi miên cô ấy.

Ông ta chắc chắn rằng cô ấy không thể nhớ lại nếu như không bị giải thôi miên.

Quản gia Gajeel uống thêm ngum trà nữa, tự hỏi không biết có nên nói cho hắn

biết hôm nay nó đã hỏi ông những gì hay không.

-Tôi nghĩ giờ không phải lúc bàn, cách tốt nhất giờ là làm họ tránh xa nhau ra.

-Chuyện đó là đương nhiên, nhưng tôi chỉ muốn hỏi, mọi thứ trong nửa năm đó

ông đã dọn sạch rồi chứ?- Hắn chống một tay lên bàn.

-Đương nhiên, tôi đã tiêu hủy toàn bộ ảnh, hồ sơ, bất cứ vật dụng sót lại của cô ấy, thay mọi người làm, thậm chí còn nguy tạo quá khứ trong suốt nửa năm đó rằng thiếu gia đã sống tại nước ngoài.

-Còn học sinh trường? Họ cũng biết về Lucy và Natsu.

-Tôi cũng đã xử lý ổn thỏa.

-Tôi mong là như thế.- Hắn đặt tiền lên bàn rồi đi mất.

Quản gia Gajeel uống thêm trà rồi cũng đi luôn. Hắn rảo bước trên phố, mấy cô gái nhìn gã chăm chú khi lũ con trai thì cứ trở mắt

ra nhìn để rồi tủi thân trước hắn.

Hắn không để ý.

Hắn đang nhớ lại kí ức về một ngày, một ngày mưa cách đây một năm.

"Nó đã gọi cho hắn, đã khóc lóc cầu xin hắn giúp đỡ nhưng không nói nó đang ở đâu.

Hắn đã đi tìm nó suốt cho tới tối, hắn thấy nó ngồi thu mình trong buồng

điện thoại công cộng, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

-Lucy...

-Gray.- Nó ôm chặt lấy hắn.- Làm ơn, giúp em, xin anh hãy giúp em tránh xa

cái nơi này.- Và rồi nó lịm đi trong tay hắn.

-Lucy...Lucy...

Khi hắn đưa nó về căn nhà nhỏ của riêng mình ở ngoại ô, cũng là căn nhà giờ hắn

đã sang tên cho nó, nó vẫn khóc, khóc rất nhiều. Dù có mê man, nó vẫn không ngừng lẩm bẩm tên một người, không ai khác chính là Natsu.

Điều đó làm hắn phát điên lên vì ghe nhưng hắn biết, giờ không phải lúc ghen tỵ vớ vẩn.

Chăm sóc nó bây giờ mới quan trọng, nó sốt nhẹ nhưng may mà hắn còn ít thuốc hạ sốt trong nhà.

Hắn đã ngồi bên cạnh nó, nắm lấy bàn tay nó suốt đêm và cầu nguyện,cầu nguyện nó sẽ không sao, cầu nguyện cho nó mau tỉnh lại.

Thế nhưng tuyệt nhiên nó không gọi hắn dù chính nó tìm đến hắn mà chỉ gọi anh.

Tiếng gọi đó cứ vang mãi không dứt cho đến khi nó tỉnh lại.

-Ồ...

-Em tỉnh rồi.

-Gray? Là anh sao?

-Ừ...là anh. Em ổn chứ?

-Vâng, em ổn.

-Đã có...chuyện gì xảy ra với em vậy?- hắn ngập ngừng nhưng vẫn phải hỏi.

Tìm nó đau.

Đau khủng khiếp.

Đau như chưa từng được đau.

Nó muốn quên đi tất cả, để cơn đau này tan biến.

Nó ép bản thân buộc phải quên.

-Anh sẽ tìm thằng đó tính sổ.- Hắn hùng hổ đứng dậy nhưng nhanh chóng, vòng tay

nhỏ bé gầy guộc của nó đã ôm lấy hắn từ phía sau.

-Đừng.- Nó đã khóc. Hắn chắc chắn thế khi có cảm giác một thứ chất lỏng ấm áp

nơi khoe mắt nó đang thấm ướt áo mình.- Em không muốn quay lại đó nên xin anh hãy giúp em.

Tới cuối cùng nó vẫn chỉ muốn quên đi, muốn tránh xa anh nhưng không muốn

làm gì tổn hại tới anh.

Nó cam chịu một mình.

-Em muốn quên đi?

-Phải, em muốn tìm cách nào đó quên đi tất cả những gì trong nửa năm qua.

-Anh có cách có thể giúp em.

Nó buông thong tay ra, vắn quỳ trên giường, nó ngo ngắc:

-Thật ư?

Hắn đặt hai tay lên vai nó, nói dịu dàng:

-Anh quen một bác sĩ tâm lý giỏi trên thế giới, anh ta rất giỏi về thôi miên,anh có thể nhờ anh ta thôi miên em để em quên đi kí ức đau thương đó.

-Kì diệu vậy sao?

-Phải, sau khi em quên đi tất cả, anh sẽ tạo dựng một cuộc sống mới cho em.

Nó ôm lấy anh.

-Em không biết nên cảm ơn anh thế nào đây.- Nó nghẹn ngào.

- Anh tốt giống như anh trai của em vậy.

Anh trai sao?

Chỉ là anh trai sao?

Rất cuộc nó cũng thật tàn nhẫn với hắn vì chính sự ngây thơ của nó.

-Rồi em sẽ có một cuộc sống mới tốt hơn. Anh hứa đấy.

-Cảm ơn anh.

Và sau đó, hắn đã giúp nó gặp Andre, một người bạn cũng như là bác sĩ tâm lý giỏi nhất nước Mỹ mà hắn đã nói.

Và nó quên thật.

Quên tất cả kí ức nó có suốt nửa năm trời.

Hắn đã nghĩ điều đó sẽ làm hắn hạnh phúc nhưng không.

-Sắp mưa sao?- Con mưa đầu mùa thu kì lạ nhưng lạnh lẽo,êm dịu như cổ xoa dịu nỗi đau lòng người.

Từ sau hôm đó, mọi thứ đều khác lạ, giống như có một cơn gió cuốn mạnh qua,

khiến mọi thứ bị đảo lộn. Hắn không nói gì nhiều với nó, rất lạnh lùng, chỉ khi nào cần thiết bắt buộc lắm mới mở lời nói mấy câu. Nó tuyệt nhiên không hiểu sao hắn lại làm thế, cũng biết hắn không thích bị can vãn nên cũng thôi không hỏi. Còn về việc làm phim, nó cáo bệnh xin vắng mặt vài hôm.

Thoạt đầu còn ngạc nhiên nhưng khi nó nói bị bệnh khá nặng do vài vấn đề về

sức khỏe khá lâu thì đạo diễn cũng đành đồng ý.

Bề ngoài thì là thế nhưng thật ra là vì nó muốn tránh mặt anh.

Sự tránh mặt đó chỉ chấm dứt ba ngày sau đó, nó nhận được một cuộc điện thoại.-A lô, người con gái của lòng tôi đó hả?- Bình thường, khi nghe được câu nói

này từ người nổi tiếng như gã, bất kì người con gái nào cũng thâm sung sướng

trong lòng nếu không muốn nói là phát rồ lên thế nhưng nó ngược lại,

da gà muốn nổi cả lên. Không hiểu sao lại thế nhỉ?

-Có chuyện gì vậy Jella? Mà sao anh biết số nhà của tôi?- Điện thoại của nó giờ không biết ở phương nào, nó không biết đang ở trong tay nhóc.

-Tôi muốn thì có thôi, chả là tôi có vài chỗ không hiểu lắm trong kịch bản,mong em chỉ giáo.

-Nói đi.

-Không, nhiều cảnh lắm, làm ơn tới đi.- Giọng gã gấp gấp khiến nó cũng thấy sợ.

-Được rồi, tôi tới ngay.- Nó cúp máy, vội vàng thay đồ tới phim trường.

Hắn chỉ nhìn nó một thoáng nhưng nó cũng quay lại thông báo:

-Em có việc phải tới phim trường.

Hắn không nói gì, bỏ vào phòng bếp lấy nước uống. Nó cau mày nhưng rồi cũng

bỏ đi, lòng tràn ngập suy nghĩ về hắn.

Đau lòng-----

Nó bước vội vào phim trường

-Chào.- Gã cười mừng rỡ rồi ôm chầm lấy nó. Nhưng trước khi gã kịp làm thế,

nó đã vội né qua, khiến suýt nữa gã ngã xuống sàn.

-Cảnh nào không hiểu?

Gã quay lại cười khi:

-Chả có cảnh nào cả.

-Cái gì?- Nó gần như hét toáng lên.- Thế anh kêu tôi tới làm gì hả?

-Mấy ngày nay không gặp, nhớ nên gọi thôi.

-Tôi không rảnh để đùa bỡn với anh kiểu này đâu, Jella à.

Gã tiến lại gần, môi kề sát tai nó, nói nhỏ như rót vào tai:

-Thế còn với tên Natsu thì em đùa giỡn được à?

-Anh nói gì thế hả?

-Hôm đó tôi thấy tên đó mang em đi mà, không phải sao?

Trên cổ em còn vết hôn mờ mờ kia.

-Hả?- Nó đỏ mặt, vội đưa tay lên che cổ lại trong khi gã cười sảng sặc.

-À mà tác giả của những vết hôn đó kia.- Gã chỉ tay về phía sau lưng nó.

Nó quay lại. Anh và nhóc đang bước vào.

- Tên đó ba ngày nay luôn tới với cơ xem xét tình hình quay phim nhưng thật ra là kiếm em đấy.

-Không cần anh quan tâm.- Nó bước nhanh hết mức có thể vào phim trường.

-Anh vào đi nha, em ra đây cái.- Nhóc cười nói.

-Đi đâu vậy? Có Witch kia mà?

-Em đi tìm một tên khốn.

-Tên khốn?

-Tra mãi mới ra tên này, em phải đi thôi. Bye nhé.

-Ừ.- Anh gật đầu.

Nhóc cầm điện thoại của nó, gọi tới cái tên Gray .

-Tôi sẽ tìm ra anh.- Nhóc tự nói, miệng nhếch lên cười khoái trá.

- Tôi mà không cho anh một trận thì tôi không phải là Juvia Lockser.

Hồi chuông bên kia đổ.

Hắn bắt máy.

-A lô.

-Anh ra ngoài tiệm cà phê đổi điện phin trường cho tôi.- Nhóc hét lên với chiếc điện thoại.

-Cô là nhóc khủng cầm điện thoại của Lucy à?

Nhóc tức nghẹn họng.

-Phải, và giờ thì anh hãy xuất hiện ngay trước mặt tôi đi.

-Tại sao chứ?

-Anh không muốn lấy lại cái điện thoại cho chị ấy sao?

-Tùy cô, cô vứt sọt rác cũng chẳng sao, tôi sẽ mua cho cô ấy điện thoại mới.

-Nhưng tôi tin là- nhóc hạ giọng- cái điện thoại mới đó sẽ không có vài ghi chú ngọt ngào chị ấy dành cho anh vào ngày sinh nhật sắp tới đâu.

-Gi chứ?

-Thế giờ anh có muốn lấy lại không?- Nhóc mỉm cười khi biết con mồi sắp sụp bẫy.

-Được, cô chờ ở đó.

-Ok, tôi sẽ chờ.

Hắn đưa mắt tìm nhóc khắp nơi trong quán. Chẳng có một cô gái nào cả, chỉ vài

người hẹn đi chơi với bạn và một thằng nhóc mặt búng ra sữa.

Không lẽ con nhóc đó chơi hắn?

Chuông điện thoại lại reo.

-Anh đang ở chốn nào vậy hả?

-Tôi tới rồi nhưng có thấy cô đâu.

-Anh vừa bước vào à?

-Phải.

-Anh mù à, tôi ngồi ngay đây này.

-Đâu?-Gần khóm hoa hồng.

Hắn nhìn lại, là thằng nhóc đó mà.

-Ồ đó chỉ có một thằng nhóc.

Nhóc cúp máy.

-Anh mù thật rồi, anh nhìn mặt tôi mà bảo tôi là con trai à?- Thằng nhóc đó đứng trước hắn mà hét toáng lên.

-Con gái?- Mắt hắn mở to hết cỡ khiến mặt hắn trông cực kì ngổ.

-Chứ là gì?

-Thật không hả trời?

-Chọc tức tôi thì đừng mơ về cái điện thoại nhé.

-Trả đây.- Hấn xòe tay ra.

-Ở đây có giường để anh một giấc mà mơ giữa ban ngày sao?- Nhóc giả bộ nhìn quanh tìm kiếm.

-Cô muốn gì? Tiền à?

-Thứ đó tôi cần chắc?- Quà thật bộ đồ trên người nhóc cũng thuộc loại hàng hiệu

đắt tiền, chứng tỏ chủ nó cũng thuộc loại nhà giàu khá khẩm là ít.

-Thế cô muốn gì?

-Anh xin lỗi tôi.

-Cái gì? Có phải tôi đang nghe nhầm không? Xin lỗi? Tại sao?

-Vì đã tùy tiện với tôi, vì to tiếng với tôi dù tôi chả có chút tội lỗi gì,vì đã coi thường tôi.

-Hình như có thể thật.

-Thế thì hãy xin lỗi tôi đi.

-Xin lỗi.

-Xin lỗi kiểu không thành ý như anh mà là xin lỗi à?

-Tôi đã xin lỗi, giờ thì đưa điện thoại đây.

-Không thích và lại tôi cũng chả có ý định đưa cho anh.

-Thế cô gọi tôi tới đây là gì?

-Để biết mặt anh.

-Điền à?

-Chắc thế.- Nó nghiêng đầu.- Tôi nhất định sẽ cho anh một trận, hứa đấy.

-Đồ điên.- Nhưng nhóc đã đi mất, lúc này, hấn mới nhớ ra.- Trả điện thoại

lại đây.- Nhưng nhóc đã biến mất tăm mất tích.

-Chào.- Giọng anh khiến nó giật mình.

Anh đã tới đứng bên cạnh nó lúc nào.- Sao em lại im lặng?

-Chỉ là tôi không thích nói chuyện với anh lúc này.

-Em đang nói đầy thôi.

Nó im bật.

-Vì chuyện hôm trước sao?

Nó gật đầu.

-Tôi không nghĩ chuyện đó là gì quá hổ thẹn để em mặc cảm như vậy...

-Anh còn nói thế sao?

-Nếu em muốn tôi xin lỗi thì được thôi, xin lỗi em,dù trong lòng tôi không hề nghĩ vậy.

-Chứ anh nghĩ cái gì?

-Nếu thời gian quay ngược lại tôi vẫn sẽ làm thế, à không,tôi sẽ dùng hết sức để giữ em lại được.

-Anh có biết anh đang nói gì không? Anh là hôn phu của Juvia đấy.-anh cười nhẹ trước sự ngốc nghếch của nó

-Thế sao anh còn...

-Vì người tôi thích là em.

-Cái gì?

-Tôi nói là tôi thích em.

-Anh điên à? Tôi đã có bạn trai rồi.

-Tôi không quan tâm, thứ gì tôi muốn tôi sẽ có được.

-Tính sở hữu cao quá đấy.

-Hi...tôi vốn vậy.

-Tôi phải tránh xa anh ra.

-Em nghĩ em tránh xa nỗi sao?- Anh dùng một tay giữ gương mặt nó nhìn thẳng vào anh.

-Bỏ ra.- Nó gạt mạnh tay anh nhưng tay kia anh đã giữ lại được nó.

Anh hôn lên môi nó nhưng chỉ được vài giây, nó đã đẩy anh ra.

Nó dùng tay che miệng, ngăn anh không hôn nó một lần nữa.

Anh cười rồi hất tay nó ra, hôn lên nó một lần nữa.

Tim nó đập mạnh từng nhịp.

Mặt nó đỏ ửng.

Toàn thân như nóng bừng lên.

Tựa như có một công tắc nào đó trong nó được kích hoạt.

Nó không suy nghĩ gì trong đầu nữa.

Anh lơi dần ra rồi buông môi nó ra hẳn.

Anh cười nhạt.

-Em không phản kháng.- Và anh cúi sát mặt xuống, định hôn lại lần nữa nhưng lần này, nó kiên quyết đẩy anh ra.

-Vì tôi biết phản kháng cũng vô ích.

-Bao biện.

-Thật.

-Em nói dối.

-Thật.

-Đôi mắt em không thể dối tôi đâu.

-Không.- Nó hất tay anh ra.

Không phải nó ghét anh chạm vào mà nó sợ cái cảm giác kì lạ đó sẽ lại ập lên nó, một sự xao xuyến khó tả nhưng cũng đau lòng không kém.

Hôm nay, nó đã định nếu có gặp anh thì chỉ coi anh như người lạ,
chỉ là một người đứng tình cờ gặp gỡ. Nó đã nghĩ sẽ không nói gì cả,
sẽ tránh chạm mặt anh bằng mọi cách. Nhưng không. Nó chợt hiểu ra ở anh
có gì đặc biệt kêu gọi được những cảm xúc sâu thẳm trong tim nó.

Nhưng nó cũng hiểu, anh và nó không thể, nó cũng nhắc mình nhớ người
nó thích là hấn, là hấn chứ không ai khác. Nó thậm rủa xả bản thân sao lại
giống như loại con gái lẳng nhăng vô liêm sỉ thế chứ.

Tuy nhiên, liệu có dễ dàng coi anh là người đứng?

-Anh!- Nhóc gọi, trong giọng đầy vẻ vui mừng.

-Em về rồi à?

-Vâng.

-Mọi chuyện thế nào?

-Ồn, em sẽ không tha cho tên đó đâu.- Rồi nhóc quay sang nó.

- Điện thoại của chị nè.

Nhận lấy chiếc điện thoại từ tay nhóc, nó hỏi:

-Sao em lại có...

-Hôm trước chị làm rơi, em nhặt được.

-Ồ...cảm ơn...- Nó ngập ngừng.

Ngày hôm đó trôi qua không mấy êm ả.

Dù việc quay phim thật sự tốt nhưng mọi người trong đoàn làm phim đều e ngại

khi thấy tinh thần của nó. Nó vẫn hoàn thành tốt mọi chuyện nhưng cái

hàn khí lạnh toát cứ bốc lên từ người làm mọi người không dám lại gần.

Thi thoảng, nhóc có lại chỗ nó kêu khều khều nhưng nó cứ im lặng, vô cảm, không chút cảm giác.

Chỉ duy có một người ngoại lệ luôn bám theo nó với nụ cười tự mãn, giả chứ ai.

-Anh không nghĩ cô ta quá điên rồ sao?- Erza nói.

-Dễ thương.

Cô hơi chau mày nhưng cũng cười nói:

-Tùy anh, tới chỗ cô ấy như anh vẫn thường làm đi.- Cô nói dù trong lòng không

muốn vậy nhưng cô hiểu, với gã, nó luôn luôn hơn cô.

Cô chẳng là gì.

Đơn thuần chỉ như một món đồ với gã.

Cô thua trắng.

Nhưng cô cô cam chịu vậy.

Chỉ cần ở bên gã, thế là quá đủ.

Vậy đấy.

-Tôi về sớm được không đạo diễn?- Nó ước hỏi.

-Được thôi, dù sao cũng chỉ còn một cảnh quay nữa, không quan trọng mấy, cô có thể về.

-Cảm ơn.

Khi nó vừa đi ra khỏi cửa, gã đã nói ngay với đạo diễn :

-Tôi hết cảnh rồi, về nhé.- Chưa kịp để đạo diễn nói lấy một câu, gã đã chạy thẳng.

-O...- Anh cũng định chạy theo nhưng lại bị nhóc dùng một cánh tay giữ lại.

-Anh đừng quên lời hứa với em.

-Anh...biết rồi.

Nó bám liên tục vào cái nút thang máy.

-Sao mãi không lên chứ?

-Bình tĩnh đi.- Giọng gã từ đằng sau.

-Anh cứ có sở thích làm tôi giật mình nh?

Gã nhún vai.

Nó lại tiếp tục bám chặt lực vào cái nút như muốn nghiền nát cái nút nếu có thể vậy.

-Bình tĩnh đi.

”Ting”

-Thang máy tới kìa, cô đang chờ đúng không?

Nó gật, bước vào trong thang máy.

-Tôi cũng cần đi, không phiền chứ?

-Không.- Có lẽ trong nó có chút thay đổi khi biết được quá khứ của gã, sự đồng cảm chăng?

Gã bước vào trong thang máy, đứng kề nó.

Thang máy bắt đầu xuống từng tầng

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đêm Dài

Kịt”

”Ầm”

Thang máy nghiêng nghiêng mấy cái như chao đảo rồi dừng hẳn lại.

Nó đứng đối diện với gã.

- Chuyện gì vậy?

- Thang máy hỏng rồi quá.- Gã nhìn lên rồi nói.- Thế mà chẳng có bảng thông báo, thật đúng là...

Người lao công chạy hồng hộc vào thang máy, nhìn quanh nhìn quất rồi nói:

- May quá, không có ai.- Anh ta vỗ bôm bốp vào đầu mình.- Sao mi lại đăng trí thế chứ?

Thang máy bị hỏng mà lại không mang bảng thông báo ra.

Anh ta đặt trước cái thang máy một bảng màu vàng với dòng chữ đỏ:

THANG MÁY HỎNG, ĐỪNG LẠI GẦN.

Và đó liệu có phải là một sự đăng trí đúng lúc không nhỉ?-Điện thoại tôi hết pin rồi.- Nó nhìn cái màn hình tối thui.- Còn của anh?

- Quản lý giữ.

- Trời ạ, thế thì sao ra khỏi đây được?

- Chờ.

- Chờ tới bao giờ chứ?- Nó mất bình tĩnh.

- Tới khi nào người ta tìm thấy, lát nữa, vài tiếng nữa hoặc sáng mai.

- Anh đang nói đùa với tôi đấy à?

- Không.- Gã thông thả ngồi bệt xuống sàn thang máy, mắt nhắm và khe khẽ huýt sáo một bài hát lạ nhưng hay. Nó cũng ngồi xuống theo, mắt vẫn mở.

”Pụt”

- Gì nữa đây?- Gã than vãn khi thấy điện tắt phụt.- Lucy, cô không sao chứ?

Không có tiếng nó đáp lại.

- Lucy, cô đâu rồi? Lucy.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Gã cố lần mò ra nó trong bóng tối.

Bất ngờ, tay gã chạm phải nó đang run rẩy cùng cực.

- Sao vậy Lucy? Cô sao vậy?

- Tôi...

- Há?

- Tôi...sợ...đừng...bỏ...tôi...Jella...

Gã trở mắt dù chẳng thể nhìn thấy nó trong màn đêm tối này.

Một cánh tay gã vòng qua vai, kéo nó ngồi rúc sâu vào lòng gã.

Nó cười nhẹ khi thấy hơi ấm từ người gã phả lên da mình.

- Thi thoảng anh cũng có điểm tốt nhỉ?

- Vậy bình thường tôi xấu lắm à?

-Không hẳn.- Nó phì cười.

-Nếu là bình thường thì cô đã tát tôi rồi nhỉ?

-Tùy.

-Sao cô lại sợ ?

-Vì tôi sợ anh sẽ bỏ tôi - nó không biết sao mình lại bực bực lòng mình cho gã, vì có thể nó và gã giống nhau chẳng?

Anh tin không?- Không có tiếng gã trả lời.

-Giữ chứ? Cô đang giận ak?

-Anh nghĩ tôi nói dối?

-Không.

-Anh sợ bóng tối đúng không?

-Sao cô lại hỏi thế?

-Trong thoáng chốc, dù rất khó nhận ra nhưng tôi thấy anh run.

Tiếng gã cười khan , gã nói bằng giọng chua chát chưa từng được nghe từ một người như gã:

-Tôi từng bị tổng vào phòng tối rồi.- Nó không nói gì.- Mẹ tôi là tình nhân của cha tôi, một người đàn ông quyền quý nhưng đã hơn năm mươi dù mẹ tôi mới chưa đầy ba mươi. Bà ta lẳng lơ và bất chấp mọi thứ để có cuộc sống tốt cho mình. Ngay cả khi có cha tôi bà ta còn qua lại với một người đàn ông khác. Tôi không phải con của cha tôi mà là của tên đó.Cô biết là ai không?

-Không.

-Là con trai của ông ấy.

-Cái gì? Tức là người lẽ ra là anh em với anh.

-Sai rồi, nếu không có ông ta sao tôi tồn tại được.

Ngày ngày phải gọi ông nội mình bằng cha nghe thật quái đản.

Cho tới khi tôi 10 tuổi, tôi mới biết được sự thật kinh tởm đó.

Và cô biết họ làm gì không?

-Họ làm gì?

-Học bỏ trốn mà không có tôi.

-Thật sao?

-Phải, tôi đã bắt gặp và bà ta nhẫn tâm tổng tôi vào một căn nhà kho cũ kỹ bỏ hoang trong khuôn viên nhà. Tôi đã gào thét, đã khóc và xin họ mang tôi theo vì dù sao tôi cũng là con của hai người đó nhưng họ đã đi mà không thèm ngoái lại. Tôi ở trong nhà kho suốt hai ngày cho tới khi một người làm vườn tìm thấy mình.

Gã cảm thấy bàn tay nó đang ôm lấy gã, một cái ôm ấm áp và tràn đầy thương cảm.

-Cô biết không, tôi thật sự yêu mẹ tôi nhưng bà ấy không yêu tôi, bà ấy yêu cha ruột tôi, người đầu tiên và duy nhất bà ấy yêu là ông ta chứ không phải là tôi.

Mọi thứ lại chìm vào im lặng trong bóng tối.-Lucy này.

-Sao?

-Cô đang ở trong bóng tối với một người yêu cô đấy. Cô không sợ sao?

-Sao tôi phải sợ? Anh đâu có yêu tôi.

-Sao cô lại nói thế?

-Anh không yêu tôi, Jella à. Người anh yêu là một người khác nhưng vì cô ấy quá tốt với anh nên anh sợ sẽ làm cô ấy tổn thương, sợ liệu chẳng một ngày nào đó cô ấy sẽ như mẹ của anh mà bỏ rơi anh.

-Gi chứ?

-Tôi không nói sai đâu Jella, anh chỉ có cảm giác hứng thú với tôi vì tôi không thích gì anh thôi.

-Thế cô nghĩ tôi yêu ai?

-Erza.

-Gi chứ? Cô đùa tôi à?

-Tôi không đùa, chỉ là anh không nhận ra thôi.

-Cô ấy chỉ là...

-Là gì? Anh định nói là một người anh có thể lợi dụng vào mọi chuyện sao? Nhưng anh đã từng bán rẻ cô ấy chưa?

-C...hura...

-Anh yêu cô ấy từ sâu thẳm lòng mình nhưng anh không thừa nhận Jella à.

-Tôi không yêu cô ấy, tôi cũng không yêu cô.

-Phải, anh không yêu tôi nhưng anh yêu Erza. Anh không thừa nhận vì anh đã mất lòng tin vào phụ nữ, anh sợ cô ấy sẽ chán ghét và bỏ rơi khi anh tốt với cô ấy.

-Cô không hiểu.

-Tôi hiểu Jella à.

-Nếu hiểu sao cô lại lựa chọn việc lãng quên kí ức nửa năm cô sống với Natsu.

-Hả? Kí ức? Anh nói thế là ý gì?

-Tôi tin một ngày nào đó cô sẽ tự nhớ lại mà không phải do bất kì ai kể cho cô nghe.- Giọng gã trầm xuống.- Vì thế đừng hỏi tôi nữa.

-Chỉ cần biết rằng cái cách mà cô lựa chọn một năm trước là sai lầm, sai lầm

thực sự.- Gã thăm rủa mình trong lòng. Gã đang nói gì vậy chứ? Khuyến khích

nó đừng chú ý tới gã mà quay lại với anh sao? Chết tiệt!

Im lặng.Hoàn toàn im lặng.

Khoảng lặng cho hai người suy nghĩ về mọi thứ.

-Có ai trong đó không?- Một tiếng nói lạ lẫm cất lên từ bên ngoài.

-Có.- Gã đáp.-Có người.- Người bên ngoài hết vọng với người khác.- Chờ chút, chúng tôi sẽ đưa anh ra.

-Cảm ơn.

Gã quay sang nhìn nó đang ngủ gục trên vai gã.

Gã không hề yêu nó sao?

Gã yêu Erza?

Có lẽ gã cần suy nghĩ nhiều hơn về việc này chăng?

-Lucy.

-Hả?- Nó choàng tỉnh giấc.

-Dậy thôi, thang máy mở rồi.

-Ồ...ừ...

-Còn chuyện tối qua cô nói...

-Sao?

-Tôi sẽ suy nghĩ nhưng không phải bây giờ, giờ tôi vẫn còn hứng thú với cô lắm.

Còn việc tối qua nói thì cô hãy suy nghĩ đi.- Gã nói rồi đi mất, bỏ nó lại đứng một mình.

Hắn chạy vội tới phim trường khi nhận được cú điện thoại của nó.

-Tối sớm nhỉ?

Hắn không trả lời gã, vội vàng chạy vào.

Chỉ còn mình gã đứng, ngược nhìn lên bầu trời.

Tình yêu. Một phạm trù gã đang suy nghĩ những có lẽ không bao giờ vươn tới.

Nó đã nói gì nhỉ?

Gã yêu Erza sao?

Thật sự với gã, cô khác rất nhiều so với mọi người. Dù gã có lạnh nhạt hay quan tâm tới cô, thậm chí còn có lần nhờ cô chia rẽ anh và nó nhưng cô vẫn giúp gã, làm mọi việc cho gã mà không oán thán. Gã có thể dẫm đạp lên ai, lợi dụng ai, bán rẻ ai nhưng không thể là cô.

Vậy gã yêu cô thật?

Gã không rõ, có lẽ gã còn phải mất rất nhiều thời gian để nghĩ về việc này.

-Jella.

Gã giật mình khi nghe thấy tiếng cô.

-Tối sớm vậy?

-Sớm gì chứ? Witch gọi nói tôi anh ở đây. Sao không báo cho tôi hả?

Tối qua nghe quản lý của anh nói biết tôi lo lắng không?

Cô giận dữ trong khi gã còn đang nhìn cô ngạc nhiên.

Cô lo cho gã thế?

Gã chợt mỉm cười, tay nghịch mái tóc còn rối chưa chải của cô.

-Cho tôi mượn phòng tắm nhà cô đi Erza, rồi còn quay phim nữa chứ.

Thôi thì cứ để thời gian quyết định, để xem thử liệu cô có thật sự phá vỡ

rào chắn trong gã không nhưng có vẻ còn lâu lắm. Gã đang tự hỏi liệu trong thời gian chờ đó, gã có nên tiếp tục làm phiền nó không đây.

-Biết rồi, biết rồi.- Mặt cô tỏ ra phụng phịu nhưng con giận dữ cũng giảm đi phần nào, vội vàng mở cửa xe hơi của mình.

Bất giác, nó mỉm cười khi nhìn thấy cái cảnh giữa cô và gã.

-Lucy.- Là hán. Nó quay lại nhìn, môi nở nụ cười. Ít ra thì hán cũng đã không

lạnh lùng với nó nữa.- Em làm anh lo lắm đấy.

-Em xin lỗi, chỉ tại thang máy...

-Đừng giải thích nữa.- Hán ôm lấy nó thật chặt như thể sợ nếu buông ra nó sẽ mọc cánh mà bay mất, thiên thần của hán sẽ bỏ lại hán trợ trợ.

- Chỉ cần em không sao là được.

Nó ngạc nhiên khi thấy thái độ hán hốt hoảng như vậy nhưng rồi nó lại thấy vui

vì hán quan tâm nó thế. Nó tin rằng mình chiếm vị trí quan trọng trong tim hán,

rất rất quan trọng. Nhưng còn điều gì nữa thì sao? Nửa năm nó sống với Natsu?

Nó đã yêu anh chẳng? Sao nó không nhớ gì cả?

Gã nói nó trốn tránh, là do nó cố quên sao?

Nó nên làm gì giờ? Hỏi rõ hán chẳng? Nó biết hán sẽ phản đối, sẽ lấp lửng nhưng hán sẽ nói cho nó biết tất cả. Nó tin chắc như thế.

Nhưng liệu nó có nên nhớ lại hay không khi mà chính nó muốn quên đi ngày trước?

Điều gì đó hán không kìm được nhưng sao có gì đó trong nó đau, rất đau, đau như thể cảnh báo nó không được nhớ lại.

-Em xin lỗi, di động em hết pin.

-Khoan!- Hán đẩy người nó ra để nhìn thẳng vào nó.

- Con nhóc đó trả điện thoại em rồi?

-Vâng. Có gì sao ạ?

-Con oắt chết tiệt!- Hán làm bầm. Còn sao nữa chứ? Hán đã hờ!

Hán đã bị một con nhóc mấy tuổi đầu dắt mũi chơi xỏ!

-Anh sao thế?

-Không có gì. Về nhà thôi.

-Vâng.- Nó cười.

Nhìn hình bóng hán từ phía sau sao bỗng thấy thật cô độc.

Còn cả vết thâm quần trên mắt hán vì suốt đêm không ngủ.

Thôi thì hay là giờ nó lãng quên đi?

Hay nó cứ sống tiếp cuộc sống như bây giờ?

Đừng nhớ lại gì cả...

Hán quăng chiếc túi xách to bản của nó xuống ghế sofa.

-Em đi tắm đi, anh sẽ nấu bữa sáng cho em

Bất ngờ, vòng tay nó ôm lấy hán thật chặt từ phía sau khiến hán đỏ mặt.

Vùi sâu mặt vào tấm lưng áo hán, nó ngửi thấy mùi nắng, mùi mặn mặn của sóng biển

trong mơ, mùi nhựa cây phảng phất dễ chịu.

Hán đỏ mặt.

-An...em...

-Giữ yên như thế này một chút thôi.- Nó thì thảo.

Hắn ngạc nhiên rồi cũng mỉm cười, gương mặt lộ rõ vẻ lúng túng.

Nó sẽ sống thế này mãi?

Nhưng nếu...nếu có một ngày kí ức nó trở lại?

Liệu nó có thể tiếp tục sống thế này không?

Nó không biết, cũng chẳng muốn biết.

-Gray à...

-Gi?

-Anh phải biết là em thích anh, rất thích anh.

-Anh biết, anh yêu em rất nhiều Lucy à.

-...

Gieo phịch người xuống giường khi tắm xong và khoác lên mình bộ đồ ngủ màu xám nhạt.

-Không ăn sao? Anh đã nấu mỳ Ý cho em rồi đây.

-Em ngủ một chút.

-Haizz...tùy em vậy.- Hắn nhún vai rồi đi ra ngoài, không quên đóng cửa phòng lại.

Nó nhìn cánh cửa một lát rồi lại nằm xuống. Nhìn lên trần nhà, nó có cảm giác mình

có thể thấy rõ từng hạt bụi li ti di chuyển trong không khí. Nó dần dần chìm vào

giấc ngủ trong vô thức sau một đêm trằn trọc thiếu ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Em Vẫn Là Vợ Tôi

-Thiếu gia.- Giọng ông Gajeel trầm đục như bị ảnh hưởng của tuổi tác vang lên.

-Ông Gajeel.- Anh gác hai chân lên bàn, hai tay đang vào nhau đặt trước bụng, nhìn ông .

Ánh mắt của anh khiến ông thấy lo lắng.

Ánh mắt của nửa năm trước mà ông ngỡ tưởng sẽ không còn thấy nữa.

-Một năm qua vất vả cho ông nhỉ? Che giấu sự thật đúng là rất khó khăn.- Ông giật mình.

-Thiếu gia...lẽ nào...

-Ông nghĩ gì mà lại giấu tôi hả? Ông tính phản bội tôi sao?

-Không thiếu gia. Chỉ là...

-Chỉ là gì khi mà ông bắt tay với tên Gray hả?

Ông sững người. Thiếu gia đã biết hết rồi sao?

- Dù sao ông cũng đã nghĩ cho tôi.- Anh hạ giọng.- Tôi cho ông một cơ hội vậy.

- Cảm ơn thiếu gia.

- Lui đi.- Giọng anh giá băng.

- Vâng.

Anh nhấp một ngụm trà nhạt, tay còn cầm quyển sách bọc da khá cổ.

Chuông điện thoại reo lên.

- Thiếu gia, chúng tôi điều tra được rồi.- Đầu dây bên kia nói.

- Tốt.

- Chúng tôi sẽ gửi tư liệu tới cho anh ngay.

- Tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho các người.

Chiếc phong bì màu vàng be bị vứt xuống sàn, trên tay anh cầm xấp tư liệu vừa nhận được.

Đa số là hình của nó và hân, vài thông tin về việc viết lách của nó nhưng khiến

anh suy nghĩ hơn vẫn là việc nó và hân sống cùng trong một ngôi nhà ở ngoại ô.

Không cần đọc tiếp các trang sau, anh đã xé nát xấp tư liệu,

ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo đáng sợ.

Anh đang trù tính.

Anh đang âm mưu.

Và bằng mọi giá, anh sẽ cướp lại nó, sẽ có nó trong tay.

Anh đã từng quy lụy nó, đã từng cầu xin nó tha thứ nhưng nó đã bỏ rơi anh anh,

đã rùng bở anh một cách tàn nhẫn. Thế thì giờ, nó đừng oán trách những gì

anh sẽ làm, chỉ để cướp nó đi khỏi cuộc sống vốn không phải của nó suốt một năm nay.

Cuộc sống của nó là là vợ của anh.

- Hôm nay anh đổi khác quá nhỉ?- Nhóc lên tiếng.

-Ừ.- Anh ồm ồm.

Cúi xuống nhặt một phần bức ảnh bị xé, nhóc thấy gương mặt của nó bẽn lẽn mỉm cười:

- Thích người ta à?

- Cô ấy là người của anh.

Ngạc nhiên nhưng gương mặt kia lại trở nên ma mĩnh và không kém phần lạnh lùng.

Nhóc tiến tới gần anh, cúi nhẹ mình xuống.

Họ hôn nhau?

Không.

Thoạt nhìn người ta tưởng họ hôn nhau nhưng thực ra gương mặt nhóc chỉ ở sát kề

gương mặt anh, mỗi hai người cách nhau chỉ có vón vện hơn 1 cm.

Nhóc thì thào:

-Em đã nói không sai mà nhớ phải thương cho em đấy. Nhóc cười títt mắt

Chiếc xe ô tô mũi trần đổ xịt lại bên dưới phim trường, hấn mỉm cười,

hôn nhẹ vào má nó.

-Làm việc tốt nhé, nhớ đừng quá sức đấy.

-Em biết rồi.- Nó cười đáp lại, vội bước xuống xe.

-Tối em muốn ăn gì?

-Cà ri mực.

-Món đó khó lắm, anh có phải đầu bếp chuyên nghiệp đâu.

-Em thích ăn.

-Ăn hiếp anh quá đấy.

-Em đùa thôi, tùy anh nấu món gì cũng được.

-Được rồi.- Hấn nói.

-Em đi nhé.

-Bye em.- Hấn vẫy tay, nhìn theo dáng điệu nó bước vào trong lòng thoáng nhẹ bằng.

Liệu những giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời hấn còn kéo dài được bao lâu đây?

Hấn sẽ mất nó sao?

Liệu điệu đó có tới với hấn không?

Hấn sẽ làm gì? Buông tay nó hay sẽ níu kéo lại?

Lực chọn nào sẽ giúp hấn thanh thản chứ?

Hấn nhắm mắt lại, cố để đầu óc được thanh tịnh một chút nhưng...

-Hey, kẻ mơ giữa ban ngày!Hấn mở mắt.

Ngồi ngay cạnh nó chính là nhóc.

-Cô bước lên xe tôi chi vậy hả cái cô nàng không rõ giới tính kia.

Nhóc nở nụ cười “lạnh gáy”.

-Anh thích chọc tức tôi qua nhỉ?

-Tùy cô nghĩ gì, bước xuống xe mau.

-Không thích.

-Sao cô nhóc bám tôi hoài vậy hả?

-Thích thì bám.

-Điên.

-Tôi điên rồi nè, tức anh quá điên luôn rồi đó. Giờ thì đi thôi.

-Cái gì? Tùy tiện lên xe tôi giờ còn bảo tôi phải đưa cô đi đâu à?

-U, đi chơi.- Nhóc dùng chân nhấn ga khiến chiếc xe phóng vọt lên, giật mình,

hắn nắm chặt tay lái điều khiển chiếc xe theo ý bà cô bất đắc dĩ này.

Dù sao bây giờ hắn cũng muốn tìm một người để chia sẻ mọi thứ.

Biết đâu cô nhóc ngây ngô này lại hợp với việc này?

Bước lên hết cầu thang, nó chưa kịp chạm vào nắm đấm cửa thì một bàn tay

của ai đó đã ôm lấy nó từ phía sau, một bờ môi lướt nhẹ trên cổ nó.

Nó bị lồi đi.

Bất cóc?!

Ai đó đang dùng bàn tay to lớn che mắt nó lại.

Một nụ hôn.

Giữa nó và người kia.

Một nụ hôn cuồng nhiệt mang theo xúc cảm kì lạ.

Và rồi môi người đó buông lờn ra, bàn tay cũng thả xuống để nó có thể nhìn thấy gương mặt anh ta.

-Natsu?- Nó ngỡ ngàng.- Anh làm gì vậy chứ?

-Đưa em đi.

-Anh điên à? Bỏ ra.

-Em là vợ của tôi.

-Cái gì? Anh điên thật rồi, Natsu à.

-Em dễ dàng bỏ đi nửa năm của chúng ta như thế sao?

Nó khựng lại.

Gã cũng đã từng nói giống anh.

Lẽ nào sự thật đúng là như vậy?

-Đi thôi.- Anh cầm tay kéo nó đi.

-Không.

-Đừng cãi lời tôi.- Giọng anh không tức giận, cũng không cáu gắt nhưng đủ để khiến nó rùng mình.

Cảm giác này...nó đã từng có.

Rất quen thuộc.

Chiếc xe ô tô dừng lại trước công ti của ba Lucy.

-Sao anh lại đưa tôi tới đây?

-Đây là nơi rất quan trọng với tôi, cũng là nơi mà vị hôn phu chết tiệt của cô đã phá hủy.

-Natsu sao?

-Phải, không phải hấn thì cô còn vị hôn phu nào khác à?

-Thế thì can liên gì tới tôi?

-Chỉ là tôi tự nhiên muốn tới đây thôi, còn cô thì bám theo tôi đấy chứ?- Hấn mở cửa xe, bước ra ngoài. Nhóc cũng làm theo như vậy.

-Đây à đâu vậy?- Nhóc đứng cạnh anh hỏi.

-Là công ti ba Lucy, nơi tôi và Lucy lớn lên.

-Anh từng vào trong này

-Ừm nhưng mà nó không còn để mà vào nữaKhoảng lặng.

Buồn.

Nhóc quay lại nhìn hấn, ánh mắt thương cảm.

-Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy.

Đôi mắt hấn nhìn đồng tro tàn còn sót lại, ánh nhìn xa xăm.

-Nơi này, chính tại nơi này mang lại niềm hi vọng cho tôi chính cô ấy mang lại cho tôi

-Chị Lucy hả?

-Phải.

Có gì đó lóe lên như nước mắt trên khóe mi hấn.

Nhóc đã thấy.

”Bốp”

-Sao lại đánh vào đầu tôi hả?- hấn hét toáng.

-Tôi thích thế đấy. Tôi ghét cái kiểu mà kẻ thù của tôi lại suýt suýt và yếu đuối thế đâu.- Nhóc khoanh hai tay lại, vênh mặt lên nói.

Hấn thoáng cười trong một giây rồi nụ cười đó vụt tắt.

Rất cuộc thì cô nhóc này cũng có điều tốt.

-Nhắc lại mới nhớ, ông anh, đầu một trận đi.

-Tôi đánh nhau với một con nhóc như cô.

-Này, đừng coi thường tôi nhé, tôi đã học võ từ năm 9 tuổi đấy.

-Tôi học võ từ năm 8 tuổi đấy, mà tôi còn lớn hơn cô 4 tuổi.

-Mặc kệ, chấp tất.

Hấn lắc đầu, chép miệng:

-Là cô nói đấy nhé.

Một tiếng sau...

-Yên nào.- Hấn lộ rõ vẻ lúng túng.

-Huhuhu.- Nhóc khóc văng lên như một đứa trẻ bị mất món đồ chơi yêu thích.

-Tôi có đánh cô bị thương chỗ nào đâu.

-Tôi thua rồi.- Nhóc tiếp tục khóc làm chim muông gần đó cũng phải bay tán loạn.

-Ha ha ha...- Hấn bật cười khi thấy cái bộ dạng mếu máo khóc lóc chỉ vì thua trận của nhóc.

-Còn cười được à? Lần sau tôi sẽ thắng anh!- Nhóc đập đập tay xuống đất khẳng định.

Quả thật, nhóc khác những người con gái khác.-Chờ tôi về.- Nhóc ngồi vào xe, đóng cửa một cách thô bạo khiến vang lên một tiếng rồ lớn, nét mặt vẫn còn giận dữ.

-Thôi cái nét mặt đó đi.- Hấn ngồi vào ghế lái.

-Hử...- Nhóc lè lưỡi trên ngời hấn, hàng động giống như một con nhím nhỏ tức giận mà xù mấy cái gai trên người mình lên.

-Về đâu?

-Nhà Natsu.

-Cô tới đó làm gì?

-Anh nhiều chuyện thế nhĩ?- Nhóc nhăn mặt chòng ghẹo.

-Được rồi, bà cô già trước tuổi.

-Làm như anh hay lắm

-Buông ra!- Nó vùng vẫy.- Anh cởi trói cho tôi đi.- Nó bị anh trói lại ngay trên chiếc giường trong căn phòng đó.

-Đề em chạy về bên Gray sao? Tôi không điên.- Anh từ từ cởi chiếc cúc áo đầu tiên trên áo sơ mi.

-Tôi có thể kiện anh đấy.- Nó nói. Anh đã cởi ra chiếc cúc thứ hai.

-Em nghĩ chuyện đó có ích sao? Em không dám làm thế đâu.

-Gi chứ?

-Em không thể làm làm gì tổn hại tới tôi.- Chiếc cúc áo thứ ba đã được mở.

Anh tiến lại gần nó.

-Này!- Nó định hét lên nhưng anh đã chặn họng nó lại bằng một nụ hôn.- Ừm...-

Một cách vô tình, nó để bản thân bị lôi cuốn vào nụ hôn đó.

Anh lơ lửng, lơ lửng rồi buông hấn nó ra.

-Thừa nhận đi, em bị tôi quyến rũ phải không?- Anh cười lạnh sống lưng.

-Không.- Nó lắc đầu dù trong lòng đang thầm nguyện rủa mình.

Vừa rồi nó cứ như đã phản bội hấn vậy.- Người tôi thích là Bảo.

-Nhưng người ở bên em, chủ nhân của em là tôi. Em là người của tôi.- Anh khẳng định chắc nịch rồi cắn nhẹ lên đôi môi nó như trừng phạt vì nó nhắc tới hấn trước mặt anh.

-Anh bị ảo tưởng à?

-Không.- Anh lại hôn nó, môi nó như bị môi anh nuốt chửng.

-Bu...ông...r...a!- Nó dùng chân đạp mạnh vào anh nhưng anh né được.

Cổ chân nó nhanh chóng bị bàn tay gọng kiềng của anh chụp lấy.

Cố rút chân lại nhưng bàn tay anh quá to lớn, quá mạnh.

Ấn chân nó xuống giường, anh lướt nhẹ môi xuống vùng cổ trắng ngần của nó.

Bắt lực, nó mím chặt môi lại.

Anh sẽ làm điều đó với nó sao?

Nếu thế thì nó sẽ hận anh suốt đời dù thật sự giữa nó và anh

đã có quan hệ gì đi chăng nữa.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Không gì xảy ra.

Cúi xuống, nó thấy anh chỉ ôm lấy nó, mắt nhắm nghiền.

-Đã lâu lắm rồi tôi mới tin rằng mình có thể thoải mái ngủ mà không sợ

bị ác mộng trong một năm rồi.

-Làm ơn tha cho tôi đi.- Nó làm bầm.

-Em nói gì vậy?- Anh nhìn nó.- Em muốn quay về bên Bảo như vậy sao?

Nó không nói gì.

-Nếu để em về bên hắn, anh thà giết chết em ở đây còn hơn.- Một bàn tay anh

đưa lên cổ họng nó, siết chặt.

-Ax ax...- Nó giãy mình.

Anh thật sự muốn giết nó.

Rồi bàn tay anh thả ra.

-Không...tôi không thể giết em, tôi thà giết mình còn hơn.

Im lặng.

Chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc từng giây nặng trĩu.

Anh ngủ, tay còn ôm chặt nó.

Một hình ảnh thoáng qua trong tâm trí nó, cũng giống như vậy.

”Cách”

Nhóc bước vào, chứng kiến cái khung cảnh đó.

-Hai người..

-Juvia.

Nhóc đứng tựa vào cửa, gương mặt dửng dưng trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của nó.

-Em không nghĩ sẽ được chứng kiến cảnh này đâu.- Nhóc bước lại gần, nhìn thẳng vào mặt nó.- Nói nhỏ thôi, để anh ấy ngủ, ít khi anh ấy ngủ ngon vậy lắm.

-Em không thấy tức giận sao? Dù sao anh ấy cũng là hôn phu của em mà?

-What.- Nhóc ngồi xuống chiếc ghế bành,ngịch nghịch bong hoa hồng cắm trong lọ.

-Em sẽ lấy Natsu?

-Chị nghĩ sao?

-Chị không biết.

-Đương nhiên em sẽ không lấy anh Natsu rồi.

-Chả phải em nói hai người đã đính hôn sao?

-Em chỉ đùa thôi mà ai cũng tưởng thiệt.- Nhóc phồng hai má lên nhìn dễ thương và nhí nhảnh hơn hẳn cái vẻ mặt vô tình từ khi bước vào phòng này giờ.

-Thế...

-Gia đình em với gia đình anh chỉ quan hệ dòng họ thôi còn em với anh ấy chỉ là anh em họ thôi

-Vậy sao?- Nó thờ phào nhẹ nhõm như thể vừa trút được gánh nặng.

-Thôi, em đi nhé. Hai người cứ tiếp tục khi anh ấy ngủ dậy nhé.- Nhóc nháy mắt cười tinh nghịch.

-Này, cời trối cho chị đã.

-Hai người cứ từ từ nhé, không ai làm phiền đâu.- Nhóc đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng, không để anh thức giấc.

Nhóc bật điện trong garage, đèn sáng trưng. Một hàng xe đắt từ hiện đại tới kiểu dáng cổ đều có. Nhóc tiến lại gần chiếc Porsche 911 Turbo màu vàng khá bắt mắt mà mình gửi nhờ mấy hôm trước, chìa khóa còn cắm nguyên trong ổ.

Ngay khi nhóc khởi động xe, cửa garage tự động mở lên.

Chiếc xe màu vàng phóng ra ngoài đường.

Trong xe vang tiếng nhạc rock khá ồn ào.

Nhóc cảm thấy thoải mái, đôi lúc còn lảo nhảm theo tiếng nhạc.

Bất giác, nhóc nghĩ tới hắn.

Mỉm cười.

Một lời thề từ rất lâu của một con nhóc chưa hiểu chuyển khi mới chân ướt

chân ráo học võ nhưng tới giờ nhóc vẫn sẽ tuân theo.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dù Bao Nhiêu Tiền Cũng Không Bằng Cô

Gray.- Nó đóng cửa lại, gọi tên hắn.

-Em về sớm vậy.

-Có tí chuyện thôi.

-Vậy để anh đi nấu cơm.- Hắn tắt ti vi rồi đi vào bếp.

-Cảm ơn anh, em đi tắm trước vậy.

Lau mái tóc ướt sũng nước của mình, nó bước xuống bếp.

-Thơm quá.- Nó hít hà.

-Cảm ơn lời khen.- Hấn nói như thể một đầu bếp được nhận khen khiến nó bật cười.- Ngồi xuống đi.

-Dạ.

Và hấn đã thấy.

Một vết hôn còn mới, ửng hồng nổi bật trên làn da nó.

Kẻ làm thế mà nó không thể nói với hấn thì ngoài anh ra còn ai chứ?

Có vẻ nó chưa nhận ra hấn đã phát giác chuyện này nên vẫn cười cười nói nói một cách giả tạo để che giấu việc nó đã gặp anh, thậm chí...

Nhưng thế thì đã sao?

Nếu nó muốn quay lại bên anh dù có thể nào chẳng nữa thì sao?

Hấn có quyền cản nó lại không?

Hay rồi hấn phải buông tay nó ra?

Hấn phải làm thế nào chứ?

-Hôm nay anh không đưa em đến phim trường được.

-Sao thế?

-Mẹ gọi về nói anh về ăn cơm với hai người.- Hấn nói. Đó thực ra chỉ là cái cớ, hấn muốn tìm một người để giải đáp mọi khúc mắc trong lòng hấn, chỉ có thể là mẹ hấn thôi.

-Vậy tối em tự ăn vậy.

-Nấu ăn đàng hoàng, không ăn mì tôm đó.

-Em biết mà. Chúc anh vui vẻ nhé!- Nó nháy mắt.

Nó không đi taxi mà chọn cách đi bộ. Như thế thoải mái hơn nhiều so với việc giam mình vào trong những chiếc xe hơi thiếu thoải mái, còn không tốt với môi trường nữa chứ.

Thế nhưng đó chính là sai lầm tại hại của nó để rồi dẫn tới những điều thay đổi cuộc sống của nó hiện nay, quay về cuộc sống như của nửa năm trước kia.

Màn đen bao phủ khiến nó không còn nhận thấy gì cả.

Mê man.

Nó bị bắt cóc?

Là Natsu?

Không, nếu thế anh sẽ không trùm kín mặt nó lại bằng vải đen thế này. Anh cũng không có bàn tay to bè ám mùi thuốc lá như kẻ đã dùng khăn thuốc mê bịt mũi nó lại ban nãy.

Rốt cuộc thì nó đã bị đưa tới đâu thế này.

-Gray công tử.- Một giọng ồm ồm trầm đục đến ghê người vang lên.

Tên đó nói tên hân. Hân đang ở đây sao? Không, hình như hân đang gọi điện thoại.

- Tôi thông báo cậu biết, cô bạn gái của cậu đang ở trong tay tôi.

Nếu cậu muốn cô ta sống sót thì hãy mang 10.000 đô la đến nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô thành phố.- Cúp máy.

-Jella, chúng tôi đang giữ Witch, nếu muốn cô ta toàn mạng, mang 500.000.000

đồng tới nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô.- Chấm dứt cuộc gọi.

-Thiếu gia Natsu, tôi đang giữ người con gái cách đây mấy ngày vừa bước ra

từ nhà cậu đây.- Giọng tên đàn ông đó có vẻ hí hửng nhưng có gì đó tàn độc hơn khi gọi cho anh.

-Các người muốn gì?- Lần trước, tên đó nói một tràng rồi cúp máy nhưng lần này

anh đã ngắt được lời tên bắt cóc.

-Một cái giá xứng đáng mà hân cậu phải tự biết.

-Được. Địa điểm?

-Nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô.

-Tôi sẽ tới đó gặp ông, giám đốc Trần.

Im lặng.

Bại lộ danh tính.

Tiếng gác máy khô khốc vang lên và sau đó là tiếng hét điên tiết bùng nổ.

-Bắt được con nhỏ này là vỡ bờ rồi, không uổng công chúng ta theo dõi nó mấy ngày nay.- Giọng một kẻ khác lên tiếng.

-Nhưng tao đã bị lộ với thằng Natsu đó rồi.- Giám đốc Trần day nghiêng.

-Xong việc chuồn ra nước ngoài là ok.- Một tên khác nói.

-Phải đó, chia tiền xong mỗi đứa một ngã.- Vậy là ít nhất có bốn tên.

”Soạt”

Miếng bọt mắt màu đen bị tháo ra.

Ánh mắt đột ngột chiếu vào mắt khiến tuyến lệ hoạt động nhẹ.

Một giọt nước chảy ra từ khóe mắt.

-Sợ sao?- Một người đàn ông tầm bốn mươi, gương mặt gân guốc với đôi mắt

tí hí không chút thiện cảm, chính là kẻ cầm đầu, giám đốc Trần.

Nó không nói gì.

-Một trong ba chàng hoàng tử của cô tới rồi kia.- Ông ta chỉ tay ra cửa.

Là anh.

Trên tay còn cầm một chiếc valise cực kì lớn-Cậu là người tới sớm nhất.- Giám đốc Trần tuyên bố.

-Cô ấy đâu?- Anh không quan tâm, hỏi thẳng.

-Kia.- Giám đốc Trần chỉ về phía nó đang bị trôi trên một chiếc ghế.

-Thả cô ấy ra.

-Chưa tới lúc.

-Tôi mang tới rồi.- Anh chỉ vào cái valise bên cạnh mình.

-Nhưng trước đó tôi muốn cậu làm một việc.

-Việc gì?

-Quý xuống.

-Ông quá đáng quá rồi đấy.- Nó bỗng hét lên. Nó thừa hiểu với tính khí cao ngạo của anh sẽ không thể cam chịu làm việc gì khiến danh dự của mình bị bôi nhọ.

-Im đi. Sao, quý xuống hay cô ta sẽ bị vài đường rạch trên mặt?- Giám đốc Trần hếch mặt lên nhìn anh.- Cô ta mới mười bảy tuổi đúng không?

Cái tuổi này mà nhan sắc bị tàn phá thì thật là khổ sở đấy.

- Lão ta cười hềnh hếch.

-Không!- Nó hét lớn.

Anh nhìn nó, nhìn lão già kia rồi nhìn xuống chiếc valise.

Anh quỳ xuống.

Một người có lòng tự tôn lớn như anh, từ khi sinh ra đã đứng trên người khác đã quỳ xuống.

Lần đầu tiên anh hạ mình, từ bỏ lòng tự trọng là vì nó.

Và lần thứ hai, cũng là vì nó.

Tiếng cười khà ồ của lão già kia vang vọng trong nhà kho khiến nó tức nghẹn.

Anh đã quỳ xuống dưới chân người khác, chỉ vì nó, một đứa con gái đã từ chối anh.

Nó khóc.

Thế nhưng sao ánh mắt anh lại hướng về nó, xoát sâu vào tâm trí nó.

Đôi mắt màu hổ phách.

Đôi mắt màu thạch anh tím.

Anh đang quỳ trước nó.

Phải, anh quỳ trước nó chứ không phải trước lão già hền kia.

-Mọi chuyện là do tôi vừa phá sập công ty ông phải không?

-Phải, một cái thích đáng chứ nhỉ?

-Là do ông chuốc lấy kết cục đó cơ mà.

-Nếu không phải do cậu cố ý thì hà thiếu gia?- Lão hỏi mỉa mai cay đắng.

-Chứ không phải do ông nhập lậu hàng trái phép để lừa công ty tôi à?

- Anh nhếch mép.

-Cầm đi! Giờ thì mở valise ra cho tôi kiểm tra xem bao nhiêu tiền.- Lão nhìn chiếc valise bằng ánh mắt thèm thuồng.

-Đó là thứ vô cùng giá trị với ông đấy.- Anh thoáng cười lạnh giá.

”Cách”

Chiếc valise mở toang.

Một tiếng rên rỉ nhỏ vọng ra.

Ánh bạc lóe lên của lưỡi dao lạnh.

Ở trong valise là một cô bé tầm mười tuổi, miệng bị buộc lại bởi một chiếc khăn

màu trắng, tay chân bị trói tới thâm tím, mắt tràn trề nước mắt.

Mái tóc cô bé rối bù bị giựt ngược lên bởi tay anh, tay còn lại anh cầm con dao bạc sáng lóe, lướt nhẹ lưỡi dao trên gương mặt cô bé.

Giám đốc Trần tái mặt.

Con gái lão...sao nó lại ở đây trong tình trạng đó chứ?

-Sao...

-Con gái ông đứng không? Cô bé mới mười hai tuổi. Cái tuổi này mà nhan sắc

bị tàn phá thì thật là khổ sở đấy.- Anh dùng lại chính câu lão vừa nói.

-Khoan đã...- Gương mặt lão lấm tấm mồ hôi, nước da tái mét, mặt cắt không còn một giọt máu.- Bình tĩnh...đừng...- Chợt nhận ra, lão bỗng mỉm cười ranh ma.

- Cậu đừng quên cô ta đang trong tay tôi.- Lão chỉ về phía nó.

- Cậu mà đụng tới con gái tôi thì đừng mơ cô ta yên ổn.

Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt tự tin đó.

-Vậy sao? Nếu các người động tới cô ấy dù chỉ là một sợi tóc thôi thì tôi

sẽ cho tất cả các người và gia đình các người sống không bằng chết.

-Bây giờ mà cậu còn đe dọa được thế sao thiếu gia?

-Thử đi, tôi sẽ cho con ông sống khốn khổ suốt quãng đời còn lại bởi gương mặt

biến dạng của nó.- Ánh mắt anh lé lên tia giết người. Ánh mắt đó khiến ai

nhìn cũng thấy run sợ, ngay cả nó bị trói cứng trên ghế mà còn phải run bần bật.

Bản chất thật của anh.

Tàn nhẫn.

Lạnh lùng.

Và không từ thủ đoạn để có được điều mình muốn.Không khí như bị nhấn chìm vào biển yên lặng.

Không một tiếng động.

Hai kẻ đối đầu nhau.

Người có gương mặt bánh bao tựa như thiên thần nhưng lại mang bản tính ác quỷ,

đôi mắt màu hổ phách càng khiến gương mặt thêm sắc đá tới nỗi người ta tự hỏi

liệu gương mặt không cảm xúc kia có khi nào là một cái mặt nạ thôi không.

Một giả dờn hơn nhưng tái đại vì hoảng sợ, cả người run rẩy, đôi mắt bối rối,

tự thâm tâm biết mình không bao giờ thắng nổi kẻ kia.

Mặt đối mặt với nhau.

”Rầm”

Không gian bị kim nén đột ngột bị phá vỡ.

Từ bên ngoài, hai bóng người bước vào.

Hắn và gã.

Khi bước vào, gã còn tặc lưỡi:

-Mãi mới nắn nỉ được Erza đó nhá, thế mà lại bị gọi. Hừ...

Hắn không nói gì, chỉ nhìn anh đang gí dao trên mặt cô bé kia.

Giờ đây giết người anh cũng dám đấy chứ.

-Thả cô ấy ra đi.- Hắn nói.- Nếu ông không muốn con gái không bị gì- hắn chỉ về

phía anh- và muốn có tiền.- Hắn mở toang valise nhỏ trên tay, từng xấp tiền được

buộc lại rớt xuống tung tóe trên sàn khiến lũ bắt cóc trở mắt. Cùng với đó,

gã cũng mở valise bọc da, làm tât cả số tiền trong đó rớt xuống cùng với tiền của hắn.

Giám đốc Trần ngơ ngàng, đúng là ba người giàu có bậc nhất hiện nay, số tiền đó

mà xem như không. Lúc trước, còn công ty ông cũng không dám vớt số tiền đó như

vớt rác thế này. Ba tên này chỉ đáng tuổi con lão mà đã...chỉ vì nó.

Cúi xuống từ từ nhận xấp tiền gần với mình nhất, lão bất ngờ nhận được một cước

từ hắn. Lão ta bị trượt về phía sau khoảng hai mét.

-Làm...gì...v...ây....hả? Mà...y...

-Đừng nghĩ tôi tha ông dễ như vậy.-Hắn nói.

-Tụi mày còn ở đó hà...lên đi!!!- Lão hét toáng với lũ đèn em của mình.

Gã cúi xuống nói với anh:

-Giao cho tôi cô bé này đi, nếu không sẽ phiền phức cho anh khi đánh đấm đấy.

Anh liếc nhìn gã sắc lẹm rồi đẩy cô bé trong tay về phía gã một cách thô bạo.

-Tùy anh.- Anh đứng phắt dậy, cởi chiếc áo khoác phẳng phiu không một nếp nhăn

quăng sang một bên, xắn hai ống tay áo sơ mi lên tới khuỷu tay.

Gã đặt cô bé tựa vào bức tường ẩm mốc, cười nhẹ đứng chất lẳng tử nói:

-Đừng lo gì, cô bé sẽ ổn thôi, chỉ có điều- gã quay sang nhìn hắn và anh- cha

cô bé thì không chắc.- Gã nháy mắt.

Hắn đánh nhau giỏi không nói làm gì, gã cũng không cần nhắc tới nhưng anh thì thật

đáng ngạc nhiên. Trông anh như một công tử nhà giàu yếu đuối nhưng bàn tay đó

đang vung lên những nắm đấm với sức mạnh kinh hồn. Một tên, hai tên, ba tên lần lượt bị anh đánh ngã. Giờ thì nó mới nhận ra không chỉ có bốn tên bao gồm giám đốc Trần

nhưng không ngờ lại tới gần hai mươi tên.

Ba người trẻ tuổi.

Ba gương mặt thiên thần nhưng khi nổi giận thì là hiện thân của ác quỷ.

Hình ảnh những tên mặt mày bầm trợn lần lượt đổ rạp xuống chân ba chàng trai kia

trông như như bãi chiến trường chỉ còn ba người anh hùng còn đứng đó.

-Đứng yên!

Nó không bị trói nữa, nó đứng lên hay đứng hơn là bị túm cổ đứng lên,

một bàn tay thô ráp bóp chặt lấy cổ nó.

-Không được manh động, không tao giết con này.- Giám đốc Trần này giờ đã đứng dậy

được sau cú đá của hắn, nhận thấy rõ đám thuộc hạ bất tài khó mà đấu được với ba

thằng nhóc không biết có phải người hay không bèn cời dây cho nó, bóp cổ nó lòi lên.

Ba đôi mắt kia lạnh lùng trong suốt đầy u ám.

”Soạt”

Một mũi dao chạm nhẹ vào vùng da ở giữa thái dương giám đốc Trần, là lưỡi dao của anh.

Chỉ cần dùng một lực cực kì nhẹ nhấn vào vào, lão có thể chết.

Lưỡi dao của anh được rút ra nhanh gọn cũng đã yên vị ngay cạnh cổ lão.

Còn gã đã vòng ra phía sau, bật nhẹ con dao nhíp trong túi quần, kẻ lưỡi dao cách

đỉnh đầu lão khoảng bảy centimet về phía dưới.

-Buông ra.- Anh nói, giọng hoàn toàn bình thường nhưng bên trong có sức ép

khổng lồ khiến lão lập tức buông tay ra.

-Em ổn chứ?- Hắn cời áo khoác ra, quàng lên người nó.

-Em không sao.- Nó nói.

Bỗng chiếc áo bị giật tung ra, một chiếc áo khác mềm mại hơn, mịn hơn và có gì

đó lạnh lạnh phủ lên người nó. Áo của anh.

-Mà này, thiếu gia Natsu nhà ta tiếc tiền hay sao thế hả?- Gã châm ngòi để làm một cuộc chiến nào đó bùng nổ.

-Không- Anh nói, đôi mắt bất gập ánh nhìn của nó.- Dù bao nhiêu tiền cũng không thể bằng được với cô ấy.

Tìm nó đập thành thịch.

Mặt đỏ ửng lên.

”Dù bao nhiêu tiền cũng không thể bằng được với cô ấy.”

”Dù bao nhiêu tiền cũng không thể bằng được với cô ấy.”

”Dù bao nhiêu tiền cũng không thể bằng được với cô ấy.”

Đột nhiên lão giám đốc hét lên:

-Đi chết đi!!!

Một cây gậy sắt bằng kim loại được vung lên, nhắm thẳng vào nó.

Nó nhắm mắt lại, hứng chịu sự trả thù cuối cùng của lão già kia.

Thế nhưng cơn đau không tới với nó mà tới với người khác.

Anh.

Máu.

Tiếng cây gậy rơi xuống nền khô khốc.

Nó không nhớ sau đó đã chuyện gì tiếp theo nữa.

Hình như có vài người áo đen tới giúp bốn người tụi nó.

Có tiếng xe cấp cứu.

Tiếng la hét chói tai.

Hỗn độn quá.

Màn đen lại tới.

Cảm giác khi tử thần đang chuẩn bị vung lưỡi hái tử thần để kết thúc sinh mạng

bản thân rồi lại có người khác giúp mình đỡ lấy nhát cắt sinh tử đó sao quen đến thế.

Một mớ bong bong màu sắc khó nhìn làm ta không thể xác định nổi chúng có màu gì.

Hư vô.

Không có gì cả, ngoài nó.

Một luồng sáng màu vàng chói lọi chọt xé tan không gian đó.

Bên kia ánh sáng, những hồi ức nó đánh mất lại trở về.

Năm ngày trôi qua.

Anh còn nằm trên giường bệnh của phòng sang trọng bậc nhất trong bệnh viện do chấn động vết thương.

Nó hôn mê, bác sĩ kết luận do vấn đề tâm lý.

Hắn ngày nào cũng vào bệnh viện, đôi lúc còn ngủ lại đó.

Gã khoảng vài ngày lại vào thăm vì kẹt đóng phim, còn mang cả hoa do Erza gửi tới và cô cấm hắn nói với ai.

Nhóc cũng tới thăm nhưng mỗi lần thấy hắn là nhảy bổ vô đòi đấu khiến bệnh viện ồn ào hơn hẳn ngày thường.

Nó mở mắt.

Mùi thuốc tẩy rửa trong y tế nồng nặc.

-Em tỉnh rồi à?- Giọng nói này không phải của hắn, là của anh.

Nó mở to đôi mắt nhìn anh, nỗi sợ hiện hữu trong đôi đồng tử tím.

Nó đã hồi tỉnh, đã nhớ lại cuộc đời nó trong sáu năm đó.

Đau.

Rất đau nhưng sự thật thì mãi là sự thật.

Anh nhìn nó, nhận ra đã có điều khác lạ nơi nó.

Anh nhếch mép cười, khẽ cúi xuống trao nó nụ hôn.

Cửa mở.

Hắn đã thấy cảnh đó.

-Mày đang làm gì vậy hả ?-toàn thân hắn run lên bần bật-Cô ấy đã nhớ,cô ấy là của tôi.-Anh nói môi vẫn chưa rời môi nó'Phập'Một dòng máu nhỏ máu đỏ tươi rì máu từ đôi môi lạnh lạnh của anh-Tôi đã nói đã quên đi cơ mà.-Nó nói khiến hắn ngỡ ngàng.Nó đã nhớ lại rồi sao?-Đã quên nhưng chúng ta đã nhớ lại kia mà.-Hai người có thôi không khí này đi.Nhóc đứng sau lưng hắn nãy giờ,thấy không khí u ám nên lên tiếng-Còn anh,Gray anh đi theo tôi.-không chần chừ nhóc nắm lấy tay hắn lôi đi Trong phòng chỉ còn 2 ngườiHai bàn tay nhỏ bé của nó che khuất gương mặt mình,cắn chặt môi,nó không nói gìMôi anh đỏ đã chạm môi nó'Chát'Một bên má anh đỏ lên không phải cảm xúc của anh mà là bị nó tát-Tôi hận anhAnh chụp lấy con dao trái cây trên bàn,một tay nắm chặt lấy ta nó.Liếc nhìn lưỡi dao nhọn sáng loáng còn vướn chút trái cây,anh chìa con dao về phía nó'Soẹt'-Á!!!-----
-----Cô kéo tôi ra đây làm gì.-hắn giật mạnh tay ra khỏi nhóc -Giờ tôi không có hứng thú đánh nhau với cô-Tôi bảo sẽ đánh nhau với anh,tôi chỉ giúp anh vào tù vì tội không gây thương tích cho người khác thôi-mặc kệ tôi-Mặc kệ sao mà mặt kệ.Anh là chồng tôi mà-Hả-Hắn đơ người.Nhóc đang nói cái gì chứ?Chồng ư?-Cô điên à ?-Không,chỉ vừa học võ,tôi đã thể người đầu tiên tôi thách đấu mà lại thắng tôi thì tôi sẽ lấy người đó làm chồng,đĩ nhiên là con trai.Nhóc nháy mắt-Nhưng tôi thì không _ Thôi mà,chồng yêu.Nói chung đòi với hắn nó đã hiện lên một đại kiếp nạn không thể tránh được-----Vết cắtMáu nhỏ giọt xuống sàn,tạo nên một bức tranh đỏ thắm trên sàn gạch trắngAnh cầm lấy tay nó đang có một vết cắt chính anh tay anh tạo nên cách đây vài giây cuối xuống hôn nhẹ và uống lấy máu nhỏ trên tay nó-Em là của tôi-Tôi hận anh.-nó giật tay ra nhưng không được,Anh ấn mạnh ngón tay cái của mình vào vết cắt đó khiến nó đau nhói,nhấn mặt.-Em là của tôi và điều đó không bao giờ thay đổi!...-Em yêu tôi đúng không?Tìm nó nhói lên Người nó thích là hắnNhưng thích cũng chỉ là thích thôi Còn yêu nó yêu ai? Nó yêu ai ngoài anh chứ ? Nhưng nó không cho phép bản thân được yêu anh vì những gì anh đã làm-Tôi hận anh ! Tôi ghét anh ! tôi nguyện rửa anh!-Tại sao chứ?- Nét mặt của anh lộ rõ vẻ khó sợ -Anh còn hỏi sao? Anh đã làm gì cha tôi ?-Em tin tôi đã làm sao.Nó có tin không?Không,trái tim nó không tin Nhưng lí trí buộc nó phải tinGiảng xéGào thét. Tuyệt vọng và dối lòng-Phải,tôi tinIm lặng- Thật sao-PhảiAnh đi rồi Không còn hơi ấm đó KhócTiếng khóc nghẹn ngàoNó vui đầu vào gối ,thỏa sức khócNó muốn gọi anh lại,muốn khóc trong lòng anh,muốn nó rằng nó yêu anh,rất rất yêu anh.Nhưng.....-----Anh cầm con dao vừa cầm theo trong phòng nó,trên lưỡi dao còn dính chút máu đỏ.Nếu con dao này đã dính máu nó thì xin hay để nó dính lấy máu anh,Để cho anh và nó luôn được gắn kết với nhau dù có ra sao đi nữa.Anh rạch nhẹ một đường trên tay mình,cổ làm cho vết cắt ở vị trí đó,kích thước độ sâu thật giống vết cắt của nóHai sét sọc mãi trên lòng cả haiHai trái tim rạn nứt vẫn luôn đập mạnh Mọi thứ sẽ gắn liền với nhau

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trò Đùa Của Anh

Phải. Thế thì sao?

-Mối quan hệ làm ăn phải làm trên sự chân thật nhưng ông đã nói dối. Điều ông cần là giúp đỡ công ty ông vực dậy. Nếu ông nói thật thì tôi đã kí rồi. Ông biết không, trong những người tôi kí hợp đồng, ai cũng nói thật, có người nói vì muốn vực lại công ty, thậm chí còn có người nói rằng từ hợp đồng này công ty họ sẽ lớn mạnh và có ngày sẽ đánh bại tôi, tôi thích nhất là những người dám nói như thế. Tại sao ư? Vì họ là những người dám nói ra những điều vượt quá khả năng và mong ước của mình, họ dùng chính lòng tham của mình để đạt lấy điều mình muốn, khác với kẻ như ông. - Một quan niệm suy nghĩ đáng sợ nỗi thương trường. - Vậy nên, ông đi được rồi. - Anh cười nhạt nhẽo, ngay lập tức, bảo vệ công ty có mặt để mời giám đốc Doãn đi.

Phòng họp giờ chỉ còn mình anh đứng trầm lặng nhìn ra ngoài. Nhìn vết thương đang dần lành lại, còn màu đỏ hồng nổi bật trên làn da trắng của mình, anh nghĩ về nó.

"Thật sao?"

"Phải."

"Thật sao?"

"Phải."

"Thật sao?"

"Phải."

-Không!!!- Anh hét lên, chân đạp thẳng vào tấm kính. Nếu đó không phải kính chống đạn, có lẽ kính đã vỡ toang và xui xẻo hơn, anh đã rớt xuống. Nhưng anh không suy nghĩ tới điều đó, anh giờ gần như phát điên lên vì nó rồi.

Nó không tin anh.

Nó hận anh.

Nó không muốn về bên anh.

Anh...anh mất nó thật rồi sao?

Không.

Anh sẽ không để mất nó.

Thà anh cầm tù nó nhưng có nó bên anh còn hơn.

Dù nó khóc lóc đau khổ cũng chẳng sao, chỉ cần nó bên anh.

Thế là đủ.

Có tiếng gõ cửa, nó vội vàng chỉnh lại bộ đồ thường mặc ở nhà tuềnh toàng lại, bước ra mở cửa.

-Sao lại là...- Nhưng câu nói của nó đã không được trọn vẹn khi anh bịt chặt miệng nó lại, vác nó trên vai ra ngoài xe như một bao tải nhẹ nhàng. Quăng nó vào trong xe, anh nói:

-Yên lặng.

-Này, thả tôi ra!

-Yên!- Anh tròng mắt khiến nó im lặng, không nói được lời nào.

Vòng qua phía bên kia để ngồi vào ghế lái xe, anh nhấn ga khiến chiếc xe lao vọt về phía trước.

-Dừng lại!- Nó hét vào tai anh.- Nếu không tôi nhảy xuống xe đấy!- Nó dọa.

-Xe đang chạy với tốc độ 60km/h, nếu nhảy xuống có thể bị thương nặng đấy.- Anh nói, không liếc nhìn nó lấy một cái.

-Anh điên rồi, điên nặng.

-Ừ, tôi điên vì em đấy.

-Anh...-----

-Tôi không muốn, buông tôi ra đi Natsu!- Nó hét toáng làm ầm ĩ cả căn biệt thự của anh.

-Cậu chủ, sao...- Quân gia Lâm nhìn nó.

-Quân gia Gajeel, làm ơn giúp cháu, cháu không muốn bị anh ấy hành hạ như thế nữa.

-Cô nhớ lại rồi sao?

-Quân gia Gajeel!

Trong lúc ông đang ngạc nhiên, anh đã kéo nó lên lầu.

-Nhận ra căn phòng này không?

Căn phòng bóng tối.

-Không, không!!!- Nó gần như khóc thét lên.

-Vào đi!- Anh đẩy nó vào căn phòng, đóng sầm cửa lại.

-Không, Natsu, làm ơn thả tôi ra đi mà!- Nó đập mạnh vào cánh cửa, khóc lớn.

Không có tiếng trả lời.

-Natsu!

Anh đứng tựa lưng vào cửa, cố bỏ ngoài tai mọi lời nói hoảng loạn của nó.

Anh làm thế này...liệu có đúng không?

-----Khi tiếng nói kia đã im bật sau cánh cửa, anh bắt đầu thấy lo sợ. Vội vàng mở cửa, anh thấy nó đang nằm sõng soài dưới sàn nhà lạnh lẽo. Ôm lấy nó vào lòng, anh gọi tên nó:

-Lucy! Lucy!

Không động đậy.

Từ khóe mắt nó chảy dài một vệt nước mắt.

Môi nó mấp máy:

-Natsu, cứu em.

Sao nó lại gọi tên anh ngay cả trong cơn mê?

Chẳng phải nó hận anh sao?

Lẽ ra nó phải gọi hấn chứ không phải anh chứ?

Thế thì là tại sao?

Vì nó yêu anh, yêu anh vô cùng?

Cơ thể nó mềm nhừ, mi mắt nặng trĩu.

Mở mắt ra, nó nhận ra được nó đang ở đâu. Một lần nữa, anh lại đưa nó tới căn phòng nó từng ở suốt sáu năm trong căn biệt thự này.

- Tỉnh rồi sao? Em đã ngủ suốt một ngày đấy.

-Hả?- Anh đang nằm ngay cạnh nó.- Anh...- Nó vùng dậy nhưng rồi nhận ra tình hình của mình hiện nay, nó quơ quàng chụp lấy chiếc chăn nó và anh đang đắp.- Sao...sao tôi lại thế này hả?- Nó đỏ mặt. Chuyện gì xảy ra thế này? Sao đồ đạc của nó lại xộc xệch? Tại sao trên cổ nó có chi chít những dấu hôn?

-Thế em nghĩ là chuyện gì?- Anh nâng một lọn tóc nó lên, hôn nhẹ. Trông anh giờ giống như mấy anh chàng hào hoa lãnh túr lắm tiền trong mấy câu chuyện tiểu thuyết tình yêu chứ không phải là một Natsu lạnh lùng của bình thường nữa.

Nó chỉnh lại bộ đồ của mình, mặt càng lúc càng đỏ lựng lên, nó nói:

-Không, chẳng nghĩ gì cả.-Nói dối.

Nó vừa bước xuống giường thì bị anh giữ lại.

-Em định đi đâu?

-Về nhà.

-Ai cho phép?

-Tôi.

-Anh không có quyền.

-Sao không? Em là người của tôi kia mà.

Nó nín thinh.

-Tối qua...cảm ơn em- Anh thì thảo vào tai nó khiến nó chỉ muốn tìm một cái lỗ sâu hun hút nào mà chui xuống.

Rốt cuộc tối qua đã có chuyện gì chứ?

Suốt mười lăm phút giữ nguyên cái tư thế nó một chân trên giường một chân dưới giường, tay bị anh đang nắm thoải mái túm lại. Nó đầu hàng, bắt lực bèn chui vào chăn nằm co ro, không dám lộ mặt ra nhìn anh.

Ngượng kình khiếp.

Anh cười khúc khích, nụ cười hiền lành chân thành có một không hai của anh.

Thực ra, tôi qua chẳng có chuyện gì cả. tất cả chỉ là một trò đùa.

Tôi qua, anh đưa nó về căn phòng thuộc về nó. Nhìn nó nằm trên giường, anh đã tự hỏi rằng nếu nó nghĩ giữa anh và nó lại xảy ra chuyện gì thì sao. Và anh đã thực hiện trò đùa của mình, anh có ý khiến đồ nó trở nên nhàu nhĩ, hơn nhẹ lên môi nó và cổ nó rồi nằm ôm lấy nó cả đêm. Không có chuyện gì xảy ra nhưng nó lại nghĩ khác.

Chỉ có một điều anh không ngờ là nó cư xử dễ thương thế này.

Ôi trời ơi.

Anh không kiềm lòng được mất.

Người quen cũ.

-Được, tôi tới ngay.- Có tiếng anh, và sau đó là tiếng đóng cửa.

Không còn ai cả.

Nó giờ mền ra, nhìn khắp căn phòng với chút hoài niệm. Nhìn vào mình trong gương, nó thấy có gì đó quá quen, quá mật thiết khi nó ở đây, trong cái nơi mà nó từng coi là xa lạ để cầm tù nó. Mọi thứ vẫn như trước, như thể nó chưa bao giờ rời khỏi đây. Mớ tủ để lấy cho mình một bộ đồ, nó không muốn mình phải đi ngoài đường với bộ dạng không ra gì thế này. Chợt nó nhận ra mình đã rời khỏi đây quá lâu, đủ lâu để người trong nhà này vứt bỏ đồ của nó vào sọt rác nhưng nó vẫn mở tủ. Trong nó nuôi một chút lòng tin gì đó với nơi này chẳng? Những bộ đồ ngày trước của nó vẫn còn nguyên, chúng chưa từng được ai mặc nữa, thậm chí còn được giặt giũ cẩn thận. Lấy ra một bộ váy dài quá đầu gối xòe ra màu lục, nó hồi tưởng. Kí ức lại ủa tới.

Nhưng nó hiểu đây không phải là lúc để cho kí ức trở về, nó phải đi khỏi nơi này. Nó không biết có nên nói với hắn tìm cách để ra nước ngoài hay không. Nhưng ra nước ngoài thì sao? Có trốn được anh không? Mà chạy trốn liệu có phải là giải pháp tốt nhất cho nó?

Mang trong lòng bao suy nghĩ, nó vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Một giọt nước trong suốt tựa pha lê rơi xuống, rạch ngang giữa không gian, đọng lại trên sàn như một phép lạ, phép lạ của một tình yêu đau thương, của một tâm hồn yếu ớt đang lẩn khuất. Dưới nhà không có ai. Nó bước từng bước nhẹ nhàng xuống dưới nhà không một tiếng động.

-Tiểu thư...- Tiếng nói vang lên làm nó giật thót mình nhưng...sao nghe quen quá?!

Nó quay lại nhìn, mắt mở to, miệng há hốc.

-Lisanna? Là em sao Lisanna?-Chị Lucy?

-Sao em lại ở đây?

-Em làm ở đây mà.- Cô bé mới 16 tuổi có gương mặt hơi thô nhưng thông minh nói.

-Chị cứ ngờ...em đã....đi rồi- Nó gần như khóc nức lên.

-Em cũng nghĩ vậy, may mà anh Natsu tìm thấy rồi đưa em về đây đó.- Hoa cười nói.

-Natsu sao?

-Dạ, là anh ấy tìm thấy em khi em lang thang ngoài phố.

-Cái gì? Em lang thang ngoài phố?

-Dạ, tại em không muốn phải sống với những người xa lạ một chút nào cả.

Nó nhìn Lisanna một chút rồi ôm lấy cô bé vào lòng.

-Chị..

-Để thế này một chút thôi.- Nó nói.

Liệu nó có nên nói cho Lisanna biết không? Có nên kể rằng cái người cứu Lisanna thực ra chính là kẻ hại Cha mình ra thế không? Nhưng...sao anh lại cứu Lisanna?

-Natsu đưa em về từ khi nào vậy?

-Khoảng hai ba tuần trước.- Lisanna nói.- Sao vậy chị?

Hai ba tuần trước, đó là khi anh nhớ lại mọi chuyện. Anh vì nó sao? Hay là vì... thấy tội lỗi?

-Trước khi có việc đó, cha có...nói gì?

-Không chị, nhưng mà trước khi có cha treo cổ...

-Thôi, đừng kể nữa, chị không muốn nghe.- Nó sợ nó sẽ lại khóc, lại đau khổ, lại hận anh hơn nữa. Hơn nữa nếu cô viện trưởng oán trách nó đã làm gì để anh giận nên mới gây ra chuyện đó thì sao? Nó biết cô không phải người như thế nhưng nó cũng không thể không nghĩ vậy. Cuộc đời nó đã có quá nhiều điều không ngờ rồi, nó không ngờ người phụ nữ đó bỏ rơi nó, nó không ngờ cuộc đời nó lại có anh, nó không ngờ anh sẽ đối xử thế với nó, nó không ngờ sẽ có khi nó tàn nhẫn thế với anh, và nó cũng đã không ngờ sẽ có ngày hôm nay.

-Dạ.- hoa cảm thấy có điều kì lạ ở nó nhưng không敢 hỏi vì cô bé biết, nếu nó đã muốn giết thì khơi gọi lại sẽ chỉ còn nỗi đau.

-Giờ chị phải đi.

-Không được, anh Natsu nói không được để chị đi. Mà sao chị phải đi chứ?

Nó không biết nên trả lời thế nào đây.

-Em định đi đâu?- Giọng anh vang lên môn một phía cửa.

-Ơ?- Nó liếc mắt, lảng tránh ánh nhìn của anh.

-Lên phòng.

-Nhưng...

-Thấy chứ?- Anh đưa ra trước mặt nó chiếc điện thoại đắt tiền nhất của mình.- Trong này có hình của em tối qua đấy.- Anh thì thảo vào tai nó. Dĩ nhiên đó chỉ là nói dối.

-Anh...anh...- Nó ghen hòng, mặt đỏ bừng.

-Lên chứ?- Anh mỉm cười đáng sợ với nó.

-Tôi lên anh sẽ xóa hình chứ?

-Đương nhiên.

-Vậy thì...lên.- Nó cúi gằm mặt, vội bước lên cầu thang.

-Chị Lucy...- Lisanna gọi.- Có một chuyện...

-Gì cơ?

-Không, không có gì.- Lisanna tự nhủ rằng có lẽ đây chưa phải là lúc thích hợp.

Xin hãy ở bên tôi...

Tiếng cửa đóng lại khô róc, anh nằm dài trên giường, cuộn mình lại như con mèo nhỏ ngái ngủ.

-Sao em lại đứng đó?- Anh nói.

Nó đứng im

-Hello...-Anh vung vẩy trên tay chiếc điện thoại, khoe miệng nhếch lên.

Nó bước từng bước lại gần, nằm tựa vào anh như một con mèo nhỏ khác yếu ớt cần chở che, không phải vì chiếc điện thoại kia mà là vì nó muốn vậy.

-Xóa hình đi.- Tuy nhiên nó không quên nhắc.

-Tôi có quyền độc chiếm người vợ này nhĩ?- Anh vòng tay ôm lấy nó.

-Xóa đi.- Nó nói.

-Làm gì có hình mà xóa.

-Hà?

-Vốn đâu có chuyện gì.

-Anh lừa tôi!- Nó vùng dậy nhưng cả thân hình đã bị anh ôm gọn.

-Yên nào, tôi không muốn làm em đau đâu đâu đấy.- Như để chứng tỏ, anh siết chặt vòng tay hơn một chút khiến nó bật lên tiếng rên đau xiết.

Im lặng.

Chỉ có tiếng gió thổi.

-Em có nghĩ mỗi người đều quá cô đơn giữa thế giới này không?

-Có lẽ.

-Điều hạnh phúc nhất của ai đó liệu chẳng là có được người mình yêu?

-Biết đâu.

-Ừ.- Anh cũng chỉ ởm ở cho có.- Lucy này...

-Gì?

-Xin em, xin em hãy ở cạnh tôi nhé.- Giọng anh khản thiết.- Nếu em muốn, tôi cũng sẽ quỳ xuống dưới chân em chỉ cần em đồng ý.

Quỳ xuống sao? Anh lại sẵn sàng quỳ xuống trước nó lần thứ hai sao?

-Hay là tôi chết để chứng minh điều đó.

-Không.- Nó vội nói.

-Em sẽ ở bên tôi?

-Không. Anh phải hiểu, tôi đã không đủ can đảm để tha thứ cho những lỗi lầm của anh, Natsu à.

-Lucy.

-Quá trễ rồi.

-Không, không bao giờ trễ cả. Nghe tôi đi An!

-Không.- Nó gỡ nhẹ từng ngón tay anh ra.- Thật sự là không.

Anh bắt ngờ hôn nó. Nụ hôn vội vã, thô bạo, có chút gượng ép.

Nó nhìn anh nằm ngủ ngon lành, đắp chăn cho anh, nó lấy chiếc điện thoại anh quăng dưới sàn ban nãy.

Gọi ai đây?

Hắn ư? Không.

Nhóc? Nó không điên.

Lóe lên một tia suy nghĩ, nó nhanh tay gọi tới một dãy số. Số của gã.

-Tôi đến đón cô thì cô phải giúp tôi chứ?- Đầu dây bên kia lên tiếng.

-Tôi không muốn có cái chuyện điên rồ đó xảy ra.

-Tùy cô, chờ đó, nửa tiếng nữa tôi tới.

-Mau đi!!!

Gã khoác áo khoác, nhìn cô đang nằm đọc sách trên trường kỉ.

-Tôi đi một lát rồi về.

-Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.

-Với tôi cô ra sao ư? Để tôi xem đã.

-Tùy anh.

Bước ra ngoài, gã thấy lạnh khi một cơn gió bất ngờ thổi qua. Bất giác, gã suy nghĩ về lời cô nói ban nãy.

Cô là gì với gã?

Là tình yêu như nó từng nói sao?

Gã vẫn suy nghĩ.

Thế còn với nó? Đó chỉ là hứng thú sao?

Gã đang cần gì? Một chuyến đi xa để suy ngẫm về đời gã

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hòn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thần Chết Đã Mang Đi Một Người

-Tôi sắp tới rồi, xuống đi.

-Ok.- Nó cúp máy.

Chỉnh lại chân, bàn tay nó chạm nhẹ vào sống mũi anh. Lướt nhẹ tay theo từng đường nét trên khuôn mặt đó, nó cười nhẹ. Bây giờ nó đi liệu có hối hận không? Thế nhưng nếu ở lại, liệu nó có sai lầm?

Chuông điện thoại reo.

-Sao lâu vậy? Tôi ở gần đó đây nè, xuống đi.- Gã như hét vào điện thoại.

-Tôi biết rồi, xuống ngay.- Trước khi đi, nó còn cẩn thận xóa nhật kí cuộc gọi. Nhìn lại anh một lần nữa, ánh mắt nó có chút vẩn vơ.

”Cách”

-Lucy...- Nó giật mình khi có ai đó gọi tên mình nhưng nó bình tâm lại khi nhận ra đó là ai.

-Sao bà lại ở đây?

-Vì con.- Layla nói. Ta muốn hỏi con vài chuyện.

-Chuyện gì?

Mắt bà nheo lại, gương mặt lộ rõ nỗi thống khi đứa con gái ruột nói thế với mình.

-Con...con có muốn ở bên cạnh...Natsu không?

Nó nhăn mặt, tỏ ý không hiểu.

-Ý ta là...con có yêu nó không? Con có muốn bên cạnh nó không?

-Không - Nó đáp, mặt vẫn lạnh tanh.

-Vậy hãy chấp nhận ta.

-Chấp nhận bà? Tại sao?

-Con biết đấy, Natsu rất háo thắng. Hễ muốn thì dù gì là gì nó sẽ cố mọi cách để giành được. Thứ nó muốn là con...chỉ cần con chấp nhận ta là mẹ con, con và nó sẽ là an hem...nó sẽ không bắt ép con được.

-Trễ rồi.- Nó cười khinh khinh.- Tôi là của anh ta cách đây một năm rồi.

-Không sao, ta tin mọi chuyện rồi sẽ ổn.- Dù nói thế nhưng gương mặt đã biến sắc.

Nó nhìn bà, tìm có gì đó nhói lên khi biết mình đã làm tổn thương người phụ nữ này. Tình mẫu tử sao? Nó luôn hận bà ta kia mà? Thế mà giờ tình mẫu tử mà mọi người luôn đề cao là thiêng liêng cao cả ấy lại xuất hiện bất chợt trong nó ư? Nên vui hay nên buồn đây?

-Tôi hỏi bà một câu.- Nó nói.- Tại sao bà lại như thế? Lòng tốt của một người mẹ đam tâm vứt bỏ con mình sao?- Nó đã muốn nói nhẹ nhàng nhưng sao giọng nó vẫn cay đắng thế chứ?

-Vì ta tham lam.

-Tham lam?

-Phải. - Hai đôi mắt tím nhìn thẳng vào nhau.- Vì ta tham lam cái cảm giác làm mẹ thật thụ, vì ta để tình yêu ta dành cho con tạo nên lòng tham trong ta.

-Gì chứ?

-Ta khao khát một lần nghe con gọi mẹ triu mến, một lần ôm con trong tay.

-Đã có một lần.

-Hả?

-Đã có một lần bà ôm tôi nhưng chỉ là cái ôm giá lạnh, ngay sau cái ôm đó, bà đã tát thẳng vào mặt tôi.- Nó buộc tội.Mặt bà xám ngoét, nổi đau càng hiện rõ hơn. Phải, đó là lần đầu tiên bà ôm nó và cũng là lần đầu tiên bà đánh nó. Yêu thương đan xen căm hận khi đó đã khiến bà phát điên.

-Có bao giờ...bà yêu thương tôi không?- Nó hỏi.

-Có.- Bà đáp ngay lập tức.Bà khóc lóc.- Ta đã yêu con nhưng ngày đó ta đã hóa rồ vì tên đàn ông ***** đó. Giờ đây, chỉ cần con tha lỗi cho ta, muốn làm gì ta cũng làm. Ta biết ta không có quyền xin con tha thứ nhưng..

Nó ra dấu im lặng, ánh mắt nhìn bà có gì đó thay đổi.

-Tôi cần thời gian.

Mắt bà mở to.

-Tôi cần thời gian để nghĩ về mọi thứ.

Con người ai cũng cần thời gian để ngẫm nghĩ về điều gì đó trong đời mình. Cả nó, anh, hân, nhóc, gã hay cô đều phải vậy. Chỉ biết suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ nhưng đôi lúc đã không nhận ra ta khóc vì đã quá muộn màng để biết được điều ta cần biết...

Đóng cổng lại một cách lén lút để tránh bị ai phát hiện, nó ngoái lại nhìn bà lần nữa. Vẫy tay tạm biệt, nó vội chạy đi ngay mà không thấy gương mặt bà. Hạnh phúc. Xúc động. Sung sướng, tất cả đều không đủ miêu tả cảm giác của bà lúc này. Chỉ một cái vẫy tay nhưng cũng đủ biết nó đã không như trước nữa.

-Bà hay đấy.- Giọng anh nói anh vang lên sau lưng bà.

-Natsu?!

-Bà chống đối tôi sao?- Anh tức giận.- Bà không muốn yên thân à?

-Nó sẽ là em gái con.

-Em gái gì chứ? Cô ấy là người của tôi, mãi mãi là thế!- Anh đẩy bà sang một bên, mở cổng ra.

-Dừng lại đi.- Bà van nài anh.

-Buông ra!- Hất cánh tay đang đặt lên tay mình, anh vội vàng chạy về hướng nó vừa chạy. Anh không muốn mất nó. Không bao giờ.

Ngồi yên vị trong xe ghế, nó không nói gì.

-Sao thế? Đối xử thế với người tôi giúp đỡ à?

-Chạy đi.- Nó gắt.

-Tôi nghĩ là không được.

-Này!

-Vi hoàng tử bạch mã của cô kia.- Gã chỉ tay về phía trước, anh đã đứng đó từ bao giờ, ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc, mồ hôi túa ra nhễ nhại vì chạy hết sức.

-Lucy! Xuống xe!- Anh ra lệnh.

-Làm ơn giúp tôi trốn đi.- Nó run bắn lên khi nghe anh nói, một tay kéo nhẹ tay áo gã.

-Cô sẽ làm theo ý tôi chứ? Chuyện tôi nói trong điện thoại đấy?

-Sao cũng được, làm ơn mau đi.

-Ok.- Gã gọi cho ai đó, nói mấy câu nó không nghe rõ rồi mở cửa xe, kéo nó chạy nhanh về phía ngược lại.

-----Chân tôi đau quá!- Nó nhăn nhó.

-Hay cô muốn Natsu của cô bắt cô lại.- Gã cười dù gương mặt có vẻ mệt mỏi.- Tôi phải xem lại anh ta đấy, chạy nhanh kìa.- Gã chỉ về phía sau.

-Thôi giỡn đi, anh công tôi để nhanh hơn hả?

-Cho tôi xin, tôi không thích thú với cái trò công trên lưng rồi chạy trốn một cách sến rện như thế.

”Vút”

-Coi chừng.- Nó hét lên khi thấy một thứ gì đó đang nhắm thẳng đầu gã mà bay tới. Gã trở mình, né kịp. Hòn đá nhỏ nhưng được tác dụng một lực đủ mạnh để dính trúng cũng đủ chết ngất.- Tôi quên nói với anh, khi tức giận, Kiên nhắm rất chuẩn đấy, anh ấy...rất thích...bắn súng mà.

-Hả? Đừng nói tôi sẽ...chết nhá.

Nó nhún vai.

-Lucy! Đừng trốn tôi!- Trong khi hai người nói nhau thì anh đã đuổi kịp, chiếc áo sơ mi thấm đẫm mồ hôi. Bàn tay anh nắm chặt tay nó.

-Buông ra.- Nó giằng tay mãi mà không rút tay ra khỏi tay anh được.

-Anh không nghe cô ấy nói à? Buông tay ra!- Gã gằn giọng.

-Không phải chuyện của cậu.

-Làm ơn buông tôi ra đi Natsu!- Nó dùng hết sức để kéo tay mình ra nhưng mắt đã, ngã thẳng ra phía ngoài đường.

Cả con đường đó rất ít khi có xe cô qua lại vì đây là khu dành cho giới thượng lưu giàu có nhưng liệu có phải vì số mệnh không mà ngay khi đó, một chiếc ô tô lao tới, ngay khi nó đang đứng giữa đường.

Hai bóng người lao ra.

”Àm”

Máu.

Một bóng người đã ngã xuống.

Thần chết đã tới sao?

Tại sao luôn là cô mà không phải tôi?

Tiếng xe cấp cứu vang vọng khắp con đường.

Nó ngồi yên cho một nhân viên y tế sát trùng vết trầy bên cánh tay mình.

-Lucy!- Giọng hần gọi lớn.- Anh đã tìm em suốt, em không sao chứ?- Hần ôm chầm lấy nó.

Nó mỉm cười, nói:

-Không sao, em ổn nhưng...anh ta...- Nước mắt nó chực trào nơi khóe mắt.

Hần siết chặt vòng tay hơn như để đỡ lấy nó bất cứ lúc nào nó gục ngã.

-Buông ra!- Một giọng nói phá hỏng không khí đó.

Là anh, trên người chỉ có chút xây xát nhỏ. Thế còn người đang vừa được đưa tới bệnh viện bằng một chiếc xe cấp cứu khác lúc này? Ngoài gã ra còn ai nữa đây? Gã đã đẩy nó và cả...anh ra ngoài. Ngay sau đó, chiếc xe đã chạy mất hút. Gã đã hi sinh cho nó và cho anh nữa.

Anh đặt tay lên tay nó nhưng nó gạt phắt cánh tay anh ra.

-Anh vừa lòng chưa? Nhờ anh nên Jella mới ra nổi đó đấy!- Nó nói đầy căm phẫn, nước mắt cứ tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tranh Giành Hay Nhận Lấy

Trên sàn nhảy, một bóng dáng nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ đang thể hiện những bước nhảy thuần thục đẹp mắt.

-Dù cậu ta là boy nhưng chỗ tôi vẫn không hợp cho lứa tuổi dưới vị thành niên đấy nhé.

-Boy quái gì?- Hần uống thêm rượu.- Con gái chính hãng đó.

-Gi? Thiệt á?- Anh bạn đó ngờ ngàng.

-Của nợ tôi vô tình vướng phải đấy.

-Nhìn cũng dễ thương mà.

-Dễ thương thì cậu lấy đi, nếu thế thì mình biết ơn cậu lắm.

-Chồng ời, nói năng thế về vợ đấy à?- Một giọng mỉa mai và đáng sợ vang lên khiến hần lạnh gáy. Vừa quay mặt lại, hần đã nhìn thấy gương mặt cười khó hiểu của nhóc.

Ngồi lên chiếc ghế bên cạnh hần, nhóc cười tươi.

-Tiểu thư xinh đẹp này muốn uống gì đây?- Anh chàng pha chế cười lãng tử. Rõ ràng anh ta đáng tỏ ý tán tỉnh nhóc.

-Cảm ơn vì lời khen.- Nhóc cười rạng rỡ.- Cho tôi ly giống anh ta.

-Ok.

-Này, không bán rượu cho trẻ vị thành niên mà. Cô nhóc này mới 16 tuổi thôi đấy.- Hần nhắc nhở.

-Luôn có ngoại lệ cho quý cô xinh đẹp.

-Nịnh đầm.- Hần buông lời nhận xét.

-Thôi nào, cũng vui mà chồng.

-Thôi gọi tôi bằng chồng đi.- Hấn nhắc nhở.

-Không.- Nhóc lẽ lười tinh nghịch.- Mà có chuyện gì buồn hay sao mà uống nhiều vậy?

-Bình thường.

-Vợ uống cùng nhé.

-Tùy.- Hấn lại nhấp thêm ngụm rượu nữa.

Hấn mở mắt dậy, trong người hơi uể oải, tối qua hấn sa quá thì phải? Trần nhà màu hồng nhạt, có quạt trần hiện đại. Rõ ràng không phải nhà hấn cũng không phải một nhà nghỉ khách sạn gì. Thế thì là ở đâu? Hấn bật dậy nhìn xung quanh. Một căn phòng toàn màu hồng nhạt, bên cạnh cửa sổ có một kệ sách màu trắng với vài cuốn sách mà hấn nhận ra là của nó viết. Bàn học bên cạnh không có mấy sách vở. Chiếc tủ kê cạnh giường có vài con gấu bông dễ thương. Hấn liên tưởng tới người ở trong căn phòng này chắc phải là một cô gái dịu dàng và nữ tính nhưng cũng rất tươi vui chứ không quá lạnh lùng như nó.

”Cạch”

Cửa phòng tắm bật mở, một bóng người bước ra.

Hấn ngạc nhiên. Không phải chứ? Lẽ nào chủ căn phòng thế này lại là nhóc sao?

Nhóc khoác trên mình áo choàng tắm, hơi để lộ phần ngực một chút.

-Này, chồng nhìn gì thế hả?- Nhóc nói lớn.

Hấn như sực tỉnh khỏi sự ngạc nhiên, nói:

-Con nít con nôi, ba vòng như một có gì mà ngắm chứ. Toàn đồng bằng, chừng nào có đồi núi hấn tỏ ra như thế.-Ồ...- Nhóc đỏ mặt vì xấu hổ.

-Tôi về.- Hấn gạt chăn ra, vội bước xuống giường.

-Tự nhiên đi, áo khoác trên ghế.

-Cảm ơn.- Hấn mặc áo khoác vào, trên áo vẫn còn chút mùi rượu. Vừa chạm tay vào nắm đấm cửa, hấn đã nghe thấy nhóc hỏi:

-Tôi qua cãi nhau với An à?- Hấn nhún vai.- Lo làm hòa đi.

-Tôi không ngờ cô nói như thế đâu đấy. Cô nghĩ tôi sẽ trở thành chồng cô thật trong tương lai sao?

-Bingo!

-Đồ dờ hơi.

-Vợ dờ hơi thì chồng là đồ điên.- Nhóc cười vang.- Mà tối qua cũng chả có gì đâu nên đừng làm mặt hình sự thế với vợ nữa chồng yêu!

-Khùng, tới bệnh viện đi!- Hấn đóng sầm cửa lại.

Hấn không nhớ mình đã xuống xe ở đâu trên đường vào tối qua. Có lẽ hấn phải nhờ anh chàng pha rượu tối qua tìm giúp thôi. Hấn rảo từng bước về nhà, lòng chút suy nghĩ về nó. Hình như hấn dùng là đã quá đáng thật.

-Gray.- Tiếng nó gọi khiến hấn bừng tỉnh khỏi luồng suy nghĩ. Nó đang ngồi trên bậc thềm trước cửa, trên người chỉ khoác bộ đồ từ tối qua. Nó đã ở trong tình trạng đó suốt đêm lạnh vừa qua sao?

-Em làm gì vậy hả? Vào nhà đi!- Hấn nói.

-Em chờ anh thôi, anh đi lâu quá.- Nó cười tươi hết cỡ nhưng thần sắc nó lại đang tỏ cáo điều ngược lại, da hơi tái, môi khô và có màu tím tím. Rõ ràng nó đã ngồi ngoài trời suốt đêm.

-Sao ngốc vậy hả?

-Gray.

-Gi vậy?

Nó hôn hắn. Một nụ hôn bất ngờ, vội vã và vững về nhưng có gì ấm áp. Nó ngửa đầu ra sau để nhìn rõ mặt hắn hơn rồi một lần nữa hôn hắn. Nụ hôn này dịu dàng hơn, sâu hơn và cuồng nhiệt hơn. Cho tới khi môi nó không còn trên môi hắn nữa, nó mới nói:

-Em xin lỗi.

-Hả?

-Em xin lỗi, em sai rồi anh à. Xin anh, xin anh đừng rời xa em. Nếu anh rời xa em nữa, em thật sự không còn ai, em sẽ không thể sống nữa.- Giọng nó tràn ngập sự van lơn.

-Lucy à...anh yêu em và anh mong em sẽ luôn hạnh phúc.

Đúng như một câu nói: “Yêu một người là hi sinh tất cả để người đó hạnh phúc.“. Có lẽ điều tốt nhất hắn làm là buông tay nó thôi.

-Nếu em muốn, anh sẽ trả em về với Natsu.

Nó không nói gì, chỉ nhìn hắn. Bỗng nó ôm chặt lấy hắn. Nó không trả lời gì cả, nó muốn, nó rất muốn nhưng chỉ là nó không dám nói với hắn. Nó sợ hắn bị tổn thương. Hắn hiểu tất cả nên cũng siết chặt lấy nó, hôn nhẹ lên mái tóc mềm mại kia.

-Anh hiểu mà.

Có lẽ hắn phải buông lơi tất cả thật rồi, không phải vì hắn hay anh, mà là vì nó. Nhưng nếu thế, con tim hắn liệu sẽ đau tới mức nào đây? Hắn muốn bản thân ích kỉ hơn, độc đoán hơn để giữ nó lại nhưng sao hắn không thể. Để nó hạnh phúc thì dù có chết, hắn cũng sẽ chết nhưng nếu không còn có nó trong đời, hắn còn có thể sống được sao?Tiếng chuông cửa vang lên từng hồi dài, chấn động cả không gian im ắng lúc nửa đêm. Cánh cổng sắt lớn mở ra, vị quản gia cúi đầu chào một cách trịch thượng:

-Chào cậu Gray.

-Chào ông Gajeel.- hắn liếc nhìn ông một thoáng - Natsu đâu?

Ông Lâm ngạc nhiên. Chưa bao giờ Gray tới đây tìm anh, nhất là sau lần nó tới. Mà nếu có tìm thì cũng chỉ thấy gương mặt tức giận hay phẫn uất chứ không như hôm nay, lạnh lùng, điềm tĩnh và chút gì oai oán. Điều khác lạ này khiến ông thấy hơi cảnh giác, khi một con người thay đổi đột ngột thì nhất định có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

-Cậu ấy ở trên phòng làm việc.

-Ông có phiền không khi dẫn tôi tới đó?- Còn thế nữa chứ? Nhớ những lần hắn tới đây đều xông thẳng vào, chạy lên từng lầu mà xông vào từng phòng cho tới khi tìm được anh thì thôi chứ làm gì có việc từ tốn hỏi thăm. Ông đang muốn biết liệu ngày mai trời có bão không đây.-Được thôi. Mời cậu theo tôi lên phòng.

”Cốc...cốc...”

-Ai đó?- ANh hỏi vọng ra từ trong phòng.

-Tôi, quản gia Gajeel đây ạ. Có cậu Gray muốn tìm cậu chủ, cậu có muốn tiếp không ạ?

Anh im lặng trong phòng vài giây rồi mới nói:

-Được, mời cậu ấy vào.

-Vâng.- Mở cách cửa một cách cẩn thận theo đúng bản năng của một quản gia lâu đời.- Mời cậu vào.

-Ông Gajeel, sẵn tiện pha giúp tôi tách trà.

-Vâng, đúng loại trà cậu ưa thích. Còn cậu?- Ông quay sang nhìn hắn.

-Tùy ông.- Hắn không quan tâm tới việc trà nước mà bước thẳng vào trong phòng.

Căn phòng rộng rãi trang trí theo kiểu Tây, cả một bức tường phía trái là một kệ sách khổng lồ toàn sách là sách. Bức tường bên trái lại treo một bức tranh vẽ theo câu chuyện giữa thần Artemis và chàng Orion trong thần thoại. Đối diện cửa ra vào là chiếc bàn làm việc bằng đá cẩm thạch đen. Anh ngồi trên ghế, uy nghi, lạnh lùng nhưng cao sang như một vị vua ngồi trên ngai vàng của mình.

-Có chuyện gì sao, Gray?- Anh đan hai tay lại với nhau, chống lên bàn rồi tựa cằm vào mu bàn tay.- Ồ, tôi vô ý quá, mời ngồi.- Anh đưa tay về phía góc phòng bên kia có kê bộ bàn ghế tiếp khách màu nâu sẫm.

-Là chuyện về Lucy.- Hắn ngồi xuống chiếc ghế sofa dài.

-Sao? Cô ấy có chuyện gì à?- Giọng anh cho thấy rõ sự lo lắng.

-Không, chỉ hơi sốt nhưng vẫn ổn.

-Vậy à? Nhưng tôi không nghĩ chỉ vì thế mà anh tới đây.

-Phải. Tôi tới là muốn hỏi anh một câu thôi. Nếu tôi ngưỡng Lucy lại cho anh thì sao?- Hắn hít thật sâu rồi cô giữ bình tĩnh mà nói.

Anh nhìn hắn, rõ ràng anh đang cực kì ngạc nhiên. Hắn mà cũng nói được câu này sao? Anh suy nghĩ một chút rồi cười phá lên dù cho hắn đang tỏ vẻ rất nghiêm trọng trên mặt.-Đương nhiên là...trời sẽ trả lại cho anh rồi.- Anh như cố trấn tĩnh mình lại nhưng vẫn còn cười mỉm, nói.

-Tại sao?

-Gray à, anh biết đấy, tôi là một thằng đàn ông thích chinh phục khó khăn. Tôi thích tự giành lấy thứ mình muốn hơn là chờ người ta nhường lại, nói cách khác thì là....hơi xin lỗi Lucy một chút vậy, như thể bố thí. Nhất là với người con gái mà tôi yêu thì càng phải như vậy. Mà anh không nghĩ khi nghe anh nói những lời này, cô ấy sẽ buồn lắm sao? Còn cả Juvia nữa, cô nhóc không thích đàn ông dễ buông xuôi quá đâu.

Hắn im lặng suy nghĩ. Phải, hắn đang buông xuôi tất cả của hắn. Nó sẽ thất vọng khi hắn buông nó ra sao? Rốt cuộc cái lòng tự tôn và tin tưởng vào chính mình của hắn đâu rồi để mà giờ hắn trở nên yếu đuối thế này chứ?

Hắn đứng dậy, nói:

-Có lẽ anh nói đúng. Đây là cuộc đấu của chúng ta, chịu thua không phải là đức tính tốt đẹp của tôi. Và cũng xin nhắc cho anh nhớ, đừng hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

-Tôi hi vọng là có ngày đó.- Anh cười lịch thiệp.- Anh không muốn thử trà của tôi sao? Chắc pha sắp xong rồi đấy.

-Không, tôi không hứng thú.

-Vậy thì tạm biệt.

Hắn đáp lại lời chào bằng tiếng cửa đóng khô khốc.

-Thiếu gia, tôi mang trà vào nhé.- Giọng một cô hầu gái vang lên nhỏ nhẹ.

-Không cần.- Anh nói.

-Nhưng...- Dường như cô hầu gái này không quan tâm gì tới việc trà nước mà chỉ muốn nhìn ngắm chàng công tử mình phục vụ. Điều này khiến anh không thích thú gì.

”Rầm”

Anh đập mạnh tay xuống bàn, găng giọng:

-Đi!

-V...âng...

Anh vất một tay lên trán, thở dài. Lúc này dù không nhìn rõ mấy nhưng trên môi hắn hình như dính chút son bóng màu hồng. Nhóc thì làm gì xài son bóng chứ, chỉ có thể là nó, mà đó cũng là một điều hiển nhiên khi hắn và nó ngày ngày cạnh nhau như vậy.

Chết tiệt! Rốt cuộc thì hơi người đó đã tới đâu rồi chứ?!

Chỉ cần nghĩ tới thế là anh đã thấy bức tức lắm rồi.

-Gray à, Lucy dĩ nhiên sẽ là của tôi nhưng mục đích của tôi là đánh bại anh cơ. Mấy cú đấm anh tặng tôi còn nhớ mãi.- Anh nói mỉa mai khiến người khác nghe thấy phải lạnh gáy.

”Cạch”

Nó mở cửa để rồi ngạc nhiên khi đó là người nó không bao giờ nghĩ là sẽ tới tìm nó. Dù chiếc kính râm to che gần hết mặt, chiếc nón rộng vành màu

hồng che khuất nhưng nó vẫn nhận ra vẻ đẹp nhã nhặn đó, là cô, không thể nhầm được. Hơi lúng túng, nó nói:

-Mời..va...vào...

-Cảm ơn.- Cô cúi kính ra, đôi mắt vẫn còn hoe hoe đỏ.- Tôi nghĩ tôi nên tới tìm cô sau mọi chuyện.

Cô lại định oán trách nó ư?

-Được thôi.

Cô ngồi trên ghế sofa, trên tay cầm cuốn tạp chí.

-Cô muốn uống gì không?- Nó mở lời.

-Tôi sẽ rất biết ơn nếu cô có hồng trà.

-Được thôi.

Một lát sau, nó bưng ra hai tách trà nóng thơm dịu dịu. Đặt một tách trước mắt cô, nó nói:

-Mời.- Ngồi xuống bên cạnh cô, nhấp ngụm trà nhỏ, nó hỏi.- Có chuyện gì sao?

-Chỉ là tôi vừa ở bệnh viện về thôi.

-Và cô tới đây để chi chiết tôi?- Nó ước hỏi.

-Không, tôi chỉ muốn tìm ai đó...có thể nói chuyện...và tôi nghĩ cô sẽ không phiền...

-Dĩ nhiên.- Nó cười nhạt.- Sao lại không chứ? Tôi chỉ sợ cô vẫn giận tôi...

-Sao tôi phải giận cô? Có giận chỉ giận tên Jella ngu ngốc đó thôi, hẳn quá tốt, quá yêu cô mà không nhận ra việc hắn làm như thế nào với những người khác.- Cô gắng kìm lại nước mắt, còn nó chỉ ngồi im lặng. Nó cảm thấy có gì đó dằn vặt, oán hờn khi nó đang che giấu một sự thật cho gã mà nó chắc rằng khi biết, cô sẽ giận dữ tới nhường nào. Nó muốn nói ra tất cả giữa nó và gã để cô thôi khóc nhưng nó đã hứa với gã, đã hứa danh dự nên nó lại chọn phương án là lặng im.- Lucy à, tôi không hề có quyền giận cô, tôi còn không có quyền oán thán cô nữa kìa, nếu có quyền gì đó thì chỉ có thể là quyền mong cho cô hạnh phúc, theo đúng ý của Jella mà thôi.- Và cô lại khóc, đôi mắt đã đỏ lại còn đỏ hơn.

-Erza à...tôi hiểu tình cảm của cô...

-Phải, tôi yêu Jella, anh ấy không phải mối tình đầu của tôi nhưng tôi đã tự nhủ với lòng mình rằng anh ấy sẽ là mối tình cuối cùng của tôi.- Cô nén cảm xúc mà nói rành mạch.- Nhưng cuối cùng thì sao? Anh ấy không yêu tôi...- Nói tới đây, cô bật khóc- anh ấy không cần tôi nữa, anh ấy rời xa tôi thật rồi...

Cô tựa vào vai nó dù thật ra cô cao hơn nó cả nửa cái đầu. Cô nức nở, nói:

-Anh...xa tôi...thật rồi...Lucy à...anh ấy...

-Tôi hiểu mà.- Nó vuốt nhẹ mái tóc cô như an ủi.- Hãy tin rằng trong lòng Jella, cô cũng có vị trí nào đó.- Nghe thấy vậy, cô sụt sùi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sự Ích Kĩ

Cô ngủ yên trên ghế sofa. Thấy thế, nó rón rén lấy cái chăn mỏng đắp lên cho cô. Ngồi xõm xuống sao cho gương mặt cô nằm trong tầm nhìn của nó, nó khẽ nói:

-Xin lỗi cô, Erza, tôi không muốn lừa dối cô nhưng...- Nó chưa kịp nói hết câu, cô đã cự mình khiến nó giật mình.

Cô vẫn ngủ yên. Có lẽ từ ngày đó tới giờ, cô chưa thể nào có giấc ngủ ngon như thế. Mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh gã sẽ lại ủa về để hành hạ cô. Cô luôn khóc, khóc tới nỗi mắt sưng húp, khóc nhiều tới nỗi cứ ngỡ nước mắt cô đã cạn khô rồi nhưng cô vẫn không ngừng khóc.

Đứng dậy, bước ra sau bếp, nó rút điện thoại ra gọi tới một người.

-Alo.- Nó cất giọng trầm trầm, khàn khàn như bị ốm- Anh vui chưa? Ván cược mà tôi đã nghĩ anh sẽ thua chắc khi chơi đã thắng rồi đấy, nếu không muốn nói là thắng lớn nữa kia. Anh vừa ý chưa?

Đầu dây bên kia im lặng khoảng một phút rồi cúp máy.

-Anh đúng là đồ điên.- Nó nói vào điện thoại dù biết người kia sẽ không nghe được.

Bỗng, có ai đó bên ngoài gõ cửa.

Nó mở cửa để rồi thêm một lần nữa ngạc nhiên.

-Là bà sao?

Layla vẫn khoác những bộ váy dài mềm mại như mọi ngày, mái tóc xoăn xoăn hôm nay được buộc gọn gàng lại. Trông bà không có vẻ là một phu nhân nhà giàu có quyền thế nữa mà giản dị hơn hẳn. Bà cười dè dặt:

-Mẹ tới để...thăm con...

Nó liếc nhìn qua vai bà, ngoài đường đang đậu một chiếc xe Limuos đen bóng loáng nhưng có gì đó sang trọng hơn cả xe anh đi bình thường. Có lẽ nào là do cái người ngồi ở hàng ghế sau đang che mặt sau lớp cửa kính đen dày cộm có một phong thái gì đó quyền quý hơn cả anh tới nổi chiếc xe ông ta ngồi cũng trở nên nổi bật như thế.

-Ai ngồi trong xe thế?- Nó hỏi dù trong giọng có gì đó dịu dàng hơn chứ không gay gắt như lúc trước.

-Người đó...người đó...- giọng bà ngập ngừng- người đó muốn...gặp con...

-Vậy thì mời ông ấy vào đi.- Nó mở rộng cửa để mời những vị khách không mời này.- Erza, Erza...- Nó gọi cô dậy.

-Gì thế?- Cô ngái ngủ.

-Cô vào phòng tôi chút được không? Tôi có khách.- Nó cười trừ.

-Được.- Chính lại mái tóc của mình rồi vội ôm chần bỏ vào phòng nó, cô ngoái lại nhìn nó một lần nữa, nhận được nụ cười của nó, cô mới đóng cửa.

Ngồi bệt xuống sàn, cô ôm chặt lấy chiếc chăn còn ấm chút hương hoa hồng dịu nhẹ. Một giọt nước mắt nóng hổi lại rơi. Cô lắp bắp:

-Jella, anh không định quay lại sao? Nếu thật vậy, tôi sẽ giết cô ấy mất, nhưng cô ấy quá tốt tới nỗi tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé khi ở cạnh cô ta. Jella à...-----

Đó là một người đàn ông cao lớn, khoác trên mình bộ vest đắt tiền, mái tóc đen óng, gương mặt cương nghị và có những đường nét sắc cạnh. Nổi bật trên gương mặt đó là đôi mắt màu hổ phách cương nghị và vô cảm. Rõ ràng ông ta đã trải qua nhiều điều khó khăn để có được như bây giờ.

-Mời ngồi, tôi sẽ đi lấy trà.- Vẫn thái độ thờ ơ thế, nó nói rồi nhanh chóng dọn hai tách trà trên bàn sau đó bước chân về phía bếp. Chừng vài ba phút sau, nó bưng ra ba tách trà nóng- Xin lỗi, chỗ tôi không có loại trà cao cấp.

Bà Layla thoáng nhăn mặt, bà nháy mắt mấy cái như thể lên nhắc nhở thái độ đó của nó nhưng nó mặc kệ. Không cần biết người đàn ông ngồi cạnh bà ta trong phòng khách nhà nó là ai, nó chỉ cần biết rằng nó vẫn sẽ giữ lòng tự tôn của mình ở mức cao nhất. Tại sao nó phải sợ người này dù rằng ông ta cũng là bậc tiền bối của nó.

-Lucy, đây là chồng hiện nay của mẹ, ông ấy tên là Igneel Drangeel. Ingeel, đây là Lucy, em đã kể với anh rồi đó...- Bà nói. Ông chính là cha của anh.

Nó như người vô hồn đây là cha của anh sao chồng của mẹ nó lại là ông chắc có nhầm lẫn

-Chào ông.

Ông không những không giận mà còn có vẻ thích thú trước thái độ ngông cuồng đó của nó. Suốt bao nhiêu năm trên thương trường khốc liệt không kém gì chiến trường nhưng ông chưa bao giờ gặp kẻ nào như nó. Những kẻ gặp ông dù là ai đều có phần kính nể nhưng cô gái này thì không, ở cô là sự quật cường và can đảm tới khó tin.

-Em đã nói với anh rồi mà đúng không? Rằng chúng ta sẽ chăm lo cho con bé, anh sẽ là coi nó như con gái...- Rebecca thủ thủ với ông nhưng bất ngờ bị ông cắt lời chỉ với một cái giương tay nhẹ. Điều này khiến bà sửng người. lẽ nào ông lại thay đổi quyết định đột ngột.

-Cháu quên ta là ai rồi sao con dâu?- Ông hỏi một câu bà không thể ngờ tới. ông biết hết mọi chuyện rồi sao?

- Chẳng lẽ ông- Nó hất văng tách trà trên tay mình

-Cháu không phải con gái ta.- Câu nói của ông là bà chết điếng. Mọi chuyện chấm dứt rồi sao?- Mà là con dâu ta.

Lần này không chỉ bà mà cả nó cũng ngạc nhiên tới mức suýt nữa thì sặc ngum trà mới uống thêm

-Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, ông điên à?

-Lucy...

-Thôi nào Layla.- Ông dịu dàng nói khi bàn tay chạm lên tóc bà.- Ta nghĩ người con dâu ta sẽ không từ chối khi đám cưới lại với thằng Natsu

-Ông quên mất tôi và anh ta ko còn là gì của nhau từ 1 năm trước rồi?

-Nếu ta nói hai đứa sẽ trở lại như trước điều đó cũng không sao cả vì ta biết hai đứa rất hợp nhau

Nó ngạc nhiên tột cùng, không giữ được vẻ mặt bất cần nữa. nó nhìn bà, nói:

-Bà đưa tôi hết từ bắt ngờ này tới bắt ngờ khác đấy.

-Mẹ đã định nói cho con biết...

-Tôi không quan tâm- Nó nói với bà rồi quay sang ông.- Và tôi chẳng việc gì phải làm theo lời ông cả. Giờ thì mời hai người ra về được rồi.- Nó hơi gắt giọng-----

Nó đứng ở chỗ cửa ra vào, nhìn theo bóng hai người kia đi xuống bậc tam cấp. Nó chợt nói:

-Này.- Bà Layla quay lại nhìn nó.- mẹ cẩn thận.- Rồi nó đóng sầm cửa lại.

Bà ngạc nhiên nhưng cũng vui sướng khôn siết. Nó đã gọi bà là mẹ, trong lòng nó đã coi bà như một người mẹ dù rằng vẫn chưa dám thừa nhận. Nhưng với bà, thế là quá đủ.

Nó đứng dựa vào cửa, thờ dốc. Không ngờ nó dám làm thế. Nó đã gọi bà là mẹ. Vì sao chứ?

Tình mẫu tử thức tỉnh sau bao năm nguội lạnh sao?

Có lẽ là vậy chăng?

Nó chỉ biết rằng khi biết bà ta có mang, nó có gì đó như ghen tỵ với đứa bé nhưng cũng có gì đó mừng cho bà. Chính cảm giác đó đã khiến nó cư xử như vậy.

Hắn khui lon bia mới mua, đưa lên uống một hơi dài. Vị bia đắng gắt hăng hăng càng làm cổ họng hắn thêm khó chịu. Quăng lon bia còn hơn nửa vào sọt rác gần đó, hắn vuốt mớ tóc lòa xòa trước mặt mình. Hắn bật cười, cười như điên như dại. Hóa ra đôi lúc hắn cũng phải quy lụy mà buông xuôi thế này, để rồi giờ hắn đang bị anh coi thường như một kẻ hèn nhát yếu đuối. Hắn ngước mắt nhìn lên bầu trời kia. Trời trong xanh quá, phẳng lặng tới lạ giống như lòng hắn đang chùn xuống, tâm trí hắn đang lơ đãng bay trên bầu trời kia. Bất chợt hình ảnh nó xuất hiện, níu giữ lại tâm trí hắn lại với mặt đất này.

-Tạm biệt, cảm ơn vì tách trà.- Cô nhún vai, cười nói.

-Không có gì.- Nó cười, vẫy tay chào tạm biệt cho tới khi cô leo lên xe mình mà đi khuất bóng.

”Reng...reng..”

Chuông điện thoại reo ầm ỉ khiến nó chưa kịp đóng cửa, lật đật chạy vào bắc máy. Đầu dây bên kia vang lên một giọng trầm lạnh lùng:

-Lucy à?- Nó giật mình. Là giọng anh.

-Natsu?

-Phải.

-Anh gọi tôi làm gì?- Nó chỉnh lại giọng một chút rồi nói.

-Gray vừa tới tìm tôi.

-Anh ấy tìm anh? Để làm gì?- Nó hơi hốt hoảng.

-Tôi không gây khó khăn gì cho anh ta cả.

-Thế thì gọi tôi làm gì?

-Chỉ là muốn nghe giọng em thôi.

-Đừng có làm phiền tôi nữa!- Nó gần như hét vào điện thoại.- Mà nói luôn, kêu ông bố của anh đừng tới làm phiền tôi luôn!

-Bố tôi? Ông ta tới nhà em?

-Tôi không cần biết, tôi nói cho anh biết trước rồi đấy!- Nó cúp máy mạnh tay tới nỗi vang lên tiếng cạch khó nghe.

Nó quay người lại, giật mình hét toáng lên.

-Gray, anh vào mà không nói gì làm em hết cả hồn.Nhưng hẳn không nói gì cả, bỗng ôm chầm lấy nó. Một cái ôm thật chặt, vòng tay rắn chắc siết chặt người nó.

-Anh có thể ôm em được không?- Hắn thì thảo vào tai nó rồi hôn nó, nụ hôn sâu và mãnh liệt khác thường.

Bệnh viện trông thật âm đạm trong ánh hoàng hôn. Cô bước từng bước chậm rãi về phía phòng bệnh của gã. Bất ngờ gặp Laxus, cô chỉ chào hỏi vài câu cho có lệ rồi bước thẳng vào phòng, không chú ý gì tới vẻ mặt buồn thảm của Laxus. Gã vẫn nằm im, như một pho tượng thạch cao sống. Cô ngồi bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay gã, hôn nhẹ rồi nói:

-Khi nào anh trở về chứ? Anh định bỏ tôi đi sao? Anh muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần anh quay lại mà thôi.- Cô ngồi im lặng một lát rồi nói tiếp.- Tôi yêu anh, yêu anh rất nhiều Jella à.- Và rồi cô cứ nắm ay gã mãi để rồi ngủ đi từ lúc nào không biết.

Bàn tay rắn rỏi kia hơi cử động trong tay cô nhưng sự cử động ấy quá nhỏ tới nỗi cô không nhận ra nữa, chỉ nằm im say ngủ. Rồi bàn tay kia lại trở nên bất động, như thể nó vốn luôn như vậy chứ chưa từng có động tĩnh gì cả.

Chiếc xe đi nhanh trên đường, Layla tựa vào vai chồng mình, nói:

-Chuyện lúc nãy là thật sao?

-Phải, là thật. Nó sẽ tiếp tục làm con dâu của mình.- Nếu Natsu tiếp tục có con bé đó, thằng bé sẽ có hạnh phúc cho mình.- Anh giống ông, dễ vui đầu vào công việc, nếu nó tiếp tục vợ anh chắc không sẽ không tự tử, suy nghĩ đùa cợt đó khiến ông bật cười. Ông không nghĩ khi lấy nó rồi, anh sẽ có tâm trí cho việc khác đâu

-Em biết rồi.- Bà thấu hiểu nỗi lòng của ông. Làm cha làm mẹ ai mà không mong con hạnh phúc chứ?

-Ông tới nhà cô ấy làm gì?- Lời chào hỏi xác xược của anh dành cho bố mình khi ông vừa bước vào nhà.

-Không có gì.

-Tôi nói cho bà biết, tôi không bao giờ chấp nhận cô ấy là con gái bà.- Anh quay ngoắt sang nhìn bà khiến bà giật mình hoảng sợ.

-Ta muốn nó lại làm con dâu ta .- Giọng ông đanh thép khiến anh khựng lại.

-Cái gì?

-Ta muốn nó lại là con dâu ta.- Ông nhấn mạnh chữ “dâu” cho anh thấy.

Anh nhìn ông một lúc rồi hỏi:

-Thật sao?

-Phải, ta không cần biết con sẽ làm gì, chỉ cần con mau chóng mang con bé về tiếp tục làm con dâu ta là được.- Ông quay sang quần gia Gajeel này giờ đang lo lắng vì cuộc trò chuyện của hai bố con chưa biết chừng lại như mấy lần trước, cãi nhau nảy lửa.- Đưa tôi lên phòng.

- Vàng.

-Gray, Gray.- Nó nhìn gương mặt hắn đang nằm ngay sát mặt mình, vòng tay ôm chặt người nó, cả hai nằm im trên ghế sofa.-Mệt mỏi thế à?- Nó cười, đưa tay lên đùa nghịch lộn tóc mái rũ xuống mặt hắn. Hắn vừa mới ôm lấy cô, hôn cô rồi ngủ thiếp đi. Mùi bia và rượu hơi nồng. Hắn say rồi.

Nhẹ gỡ tay hắn ra, nó đi xuống dưới nhà mang thau nước ấm và chiếc khăn bông lên. Vắt nhẹ khăn lau theo từng đường nét khuôn mặt mạnh mẽ cương quyết nhưng vẫn có gì đó trẻ con, nó cười khi. Bất ngờ, mọi thứ như nhòe dần đi, trước mặt nó không còn là hắn nữa mà là một người khác, một người có gương mặt góc cạnh hơn, lạnh lùng hơn và đẹp rùng mình hơn. Gương mặt anh hiện rõ nỗi một khiến nó giật mình đánh rơi cái khăn. Mọi thứ vẫn trở lại như cũ, vẫn căn phòng khách quan thuộc, vẫn là hắn nằm ngủ, thờ đều khe khẽ. Nó khóc. Cả cảm giác đó đã gần hai năm nhưng sao nó vẫn nhớ rõ tới thế. Tình yêu với anh lớn thế ư? Không, không thể nào, nó không thể tha thứ cho bao nhiêu chuyện anh đã làm, nó không thể phản bội Gray.

Có người gọi cửa. Hôm nay thật sự nó phải tiếp quá nhiều khách bất ngờ rồi, không biết lần này là ai đây. Nó mở cửa, nhận ra người bên ngoài là ai, vội vàng đóng cửa lại nhưng cánh cửa nhanh chóng bị bàn tay kia giữ lại.

-Anh tới làm gì?- Nó cố đóng sầm cửa lại nhưng cánh cửa bị anh giật ngược ra một cách thô bạo.

-Tôi chỉ vì muốn bảo vệ em thôi. Ông ta muốn hại em nữa rồi, em mau tìm cách đi đâu đó lánh mặt đi.

-Anh nói thế là sao?- Nó buông tay khỏi nắm cửa, nhìn anh khó hiểu.

-Ông ta muốn hại em, ông ta sẽ tìm mọi cách để đưa em lại gần anh lần nữa .

-Bố anh à?- Anh gật đầu.- Không phải anh mong như thế chưa hết sao?

-Không, em vẫn sẽ ở bên tôi, nhưng là do tôi giành về và em muốn về với tôi, không phải là vì ông ta giờ thù đoạn.

-Anh tự tin quá đấy.

-Ông ta là kẻ dám bắt chấp tất cả, là kẻ máu lạnh dám bỏ rơi vợ mình để kí được hợp đồng dù rằng bà ấy sắp chết.

-Cảm ơn lời khuyên của anh nhưng tôi không thể, tôi không thể bỏ Gray lại được.- Nó ngập ngừng nói.

-Gray? Lại Gray sao? Em yêu hắn à?

-Phải, tôi yêu anh ấy.

Mọi thứ trong mắt anh dường như chỉ còn lại gam màu đen trắng, hình ảnh nó đứng đó, cách anh có một sai tay sao cũng mờ nhạt quá.

”Phải, tôi yêu anh ấy.”

”Phải, tôi yêu anh ấy.”

Bỗng chốc mọi thứ như sụp đổ, câu nói đó đã phá vỡ mọi thứ nơi tâm trí anh. Anh mất nó thật rồi ư? Con búp bê anh luôn giấu kín để nó chỉ biết tới anh giờ đã rồi bỏ anh rồi sao? Anh đã mất tất cả những gì tốt đẹp nhất của mình, kể cả nó ư?

Nó đã nói dối, nó thật sự đã nói dối. Nó không thể nói nó yêu anh được, nó thích hắn, đó là sự thật nhưng người nó yêu là anh, mãi như thế. Nhưng nó không nói ra được. Nó nói:

-Cảm ơn anh, tôi phải vào đây. Gray hơi mệt, anh ấy đang ngủ.- Nó đưa tay về nắm nắm cửa để đóng cửa lại. Nó phải đóng cánh cửa này càng nhanh càng tốt, nếu không, nó sẽ khóc, nó biết chắc là như thế.

Cổ tay nó bắt nờ bị anh giữ lại, bàn tay anh siết chặt khiến tay nó đau. Nó nhăn mặt nhưng rồi ngờ ngàng khi thấy gương mặt anh đánh lại giận dữ.

-Em và hắn tới đâu rồi?

Hiểu được câu hỏi đầy khiếm nhã đó, nó vùng mạnh tay khỏi tay anh.

-Gray không như anh. Anh ấy dễ khóc cường đoạt tôi trước khi chúng tôi kết hôn.- Nó cố ý nói thế, cốt để đuổi anh đi, để anh tuyệt vọng mà biến khỏi cuộc đời nó, hãy cứ sống như trong suốt một năm qua.

-Kết hôn? Hai người sẽ kết hôn?- Anh gắng giọng, mắt nhìn nó đầy căm hận. Trong anh, ngọn lửa ghen tuông như bùng cháy.- Tôi không cho phép.

-Tại sao tôi phải nghe anh chứ? Anh là gì của tôi nào? Chúng tôi yêu nhau thì có quyền kết hôn trong tương lai chứ?-

Nó nói àm mắt cay xè, nước mắt cứ chực tuôn ra.

”Chát”

Cả hai người không ngờ được mọi chuyện lại như thế. Trên gò má no nôi nó vết đánh. Anh tát nó, anh đã tát nó, lần đầu tiên.

-Làm gì vậy hả? Hắn còn chuech choáng hơi men nhưng vẫn đủ tỉnh để nhận ra chuyện gì vừa xảy ra. Vội vàng xông tới ôm lấy nó, hắn gườm gườm nhìn anh.- Tôi hỏi anh vừa làm trò gì hả?

-Không sao đâu Gray, chỉ là anh ấy không tin anh và em sẽ kết hôn.

Hắn nhìn nó rồi nhìn anh, nói rõ:

-Phải, nếu anh muốn, ngay ngày sinh nhật thứ 18 của cô ấy, chúng tôi sẽ kết hôn. Nếu muốn, anh có thể tới dự đấy, giờ thì biến cho khuất mắt tôi.- Hắn đóng rầm cửa lại, không để anh nói thêm lời nào nữa.

Ôm nó vào lòng, hắn thấy rõ toàn thân nó đang run rẩy. Nó đang khóc.

-Không sao đâu. Đau lắm hả Lucy?

Nó lắc đầu, chỉ nép mình vào lòng hắn.

Nó khóc không phải vì đau mà vì nó đang tự trách mình, trách rằng nó đã làm anh tổn thương để rồi giờ đây, trái tim nó cũng đang đau nhói.

Anh bước trên con đường đông đúc. Có vài người nhìn anh với đủ thái độ: thần tượng, say mê, tò mò,...Anh mặc kệ. Tim anh giờ đau quá, vết thương mới chồng lại vết thương cũ khiến tim anh đau đến tận cùng. Anh mất nó rồi. Hai người đó yêu nhau và sẽ kết hôn. Cái viễn cảnh mà họ tay trong tay làm lễ cưới khiến anh muốn khụy xuống mà khóc lóc. Anh không muốn mất nó, anh không muốn mất nó. Anh không quan tâm gì nữa, dù có ra sao, dù nó buồn hay vui anh cũng sẽ đưa nó về bên anh. Anh lấy điện thoại gọi tới số mà anh đã từng nghĩ mình sẽ không bao giờ gọi tới nữa.

-Hãy làm cho cô ấy quay về bên tôi đi.

-Được thôi con trai của ta.- Đầu dây bên kia nói.

Anh không muốn thế này nhưng là vì nó đã ép anh phải làm vậy, nó buộc anh phải trở thành nhân vật phản diện đầy ích kỉ trong câu chuyện tình yêu này

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tuổi 18

Phòng làm việc được trang trí sang trọng và khá lạ mắt.

Anh ngồi ngã lưng ra phía sau, tựa vào lớp da mềm mại của chiếc ghế đắt tiền, hai tay anh đang chặt, đặt vùng thắt lưng, hai chân gác lên bàn một cách bất cần, đôi mắt nhắm nghiền. Hốc mắt anh trở nên sâu hoắm, vết thâm quầng hiện rõ khiến gương mặt anh trở nên xanh xao, hốc hác tới lạ nhưng vẻ lạnh lùng đúng chất như một nhà vua thì không thể lẫn vào đâu được.

-Cậu chủ, tôi vào được chứ?- Trợ lí của anh gõ cửa.

-Cứ vào.- Anh ngồi thẳng dậy, quay lại đáng vẻ nghiêm nghị ngày thường của một chàng trai sắp qua ngưỡng tuổi hai mươi nhưng phải mang quá nhiều điều nặng nề.- Có chuyện gì?

-Ông chủ vừa đưa xuống một lệnh mà tôi nghĩ là nên cho cậu biết. Ông ấy muốn trong hai tháng chúng ta phải đánh sập công ty phần mềm fullbuster, là...- anh hơi ngập ngừng...công ty của một người bạn của cậu Gray, chưa kể vừa rồi cậu ấy còn bán rẻ một phần mềm tin học được đánh giá rất cao, nhờ cậu ấy mà cô phiếu công ty này cũng rất được giá.

Anh trầm tư một chút rồi bảo:

-Trước cuối tháng, hãy thu mua công ty đó cho tôi.

-Nhưng...

-Cứ nghe theo tôi đi.- Anh tỏ vẻ hơi bức dọc.

-Vâng, tôi sẽ đốc thúc mọi người.

-Sẵn tiện mang hồ sơ này cho bộ phận Marketing giúp tôi.

-Tôi đi ngay.

Cánh cửa đóng sầm lại. Anh mệt mỏi, di di ngón tay ở hai bên thái dương. Đã bao lâu anh chưa chớp mắt ngủ lấy một giấc nhỉ? Từ lần cuối cùng anh gặp nó, cách đây một tuần rồi thì phải? Thời gian đó, anh đã lao đầu vào công việc vì cha anh để ông ta giúp anh hết mức có thể. Tâm trí anh bỗng xuất hiện hình ảnh nó, ánh mắt lạnh lạnh nhưng đôi môi nở nụ cười, một hình ảnh đẹp tuyệt vời trong anh nhưng anh biết, những gì anh làm đang phá vỡ hình ảnh đó, chỉ để có nó bên mình, chỉ để thỏa mãn sự ích kỉ xấu xa trong anh. Phải, anh sẽ làm thế, anh đã không còn lựa chọn nào nữa. Anh mở trừng mắt nhìn trần nhà chạm khắc những bức tranh từ những thần thoại xa xưa rồi lại lao đầu vào công việc để quên đi tất cả. Màn hình laptop bật sáng, trên đó là sơ đồ phát triển chứng khoán của anh, anh gõ tay trên thành bàn, lẩm bẩm:

- fullbuster...fullbuster...

Cũng ngồi trước màn hình laptop nhưng không mang vẻ mặt khó chịu kia mà mang vẻ mặt hơi chút căng thẳng, hần trằm mền, ngồi trên ghế sofa phòng khách. Trước mặt hần là bảng tỉ giá chứng khoán gần đây. Chứng khoán công ty Vĩnh Hưng giảm giá đột ngột khiến hần hơi bất ngờ. Việc này rõ ràng rất khó hiểu nếu không muốn nói là cực kì mờ ám. Chỉ cần động não một chút hần cũng hiểu đây là do anh gây ra, chỉ là hần không ngờ anh lại có thể chơi trò này. Có vẻ cuộc nói chuyện hôm đó đã tác động không nhỏ tới anh để anh biến chất thế này. Hần thở dài.

-Gray, sao thế?- Nó bước ra từ nhà bếp.- Trời tối sao anh không bật đèn?

-Không sao, anh nghĩ bóng tối giúp anh dễ suy nghĩ hơn.-Vậy à?- Nó cầm trên tay ly trà nóng đưa cho hần.- Nếu muốn tỉnh táo, em nghĩ anh nên dùng chút trà.

-Cho anh cà phê được không?

-Không được, tối mà uống nhiều cà phê thì không tốt đâu.- Nó đặt tách trà bên cạnh hần rồi vòng ra sau, ôm lấy cổ hần nói.- Có chuyện gì căng thẳng à?

-Vài rắc rối nhưng anh giải quyết được.

-Em biết anh thông minh mà.- Nó hôn nhẹ lên má hần.- Muốn ăn gì không?

-Nếu em cho anh một vịnh dự thôi.

-Gì vậy?

-Lấy anh nhé?- Hần nói với giọng trầm trầm bình tĩnh.

-Hả?

-Lấy anh nhé?

-Em...em cần chút thời gian Gray à.- Nó ngại ngùng. Nó không ngờ hần sẽ nói thế. Dù rằng chính nó tuyên bố thế nhưng nó không ngờ mọi chuyện diễn ra thế này. Bỗng hần bật cười:

-Ha...anh đùa thôi.

-Gì chứ?

-Yên tâm- Hần vò đầu tóc nó.- Anh sẽ chờ em vài năm nữa cơ.

-Đáng ghét!- Nó nhéo tai hần rồi tỏ ra giận dỗi, bỏ về phòng nó.

Thái độ đó khiến hần thấy vui vui nhưng nụ cười kia nhanh chóng bị dập tắt, gương mặt hần lại trở về vẻ cương nghị trưởng thành như mọi khi. Hần không nói đùa. Lời nói đó của hần là thật nhưng sự lúng túng của nó khiến hần phải nói lái theo hướng khác. Hần không hiểu sao hần lại nói thế nữa, có lẽ vì hần sợ nếu cứ kéo dài, hần sẽ mất nó mãi mãi. Hần không muốn, ngàn vạn lần không muốn. Liếc nhìn về phía công việc trên máy tính của mình, hần nhếch mép lạnh lùng. Hần tự tin hần không thua khi đầu trí với anh. Nhưng đây là chuyện giữa nó, anh và hần. Quyền quyết định anh và hần, ai là kẻ thua ai là người thắng thì chỉ có nó có mà thôi.

Nó ngồi gõ lạch cạch bàn phím, viết tiếp vài dòng cho câu chuyện mới của mình thì chuông điện thoại đột ngột vang lên. Nó nhấc máy thì nghe bên kia giọng hốt hoảng:

-Chị Lucy ơi...- Là Lisanna.

-Gì vậy?- Nó lo lắng.

-Anh Natsu...anh ấy vào viện rồi...chị ơi..

Tay nó run rẩy, gương mặt tái nhợt, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng. Nó muốn hỏi Hoa tại sao lại vậy, muốn biết tình trạng anh ấy ra sao, muốn biết mọi thứ về anh nhưng nó cắn chặt môi.

-Anh ấy vào bệnh viện...X, chị...có tới đó không?

-Chị...xin lỗi...chị không nghĩ chị sẽ tới.- Nó nói những điều trái ngược với suy nghĩ của mình. Rõ ràng nó chỉ muốn mặc kệ tất cả để đến bên giường bệnh anh, muốn nhìn thấy gương mặt anh nhưng nó không thể.- Chị không liên can gì tới anh ta cả.

-Nhưng...

-Chị xin lỗi, chị có việc bận.- Nó gác máy.

Nó không thể viết tiếp bất cứ chữ nào cả. Đầu óc nó chỉ toàn là anh, nó không thể nghĩ tới điều gì khác. Anh rốt cuộc bị gì chứ? Liệu có bị bệnh gì nguy hiểm không? Anh sẽ ổn chứ? Đầu óc nó rối tinh rối mù. Tất mả tính, nó tự nấu cho mình một đĩa pasta và xem vài chương trình tấu hài tẻ nhạt trên ti vi nhưng chẳng thay đổi gì tâm trạng nó cả. Tại sao nó không thể cười khi thấy chủ hề ụp té vào xô nước mà ci nghĩ tới anh chứ? Tất ti vi rồi quảng thẳng remote xuống sàn, nó chán ngán bụng cái đĩa không vào bồn rửa trong bếp, xả vòi nước rồi cứ nhìn đăm đăm vào dòng nước đang chảy ra từ ống kim loại màu bạc sáng loáng kia.Bệnh viện X, là bệnh viện già đang ở, cũng là bệnh viện anh đang nằm.

Nó ôm bó hoa hồng trắng, bước trên hành lang bệnh viện. Nó tự nhủ mình tới chỉ để thăm gã nhưng trong nó vẫn có sự thôi thúc, vẫn có giọng nói kêu nó phải tới chỗ anh.

-Lucy.

Nó quay lại nhìn người mặc áo bác sĩ đó.

-Anh Lexus.

-Cô tới thăm Jella à?

-Vâng, tôi làm phiền anh chút được không?

-CHuyện gì vậy?

-Anh đem bó hoa này vào phòng Jella giúp tôi, tôi đi ra ngoài một lát.

-Không thành vấn đề.

-Cảm ơn anh.

Nó chờ Lexus đi khuất rồi mới chạy xuống phòng lễ tân, hỏi phòng bệnh của anh. Chạy lên khu sang trọng nhất ở tầng 5, nó tìm thấy phòng anh ở phía góc trong cùng. Nhìn qua cửa sổ, nó thấy anh nằm đó, mắt nhắm, gương mặt không chút sinh khí, trông người có vẻ như gầy hơn. Bên cạnh anh là một vị bác sĩ khá lớn tuổi đang cầm tờ bệnh án. Anh mở mắt từ từ, liếc nhìn khắp nơi rồi bất ngờ khựng lại nhìn nó. Nó cũng nhìn anh, toàn thân cứng đờ không biết nên làm gì nữa. Bỏ chạy ư? Không kịp. Vào thăm? Nó không thể. Trong khi nó còn đang suy nghĩ thì anh đã quay mặt đi chỗ khác, như thể nó chỉ là người dưng, một người anh không hề quen biết.

Có tiếng gì đó khô khốc vang lên như trái tim nó rạn vỡ, nỗi đau dấy lên trong nó. Hình như nó còn khóc nữa thì phải? Anh làm thế là đương nhiên. Sau bao nhiêu chuyện nó làm với anh, sao nó có thể nghĩ là anh sẽ không ghét nó chứ. Nhưng...thế cũng tốt.

Anh liếc về phía cửa một lần nữa. Nó đi rồi. Anh xoay người, hướng về phía cửa sổ ngoài kia. Trời hôm nay hơi u ám, không hợp với không khí mùa hè sắp tới gì cả. Tìm anh đau quá, như thể có ai cầm con dao nhỏ nhưng nhọn đâm vào tim anh vậy. Anh đã làm nó khóc ư? Anh không dám tin mình đủ can đảm làm thế vào lúc này nhưng anh đã làm và sẽ tiếp tục làm thế. Đó chính là cách trả thù của anh. Anh làm nó đau đớn và tổn thương nhưng nó sẽ không thể nào xa anh àm buộc phải chủ động tìm về anh, nó sẽ phải cầu xin anh chấp nhận nó. Đó chính là cách anh trả thù nó và cả hấn.

Anh bỗng cười khan một tiếng khiến ông bác sĩ già còn thấy kì lạ. Anh cười cũng đúng thôi. Mọi thứ quá mực cười cơ mà. Người ta nói anh là kẻ tuyệt vời, họ bảo anh có được tất cả mọi thứ nhưng thứ anh khao khát nhất thì nó anh lại không bao giờ có được. Điều đó không tức cười sao. Anh cất lên

tiếng cười khùng khục bí ẩn, ánh mắt đầy đau thương. Rốt cuộc thì anh mạnh mẽ chỗ nào chứ? Anh chỉ là một kẻ yếu đuối đang cố tỏ ra mạnh mẽ để đoạt lấy thứ mình muốn mà thôi.

Nó lau nước mắt rồi bước vào phòng gã. Trong phòng chỉ có gã và Laxus. Gã vẫn nằm đó, lồng ngực lên xuống một cách chậm rãi và có gì hơi yếu ớt như thể chỉ một tác động nhỏ cũng khiến gã ngừng lại nhịp đập của trái tim.

-Anh ta sao rồi?- Nó hỏi.

-Vẫn như mọi ngày thôi.- Laxus nói.- Có lẽ cô cần chút thời gian riêng tư với cậu ấy nhỉ?-Vâng. À, hôm nay Erza không tới sao?

-Cô ấy nói là hôm nay có việc bên vụ công bố phim. Nếu không còn gì nữa thì tôi ra ngoài đây.- Laxus gật đầu chào nó rồi ra ngoài.

Nó ngồi bên cạnh giường gã, tay khẽ chạm lấy tay gã, nói:

-Tôi hỏi anh anh nhé, anh có thấy tôi quá ngu ngốc không?

Không có tiếng trả lời.

-Tôi làm tổn thương Natsu và giờ anh ấy quay ngược lại làm tổn thương tôi. Đúng là luật nhân quả nhỉ?- Nó cười nhạt.- Nhưng...- nước mắt lại trào ra nơi khóe mi nó-...tôi không muốn thế...- Nó thốn thức.

Một bàn tay ấm áp, thân quen đặt lên tóc nó, vuốt nhẹ.

Bất giác, nó mỉm cười, lòng chút thanh thản khi cảm nhận sự cảm thông đáng quý từ ai đó.

Nó đóng cửa phòng lại một cách nhẹ nhàng.

-Lucy?

Nó quay lại. Đó là cô. Cô mặc một bộ váy màu hồng phấn xòe như những cánh hoa với vài chiếc nơ đỏ rực để tăng thêm vẻ đẹp cho cô cũng như chiếc váy.

-Erza, cô tới có chuyện gì à?

-Chỉ là tôi muốn tới gặp anh ấy trước khi tới buổi họp báo ra mắt phim thôi.- Cô giải thích.- Cô là tác giả kịch bản, sao cô không tới chứ?

-Tôi bận cho cuốn sách tiếp theo quá, và lại tôi sẽ tới bữa tiệc sau đó.

-Tôi sẽ chờ cô.- Cô cười nhạt rồi bước vào phòng.

Nó đi vài bước nữa thì gặp Laxus, trò chuyện vài anh ta vài câu vụn vặt xã giao rồi lại đi về phía cửa ra bệnh viện. Nắng hoàng hôn dần buông xuống như thể ông trời đang rũ tấm màn màu đen đêm xuống mặt đất.

-Có thật em sẽ không tới buổi họp báo không?- Hân nói.

-Em sẽ chỉ dự buổi tiệc sau đó thôi anh à.- Nó gõ lạch cạch bàn phím, mắt không rời màn hình vi tính.

-Thế thì anh mở ti vi xem buổi họp ra sao vậy?

Nó không quan tâm lắm, chỉ dán mắt vào màn hình vi tính dù suốt một tiếng rồi nó chỉ viết thêm được vài dòng. Nó không nghĩ nổi gì nữa, đầu óc nó không thể hoạt động như mọi ngày nữa. Trong đầu nó chỉ toàn hình ảnh anh quay lưng với nó? Anh hận nó, anh đã không còn cần nó nữa sao? Sao nó lại muốn khóc thế này chứ? Không, không thể khóc, hân sẽ thấy lo cho nó lắm, rồi hân sẽ giận nó vì nó đã như thế. Nó không thể khóc! Nhưng một giọt nước mắt lại rơi. Nhan tay gạt đi, nó quay lại nhìn hân, sợ hân nhận ra nó vừa rơi lệ. Thật may, hân đang chăm chú vào màn hình tivi với hình ảnh buổi họp báo nhộn nhịp, cô mặc bộ váy ban chiều ngồi cạnh đạo diễn, bên cạnh là ghế trống vốn dĩ dành cho gã.

"Thực ra tôi còn chuyện muốn thông báo..." Giọng cô vang rõ từ tivi khiến nó phải ngoái đầu lại theo dõi xem, rốt cuộc cô nói cái gì. "Tôi sẽ...tạm nghỉ mọi hoạt động nghệ thuật." Cái gì thế này?

Tiếng máy nhà báo ngỡ ngàng cũng sự ngạc nhiên không kém của người quản lý quen thuộc của cô phát ra từ tivi. Nó không thể ngờ nổi mọi chuyện lại như thế này."Tại sao cô lại đưa ra quyết định thế này?" Giọng một cô nhà báo nào đó đầy vẻ sốt sắng khi tóm được tin hot. Giờ thì mọi máy quay đều hướng về cô. gương mặt cô hơi nhợt nhạt nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười hiện rõ trên màn hình.

"Tôi muốn có thời gian chăm sóc Jella."

Lần này thì không gian buổi họp báo như bùng nổ thật sự khiến hân phải mở nhỏ âm thanh lại để bảo vệ màng nhĩ.

"Cô thừa nhận chuyện tình cảm với Jella ư?"

"Không phải trước giờ hai người luôn phủ nhận sao?"

Rất nhiều nhà báo tới tập đặt câu hỏi nhưng cô vẫn bình tĩnh, cười nói:

"Phải, tôi yêu anh ấy. nhưng tôi không biết anh ấy có yêu tôi hay không." Không khí chùng xuống. "Nhưng tôi sẽ chờ anh ấy, chờ anh ấy tỉnh lại để có thể nghe câu trả lời."

Bỗng màn hình tắt phụt.

Hân quay lại nhìn nó nhưng nó đã không còn ngồi ở máy tính. Cửa phòng ngủ nó mở ra, mái tóc được chải thẳng lại, nó mặc chiếc váy dài quá đầu gối một chút, chiếc váy nó đã lựa cho buổi tiệc tối nay.

-Đưa em tới buổi tiệc đi Gray.- Giọng nó thể hiện rõ sự gấp gáp không tưởng.

-Ừ.- Hân bật dậy, với tay lấy áo khoác da treo trên trụ gần đó mặc vào rồi tiến thẳng ra cửa. Nó nói bước ngay phía sau.

Hân đỗ xe ngay trước cửa khách sạn. Nó vội vàng xuống xe, đóng sập cười nói:

-Em sẽ gọi anh tới đón.

-Ừ. Anh mong là mọi chuyện sẽ ổn.

Nó gật đầu như một lời cảm ơn khách sáo rồi chạy vào trong. Ở phía sau lưng nó, hân nhìn theo bóng nó chạy vào với ánh mắt có hơi chút bất an rồi cũng đánh xe đi chỗ khác.

Không khí bữa tiệc rất sang trọng. Những minh tinh điện ảnh, những idol nổi tiếng đều tụ hội ở đây trò chuyện vui vẻ. Cũng đúng, ai cũng đánh giá bộ phim này sẽ chấn động màn ảnh nhỏ không ít trong năm nên tới chia vui là một điều đơn thuần. Nó bước vào, thờ dốc, đưa mắt tìm cô. Kìa rồi, cô đang đứng ở gần bàn phủ khăn trắng với mấy ly rượu vang rót sẵn. Nó vội vàng tiến về phía cô với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng.

-Cô tới rồi à? - Cô cười.

-Sao lại như thế? Sao cô làm việc này?- Nó vào thẳng vấn đề.- Sao lại phải giải nghệ chứ?

-Tôi đâu có giải nghệ.- Cô lắc đầu.- Chỉ là nghỉ một thời gian tới khi Jella tỉnh lại thôi.-Nhưng đâu biết khi nào Jella tỉnh lại. Lỡ anh ấy không bao giờ tỉnh thì sao?- Nó nói nhưng rồi chợt dạ nghĩ lại điều ngu xuẩn vừa làm.

Nhưng cô không buồn rủ rượi, cũng không nhìn nó c8am phần mà cười cho có lệ.

-Nhưng tôi vẫn chờ.- Nó lặng người. Tình yêu với gã lớn thế sao? Lớn tới nỗi cô có thể bỏ tất cả những gì cố gắng trước nay ư?- Cô biết không, cô may mắn hơn tôi là cô nhận được rất nhiều tình yêu. Còn tôi, tôi không nhận được nhưng tôi hiểu đâu là tình yêu đời mình và tôi sẽ nắm giữ nó. Tôi cũng muốn nói cho cô biết điều này, đôi lúc hãy biết lắng nghe trái tim cô lên tiếng, để nó cho cô biết người cô thật sự yêu là ai để sau này khi nghĩ lại, cô sẽ không phải hối hận.-Đó là chuyện của tôi, còn đã là...

-Đừng nói thế.- Cô ngắt lời nó hơi chút thô lỗ.- Người nào biết chuyện nhìn vào cũng biết cô yêu Natsu nhưng cô lại ở bên Gray. Cô không thấy đau khổ sao? Không chỉ cô mà còn hai người đó nữa.- Nó im lặng, không đáp lấy một lời. Rõ ràng mọi điều cô nói là đúng và đó như là những lời buộc tội nó. Nó giờ như một phạm nhân và cô là thẩm phán đang đọc bản cáo trạng buộc tội cô một cách rành mạch rõ ràng.- Nghe tôi này, tôi không có ý định dạy đời cô nhưng vì tôi coi cô là bạn- Chữ "bạn" đó cô nói hơi trầm một chút- nên tôi phải nói, tôi không biết giữa cô và Natsu có chuyện gì nhưng tốt nhất cô hãy mở lòng ra đi, điều đó khiến cô và anh ta hạnh phúc và Gray cũng không phải đau thương một cách lặng thầm đâu.-Nó vẫn không nói gì.- Tôi đi ra kia một lát, tôi sẽ quay lại sau.- Rồi cô đi mất. Nó chỉ còn một mình ở góc khuất này.

Nó suy nghĩ những gì cô nói. Quả thật những điều nó làm là sai lầm sao? Nó, anh và hân thật sự đang đau khổ ư? Hai người kia thì không biết nhưng quả thực nó đang rất đau, đau lắm kìa. Nhưng sao nó quay về bên anh chứ? Nó không bao giờ quên những gì anh làm cho nó. Nếu nó quay lại, linh hồn viện trưởng trên trời chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ bởi lẽ nó đã ở bên người gián tiếp hại chết bà. Không, không bao giờ! Nhưng...ngày đó, nó có nghe anh giải thích sao? Nó không hề cho anh một cơ hội để nói rõ đã vùng vằng bỏ đi. Anh đã nói không phải anh, lẽ nào...Không!

-Mây điên rồi Lucy.- Nó nhủ thầm

-Con dâu ta điên sao?- Giọng khàn khàn kia vang lên khiến suýt nữa nó đánh rơi ly rượu vang mới cầm lên. Cái giọng này thì ngoài cha anh ra thì không còn ai nữa.- Sao thế con dâu?

-Đừng nói thế, tôi sẽ không đòi nào chấp nhận cái điều kiện quái gở kia đâu.

-Tùy con thôi, nếu con không muốn anh chàng ở bên con bây giờ chịu khổ.

-Hả?- Nó chột dạ.- Ông làm gì anh ấy?

-Phá hủy vài thứ nó trút tâm huyết vào thôi.

Nó nhớ lại hình ảnh hần mấy đêm nay thức khuya ngồi bên laptop. Lẽ nào là do ông ta sao? Nhưng anh làm sao có thể để ông làm thế chứ? Anh không bao giờ thích giờ trò quyền thế kiểu này ra cơ mà?

-Một tuần, ta cho con một tuần để lựa chọn, Natsu hay Gray sẽ gặp nhiều điều tồi tệ hơn nữa, tùy con.- Ông nhấp ngụm rượu rồi cười giả hoạt.

-Natsu...có biết không?

-Biết.- Vậy là nó nghĩ sai về anh sao? Anh có thể giờ trò này để có điều mình muốn ư?- Con đừng nghĩ nó sẽ cản ta, con dâu ạ. Nó hiện...không ổn cho lắm.- Ông hơi so vai.

Nó trầm lặng suy nghĩ.

-Ta chờ con một tuần sau đấy.- ông uống thêm rượu rồi cười nói vui vẻ với vài doanh nhân gần đó, đi mất.

Natsu hay Gray? Không, phải là Gray sẽ sống tốt hay phải trải qua những điều khủng khiếp mà ngồi đàn ông kia mang lại?

-Chúa ơi!- Nó gần như bật khóc, răng cắn chặt môi dưới.- Con phải làm sao đây?

Nó trả tiền taxi rồi bước vào nhà. Hần vẫn ngồi coi ti vi giống lúc trước khi chờ nó đi.-Sao em không gọi anh tới đón?

Nó nhìn hần một chốc rồi chạy tới, sà vào lòng hần. Hần ngạc nhiên pha lẫn lúng túng:

-Sao vậy?

-Anh này, nếu có một ngày, em chỉ lấy ví dụ thôi nhé, nếu có ngày em buộc phải xa anh thì sao hả anh?

Hần im lặng chừng năm phút mới mở lời:

-Thì anh sẽ tự tìm tới cái chết cho bản thân mình.

-Không được.- Nó gần như hét lớn.- Dù cho nếu có thì anh vẫn phải sống chứ, anh còn bố mẹ, còn nhiều người yêu quý anh hơn em mà.

Hần nhìn nó nghi ngờ, đẩy nhẹ nó ra để thấy rõ gương mặt nó. Mắt nó hơi đỏ, hình như nó đã khóc.

-Em hỏi vậy là sao?

Nó thấy được nỗi nghi ngờ ẩn sâu trong mắt hần vội ôm chặt lấy hần.

-Em chỉ ví dụ thôi mà, em đang định xây dựng nhân vật giống anh thôi.

-Ừm.- Hần cười nhẹ nhưng hần biết rõ, nó đã nói dối.

Ông mở cửa phòng bệnh. Anh ngồi tựa lưng vào gối, hai chân duỗi thẳng thoải mái. Ông cười giả tạo:

-Hôm nay con ổn chứ?

-Bố đã tới bữa tiệc?- Anh nhướn mày nhìn bộ vest kiểu cách ông đang mặc.

-Phải, ta cũng gặp con bé. Con dự định làm gì con trai?- Ông ngồi xuống ghế bành kê gần cửa, đan hai tay lại đặt lên đầu gối, nhìn thẳng vào anh.

-Con chưa rõ nhưng con chắc, sau một tuần tới, chính cô ta sẽ phải tới cầu xin con.- Anh liếc nhìn tấm lịch. Đúng một tuần nữa, sinh nhật 18 của nó.

Suốt ba ngày sau, báo chí vẫn đưa tin về cô hay đúng hơn là quyết định chấn động cả giới showbiz kia. Hễ giờ báo ra là những dòng chữ in hoa lớn với đủ kiểu câu khách khác nhau. Đa phần là những bài báo ca ngợi tình yêu cao thượng, hết lòng của cô nhưng bên cạnh đó cũng có những bài báo hết lời

dè bieu, cho rằng cô bị đuổi khỏi công ty quản lí và đây là vở kịch để thoát khỏi sự nhục nhã ê chề, họ còn khẳng định sẽ làm mọi thứ để tìm ra bí mật đó. Nhưng hầu như mọi khán giả nghệ thuật đều đang cầu mong điều tốt lành sẽ tới với cô thay vì nghe những lời vô căn cứ kia.

Nó đặt tờ báo xuống bàn, quay sang nhìn cô đang mặc bộ đồ hết sức giản dị, đi ngược mọi phong cách mà cô thường diện khi xuất hiện trước công chúng. Cô gọt quả táo một cách hơi chật vật. Cô có thể giới diễn xuất, giỏi ca hát nhưng việc nấu ăn, đụng tới dao thớt thì cô đầu hàng. Phải rồi, ai mà không có yếu điểm. Trên đời nào có ai hoàn hảo đâu. Như nó đây, nó không biết cái gì gọi là thể thao võ thuật hay như hấn đây, một con vịt cạn chính hiệu. Nó bật cười khanh khách khi liên tưởng điều đó. Cô nhìn nó hơi ngạc nhiên như thể nó là đứa tự kỉ.

-Này Erza, Jella ấy, anh ta có yếu điểm gì không?

-Yếu điểm á?- Cô nhìn cô rồi quay sang nhìn gã đang nằm. Cô bỗng cười to, cười thật sự, khác hẳn nụ cười dằm thắm thường xuất hiện trên báo. Đường như khi nghỉ ngơi, cô có thể sống thoải mái hơn, tự nhiên hơn nhiều, không sợ nhà báo rình mò khắp nơi, không sợ sẽ đánh mất hình tượng gì cả.- Nhiều lắm luôn ấy chứ?- Cô dùng tay gạt nước mắt, miệng cười không ngớt.- Nào là bữa bọn nè. Cô phải thấy nhà anh ta mấy ngày trước khi tôi tới dọn dẹp hôm qua ấy, quần áo thì bữa bãi, phòng tắm thì khăn tắm rớt tùm lùm, tủ lạnh thì trống trơn, chỉ có sữa và trái cây. Anh ta còn đăng trí tới ngu ngơ kia, có lần anh ta bỏ máy sấy tóc trong tủ lạnh, có lần anh ấy lại để khay đá trong tủ quần áo trong một lần mộng du nữa kia. Suýt nữa nó phun hết ngụm nước mới uống.

-Thật á? Trời ạ.- Nó cười nhiều tới mức đau cả bụng khi nghe cô kể xấu gã.

Cô gạt đầu.

Trông gã thế mà cũng điên kiểu đó sao? Còn anh thì... Nó bỗng khựng lại. Nó lại nghĩ tới anh rồi ư? Nó bỗng cười buồn. Một người có thể coi là hoàn hảo từ bề ngoài tới gia thế và tài năng như anh cũng có khiếm khuyết. Anh không biết cái gì là nốt nhạc, một tay mù nhạc chính công. Nếu là ngày trước, có lẽ nó đã cười nhưng giờ, điều đó khiến nó đau hơn.

-Cô lấy giúp tôi tờ báo trên bàn đi, lúc sáng mua mà tôi chưa đọc lấy một chữ.

-Ừ.- Nó cầm lấy tờ báo trên bàn. Ngay lập tức, tiêu đề to chói mắt gần như trang nhất khiến nó ấn tượng. Không phải về cô như mấy ngày trước mà là... về Vĩnh Hưng, công ty của hấn và bạn hấn cùng làm ăn dựa trên danh nghĩa anh bạn kia. Bài báo nói rõ rằng công ty đang bên bờ vực phá sản chỉ trong hơn một tuần và buộc phải bán đi. Đây là một trường hợp khá kì lạ vì chỉ trong thời gian cực kì ngắn ngủi thế, một công ty đang rất phát triển đã lao xuống vực thẳm. Cánh nhà báo nói rằng chỉ vì những đối tác làm ăn đột ngột quay lưng khiến họ lâm vào tình thế này. Ngay cả công ty bất động sản AT, công ty của mẹ hấn đã giúp đỡ cũng lỗ vốn. Nó nhìn xuống cuối bài báo, dòng chữ đập thẳng vào mắt nó như thông báo rõ kẻ nào đứng sau việc này: “quyết định bán lại cho tập đoàn Drangeef”.

Là anh. Anh đã làm việc này.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại reo. Hấn gọi.

-Tôi ra ngoài một chút.- Nó nói với cô.

-Ừ.

Đứng ngoài cửa phòng, nó nói:

-Gray, chuyện trên báo là sao?

-Em đọc báo rồi à?- Giọng hấn mệt mỏi.

-Sao anh giấu em? Anh phải nói cho em biết chứ?

-Anh nghĩ anh tự lo được nhưng có vẻ Kiên mạnh quá em ạ. Anh ta dùng tiền để đầu kia mà. Anh ta phá hủy mọi phần mềm anh làm.

-Em xin lỗi.- Giọng nó run run.- Là do em.

-Không phải lỗi của em.- Nghĩ chút nữa, hấn nói.- Hầy hứa với anh, em sẽ không đi tìm Natsu.

Hít một hơi thật sâu, nó nói rành mạch:

-Vâng, em hứa.- Nó cũng tự nhủ thầm với mình như thế. Nó tin hấn. Nó tin hấn sẽ giải quyết được mọi chuyện thật ổn thỏa nên nó sẽ làm theo hấn nói.

Bốn ngày liên tục nó không gặp hấn. Hấn ở lại nhà bố mẹ, nhốt mình trong phòng làm việc như điên như dại tới nỗi mẹ hấn cũng phải lo. Nghe mẹ hấn nói hấn đang tập trung làm gì đó rất kì công, có thể vực dậy được công ty nếu giao cho một công ty điện tử lớn ở nước ngoài. Một ngày hấn chỉ ra khỏi phòng có ba lần để phục vụ nhu cầu thiết yếu của cơ thể. Nó dăm lo, gọi cho hấn mấy cuộc nhưng hấn không trả lời. Lẽ nào hấn quên mất mai là ngày gì ư? Hấn không nhớ ra mai là sinh nhật thứ 18 của nó sao?-----

Sáng hôm sau, nó tới nhà hấn. Bố hấn đi công du nước ngoài, chỉ có người mẹ đáng quý kia là ở nhà.

-Bác cũng không biết nữa, nó như vậy khiến bác sợ, lỡ nó có chuyện gì?

-Không sao đâu ạ.- Nó nhẹ nắm lấy tay bà, an ủi.

-Thế cháu tới có chuyện gì không?

-Dạ thực ra hôm nay là...- Nó chưa nói hết thì hấn bước xuống từ trên tầng 2.

-Em hả?

-Dạ. Em tới thăm anh một chút. Không phiền chứ?

-Không.- Hấn cười, nụ cười ấm áp như tỏa nắng trên gương mặt chất đầy mệt mỏi kia.- Em lên đây.

-Vâng.- Nó gật đầu chào mẹ hấn rồi chạy lên.

Trong phòng khá bừa bộn, không giống tính ưa sạch sẽ ngày thường của hấn. Màn hình laptop còn mở với chỉ chút những dòng chữ nhỏ không thể nào hiểu được.

Anh ổn không?

-Ừm.- Hấn ngồi xuống ghế xoay. Hai mắt nhắm lại, nhắm mắt đầy mệt mỏi tới độ hai bên lông mày như tạo thành một đường thẳng.

-Em nghĩ anh nên ngủ một chút đi, trông anh mệt mỏi quá.- Nó ngồi xuống chiếc ghế thấp bên cạnh chỗ hấn ngồi.

-Chắc vậy thôi.- Hấn đứng dậy, xoay người vài cái cho giãn cơ rồi tiến tới, gieo phịch mình xuống giường. Xoay người qua để nhìn thẳng vào nó, hấn ngáp vài cái rồi nói:

-Chúc mừng sinh nhật em

Nó cười. Ít ra hấn vẫn còn nhớ, thế là quá đủ với nó.

-Khoảng nửa tiếng nữa em gọi anh dậy nhé. À, ngăn kéo thứ hai từ trên xuống, em nhớ xem đấy.- Rồi hấn xoay người, mắt nhắm lại. Chừng vài ba phút sau, hơi thở hấn dần đều hơn rồi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Nó đứng dậy, làm theo lời hấn dặn. Trong ngăn là một hộp quà gói giấy màu đỏ chấm bi hồng sậm khá lạ mắt cùng sợi ruy băng màu xanh lá chấm bi trắng. Quà sinh nhật. Nó mở gói quà ra một cách cẩn thận. Bên trong là một chiếc nhẫn bằng bạch kim đơn giản, có khắc vòm chữ nghiêng nghiêng tiếng Tây Ban Nha và nếu nó không lầm thì có nghĩa là "Tình yêu". Nó bất giác mỉm cười.

Chuông điện thoại đột ngột reo lên. Một số máy lạ lắm nhưng giọng bên kia thì quen thuộc và đáng sợ tới lạ:

-Ta nghĩ hôm nay đã tới thời hạn cho con...

-Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó.- Nó nói thẳng.

-Thế con định để Gray lâm vào bước đường cùng sao? Ta đang hợp tác với công ty điện tử anh ta định bán phần mềm. Nếu ta thúc ép thì...

-Ông thôi đi!- Nó hơi gắt, cố giữ yên lặng cho hấn ngủ.- Ông tính chơi trò mèo vờn chuột này đến khi nào chứ?

-Không phải mèo vờn chuột mà là đi săn, dồn ép con mồi vào đường cùng không thoát được.

-Ông đúng là kẻ máu lạnh đầy điên rồ mà.

-Tùy con. Con nghĩ tới đâu rồi nào?

Nhưng nó đã cúp máy đột ngột.

Nó nhìn hấn rồi nhìn chiếc nhẫn. Dáng điệu mệt mỏi đó, vết thâm quầng dưới mắt đó, gương mặt hốc hác đó, tất cả đều không phải của hấn. Là do nó gây họa để hấn ra nông nổi này. Nó biết hấn quý trọng những gì mình làm ra thế nào. Thật sự giờ hấn đang chịu sự dằn vặt rất lớn. Nó không thể làm ngơ nữa. Sao cũng được, bị chà đạp nhục mạ thế nào cũng được, chỉ cần hấn yên ổn. Chẳng phải hấn đã làm rất nhiều thứ vì nó đấy sao? Sao giờ nó lại không thể làm vì hấn? Nhưng nếu nó tìm tới anh, hấn sẽ gọi nó là đồ phản bội, kẻ thất hứa. Nó phải làm sao đây?

Suy nghĩ một chút, nó lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út trên tay, thử dài khe khẽ rồi cúi xuống sát tai hấn, thì thầm tâm tình:

-Xin anh hãy cho em sự can đảm để làm điều này. Tất cả chỉ vì anh.- Nó nhìn hấn một chốc rồi hôn nhẹ lên má hấn.- Em xin lỗi nhưng em không thể không lựa chọn thế này. Em xin lỗi!- Nói rồi, nó đi mất.

Ông Gajeel dẫn nó lên phòng anh. Ông nói dạo này anh hơi cáu bẳn nên tính tình thất thường lắm, bảo nó nên mềm mỏng với anh. Nó gật đầu đồng ý cho có lệ rồi mở cánh cửa kai ra.

Anh ngồi trên giường, mắt hướng về phía nó. Ngay cả khi trong phòng riêng, anh vẫn giữ phong thái cao ngạo, lãnh khốc đầy lịch lãm ngày thường. Nó hít thở thật chậm, thật sâu rồi bước vào.

-Em tới làm gì?-Anh nói với giọng xa lạ.

-Tôi tới tìm anh có chuyện.- Anh nhướn mày nhìn nó, ánh mắt đầy vẻ bồn chồn. Nó nghĩ gì chứ? Chính nó từng bắt anh phải quy lỵ cầu xin thế mà giờ nó lại tới tìm anh nhờ giúp đỡ sao?- Đừng làm thế với Gray nữa. Xin anh hãy nói ông ta dừng lại đi.- Mặt nó lộ rõ vẻ sâu thẳm.

-Vi hấn mà em sẵn sàng vứt bỏ lòng tự trọng sao?- Anh cười cay độc. Đồi la, tôi được gì?- Anh nói rõ ý đồ của mình.

Nó cắn môi cắn đến vài giây rồi bước tới trước mặt anh, hôn nhẹ lên môi anh không chán chừ. Nó không phải kẻ nhu nhược, yếu đuối, không nghĩ cho người khác. Nó sẽ làm mọi thứ không cần đo suy nghĩ để giúp người đã yêu thương, che chở nó, đã cho nó tất cả dù đó là việc gì. Kể cả anh đòi hỏi chuyện quá đáng nhất nó cũng sẽ làm, để xóa đi mặc cảm tội lỗi nơi nó và để giúp cho hấn. Nó không quan tâm người ta sẽ nói gì. Người ta có làm và tình trạng như nó đâu mà hiểu chứ?

Anh luôn tay ra sau gáy nó, nắm chặt tóc để giữ gương mặt nó sát mặt anh chặt hơn. Hôn nó một cách cuồng loạn, anh nói bên tai nó:

-Thế là chưa đủ.

Nó cắn răng, cúi xuống hôn anh lần nữa. Nụ hôn sâu, mãnh liệt và chút cay đắng. Tay còn lại của anh luồn vào phía trong áo khoác, nhẹ cời bỏ áo khoác nó ra. Nó ngả người ra sau, thở dốc, mặt đỏ bừng. Biểu cảm đó khiến anh cười cợt nhả rồi lại lao vào hôn nó lần nữa. Bàn tay anh chuyển động không ngừng trên cơ thể nó.

Một tia sáng mặt trời chiếu xiên góc khiến chiếc nhẫn trên tay nó như lóe lên tia sáng rọi người đau thương.

Ngày nó bước vào ngưỡng tuổi 18, mọi thứ đã trở nên tồi tệ, cực kì tồi tệ khi nó ngủ với anh, lần thứ hai trong cuộc đời đầy đau khổ do tình yêu và hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Anh Yêu Em Và Em Cũng Yêu Anh

Có mùi thuốc lá trong không gian khiến nó chun mũi khó chịu. Mở bừng mắt dậy, nó xoay người nhìn anh đang nằm bên cạnh, từ thất lưng trở lên hơi nâng cao một chút sao với phần dưới. Anh dùng một tay chống đỡ lấy đầu mình, ngửa cổ lấy rít hơi thuốc lá nhỏ, vẻ lạnh băng. Chiếc chăn chỉ che tới phần hông để lộ vòng ngực rắn chắc khó tin là có thể có ở một người ít động tới thể thao như anh. Nhưng nó chợt nhận ra, nó đã xa anh quá lâu, đủ để anh thay đổi theo chiều hướng nó không thể đoán được.

-Anh hút thuốc sao? Từ khi nào vậy?

-Bốn ngày trước.

-Bỏ đi, hút thuốc không tốt cho phổi đâu.

-Không phải chuyện cho em xía vào.

-Được thôi.- Cô nói, giọng chua lè rồi xoay lưng lại, như thể đang tỏ ra giận dỗi.

Anh vút điều thuốc vào chiếc gạt tàn đặt ngay trên tủ đồ nhỏ ở đầu giường, quay lại nhìn nó đang quay lưng về phía mình. Tầm lưng trần có nước da trắng ngần điểm vài đốm hồng nhạt do anh để lại. Lướt nhẹ tay từ cổ xuống hết sống lưng nó, anh cười nhạt nhẽo. Cửa chỉ đó khiến nó lạnh người, vội vàng rút người lại, kéo hết chăn lên cho tới cổ mình.

-Anh sẽ ngừng những việc làm với Gray chứ?- Nó ước mồi, trong lòng chỉ sợ anh nổi giận.

Quả thật, anh đã nổi giận, giận thật sự. Nó vừa một lần nữa là của anh, hơn thế nữa lại còn nằm trên giường anh mà sao nó dám nhắc tới tên người khác chứ? Giật mạnh tay nó để cả người nó quay về phía anh, anh tiến tới gần sát cơ thể nó, găm ghè:

-Em nghĩ em sẽ quay về bên hấn được sau những gì em trải qua với tôi sao?

Nó giật mạnh tay ra, vung văng đứng dậy, với tay lấy bộ đồ trên ghế mặc vào, nói:

-Không cần anh lo.

Nó hiểu, dù nó yêu anh và không rõ anh yêu nó hay không nhưng giữa nó và anh chỉ có quan hệ thể xác chứ không thể có tình yêu. Đó đã là một lần ranh giới hạn không thể xóa nhòa được nữa rồi.

-Nhưng nếu tôi tung bức ảnh em ngủ trên giường tôi cho hần ta xem thì sao?

Nó khựng người, suy nghĩ chút rồi quay lại, đối diện với anh:

-Anh nghĩ tôi sẽ mắc lừa anh lần nữa sao?

-Là thật.- Anh gio điện thoại lên. Màn hình điện thoại hiện rõ bức hình chụp nó, vuốt tóc đen rũ rượi trên gương mặt, bờ vai trần chứng tỏ bản thân nó không hề khoác gì lên người. Mặt nó tái nhợt, đỏ bừng rồi lại tím ngắt vì tức giận.

-Anh đúng là đồ khốn.

Anh nhún vai, huyết sáo một giai điệu kì lạ nhưng dễ nghe. Điều đó giờ chỉ như tăng thêm sự trêu ngươi với nó. Nó không nói gì nữa, đùng đùng nổi giận bỏ đi.

Nó chạy nhanh trên đường, mặc kệ ánh nhìn của mọi người khi nó khóc ròng. Nó đau quá, đau như cắt. Sao mọi thứ lại thay đổi hoàn toàn chỉ trong thời gian ngắn thế. Nó không dám tin rằng nó đã phản bội hần, đã ngủ với anh để rồi bị anh coi như một thứ đồ chơi rác rưởi, bị chà đạp. Chuông báo tin nhún reo lên.

"Khi tôi muốn, cô phải tới."- Tin nhắn gọn lỏn mà đầy đe dọa khiến nó khóc nhiều hơn.

Chấm dứt rồi, mọi thứ hết thật rồi, nó không thể nào thoát khỏi anh được nữa rồi.

Nó mở cửa. Căn nhà trống vắng không bóng người. Hần chưa về đây. Cũng tốt, nó không biết giờ đây nên đối mặt thế nào với hần đây. Phải làm sao? Làm sao đây?

Nó bước vào phòng tắm, xả nước lạnh đầy bồn rồi nhún chìm bản thân vào bồn tắm. Nước xộc vào mũi, phổi nó đau buốt. Mọi thứ dường như không còn hiện diện trong tầm mắt nó nữa. Nó để tình trạng đó thật lâu tới nỗi khi phổi nó dường như sắp nổ tung nó vẫn cố không để mình trôi lên. Nó muốn chết, chết quách đi cho rồi. Nhưng nó không đủ can đảm để chết. Nó vùng dậy, gạt mớ tóc bết dính trên mặt. Nó khóc. Nó gào thét trong phòng tắm. Không gian chật hẹp nơi đây vang vọng lại tiếng khóc của bản thân nó, trở thành những mũi dao nhọn vô hình cắm thẳng vào trái tim vốn đã bị tổn thương kia.

Bước ra khỏi phòng tắm, vẫn khoác bộ đồ ướt nhẹp trên mình, nó bước vào phòng ngủ, gieo phịch mình xuống giường. Nó siết chặt lấy ra giường, mắt nhắm nghiền. Nó suy nghĩ về mọi điều khủng khiếp đã xảy ra.

-Chúa ơi!- Nó thốt lên.- Người muốn trừng phạt con tới khi nào?

Nhóc mở cửa phòng anh, bước vào, nhìn bộ dạng anh từ đầu tới cuối. Nó nhăn mặt, nói:

-Làm ơn mặc đồ vô đi.

-Thoải mái đi. Anh không quan tâm có bị em thấy hết đâu, em chỉ là con nít thôi.

-Vâng vâng, em biết em là con nít. Nhưng con nít này cũng hiểu việc anh làm là sai đấy.- Anh nhướn mày nhìn nó.- Việc anh làm chỉ khiến chị ấy thêm tổn thương thôi, chỉ làm anh cách xa chị ấy.

-Anh không quan tâm. Anh cũng chẳng cần cô ta yêu anh, anh chỉ muốn bắt cô ta phải cay đắng mà ở bên anh thôi.

-Hận thù đã khiến anh mất hết lòng tin vào tình yêu kiểu đó sao?- Nhóc mở to mắt nhìn anh. Anh không đáp lại. Nhóc lắc đầu, nói với vẻ chán nản.- Em chỉ mong anh sẽ không phải hối hận.- Và rồi nó đi mất.

Chỉ còn anh một mình. Nhóc nói thế tức là nhóc cũng bỏ anh rồi sao? Nhóc sẽ không nghe những gì anh nói và sẽ về phe hần sao? Người anh coi như em gái cũng rời xa anh sao?

"Hận thù đã khiến anh mất hết lòng tin vào tình yêu kiểu đó sao?"

”Hận thù đã khiến anh mất hết lòng tin vào tình yêu kiểu đó sao?”

”Hận thù đã khiến anh mất hết lòng tin vào tình yêu kiểu đó sao?”

Phải, anh mất hết rồi. Anh phát điên vì nó rồi. Vì nó làm anh đau trước, cả nó và hấn. Thế thì tại sao anh không có quyền phản đòn lại? Anh không được quyền trả thù ư? Anh bỗng nhớ về nó. Hơi ẩm của nó như còn đọng lại trên tay anh. Bỗng anh thấy một vết cào đang rỉ máu trên bắp tay mình, do nó để lại. ANh nhớ, nó đã khóc, khóc một cách lặng thầm. Mờ bức hình ban nãy, anh chọn “Gửi”, bàn tay do dự trước số điện thoại của hấn. Một chốc sau anh trở lại bức hình, định chọn “Xóa” nhưng lại thôi. Lí nào mọi thứ đơn giản thế? Anh trở nên nhu nhược từ lúc nào vậy chứ? Không, không bao giờ anh buông nó dễ dàng vậy. Anh sẽ bắt nó đau khổ hơn những gì nó gây ra nhưng chưa phải là bây giờ. Anh sẽ chơi trò mèo vờn chuột với nó và rồi anh, chính anh sẽ đẩy nó xuống nơi gọi là địa ngục.

Nhóc đổ xe ngay sát lề đường, mở cửa rồi chạy nhanh về phía nhà nó. Nhóc nhấn chuông mãi mà không air a mở cửa. Chột dạ, nhóc tự hỏi, liệu chẳng có gì không hay xảy ra rồi? Chạm tay vào nắm cửa, định đẩy mạnh để phá cửa vào nhưng nhóc nhận ra, cửa không hề khóa. Nỗi lo sợ dần dâng lên trong nhóc.

-Chị Lucy ơi!- Nhóc nói lớn.- Gray!

Không có tiếng đáp lại.

Nhóc mở cửa từng phòng kiểm tra. Nhà bếp không có, phòng tắm ướt sũng. Nước nhỏ ướt cả sàn kéo dài tới cửa phòng ngủ. Nhóc mở cửa phòng ngủ.

Nó nằm trên giường, toàn thân ướt đầm. Ngay cả ra giường cũng ướt một mảng lớn. Vội chạy tới vực người nó dậy, nhóc nhìn gương mặt tái nhợt kia rồi lay mạnh:

-Chị, tỉnh lại đi! Chị Lucy!

Nhưng nó tuyệt nhiên không cử động. Da trắng nhợt, môi ngả dần sang màu tím lợt không sức sống, cơ thể lạnh lạnh. Nhóc hốt hoảng thật sự, vội dìu nó ra ngoài xe, phóng thẳng tới bệnh viện.

-Rốt cuộc là cô chuyện gì?- hấn gần như hét thẳng vào mặt nó.- Sao Lucy lại bị như thế?

-Vợ đâu biết chứ.- Nhóc tỏ ra giận dữ khi thấy hấn vậy dù bản thân nhóc biết rằng đây không phải lúc thích hợp để đùa.

Hấn lo lắng, cứ đi qua đi lại trước hàng ghế ngồi chờ rồi dùng hai tay nắm chặt tóc mình, ngồi xuống ghế, mắt nhắm lại. Hấn không hiểu nổi nữa. Sao nó lại vậy chứ? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy? Nó sẽ không có chuyện gì chứ? Không, nó sẽ không sao cả, mọi thứ sẽ ổn. Hấn chỉ muốn hét lên, muốn giải tỏa mọi thứ nhưng không thể vì biết đây là bệnh viện.

Không lâu sau, bác sĩ đi ra, trấn an hấn rằng nó chỉ chấn động tinh thần nên mới thế, nhiễm lạnh nên bị sốt thôi. Bác sĩ đã tiêm thuốc an thần, khi tỉnh lại, nếu thấy ổn, nó có thể về nhà. Hấn thở phào nhẹ nhõm.

Nhóc đứng từ xa, thấy thế vội gọi cho anh. Đầu dây bên kia không bắt máy. Hơi chuông kéo dài, rền rĩ như những tiếng ai oán trong lòng anh.

Hai năm sau.

Nhà anh, phòng cũ của nó.

Anh thả lỏng hai chân trên giường, lưng dựa vào đầu giường, tay cầm chiếc điện thoại. Anh vừa gửi đi một tin nhắn cách đây không lâu mà người anh chờ đã tới. Nó mở cửa phòng, nhìn anh với ánh mắt vô tình, lạnh khốc.

-Tới rồi sao?- Anh đặt điện thoại lên đầu giường, nhìn nó với ánh nhìn thâm hiểm nhưng cũng xa lạ.

Nó chậm rãi tiến tới bên anh, ngồi xuống.

Anh vươn tay, ôm chặt lấy nó vào lòng mình. Nó khó thở và cảm thấy đau nhưng nó tuyệt nhiên không nói, gương mặt cũng không biểu lộ xúc cảm gì cả. Vô hồn, giống hệt con búp bê vô tri vô giác. Nó vẫn thế, vẫn yêu anh, một tình yêu âm thầm nó cũng phải tự hỏi tại sao lại có thể bền bỉ, vững vàng như thế sau bao chuyện xảy ra, nhưng cũng chính tình yêu nó làm nó chai lì, một lần nữa, nó lại là vợ của anh, một người vợ ngay cả quyền tự do cũng không có. Anh ôm nó như thế suốt một lúc lâu, không động đậy. Ghế sát vào lỗ tay nó, anh thì thào:

-Lấy tôi lại!

-Gì chứ?- Lúc này, nó mới lên tiếng.

Anh đẩy nó ra xa, nói rành rọt hai chữ:

-Lấy-tôi!

-Đó là điều điên rồ nhất tôi từng nghe thấy!

-Chứ em nghĩ em còn có thể ở bên Gray của em sao?- Anh chỉ về chiếc điện thoại.- Tám hình hai năm trước vẫn còn đó.

-Anh...anh...

-Tùy em thôi, muốn thì tôi gửi ngay cho hân ta cũng được.

Nó chớp mắt liên tục, cổ ngấn nước mắt sắp rơi nhưng không kịp, giọt lệ trong veo như thủy tinh chảy dài trên gò má. Nó quay lưng bỏ đi, không ngoái lại, cũng không kịp nghe câu nói cuối cùng của anh:

-Đó sẽ là địa ngục của em.

Nó vào bệnh viện, nhìn gã đang nằm. Chạy ulla tới, nắm lấy tay gã, nó kể hết tất cả rồi nước nớc:

-Tại sao hả Jella? Vì sao lại như thế? Thế mà tôi vẫn yêu anh ấy? Tại sao?

-Đơn giản vì cô yêu, thế thôi.- Gã siết chặt tay cô, nói, nụ cười pha chút mỉa mai.

-Đừng cười cợt nhả kiểu đó với tôi.- Nó giựt phắt tay ra, vỗ bôm bốp vào vai gã.- Anh cũng nên lo chuyện của anh đi. Suốt mấy năm liền anh giả-vờ-hôn-mê để xem xét bản thân cũng khiến Erza đau lòng muốn chết kìa.

-Sao lại từ chuyện của cô sang chuyện của tôi thế?

-Anh không lo nói thật đi, cô ấy vì anh mà giải nghệ chưa đủ để anh tin tưởng sao?

-Nhưng mẹ tôi cũng bỏ tôi mà đi còn gì?

Nó im lặng, sụt sùi mấy tiếng rồi cố nói thật rõ:

-Bản thân anh tự hiểu. Từ việc khốc lóc, suy sụp, tự tự và giải nghệ đều vì cô ấy yêu anh.

Phải. Mọi chuyện ngày đó là vở kịch công phu do gã tạo nên và lờ nó vào vị trí “trợ lý đạo diễn kiêm diễn viên”. Đơn giản vì gã muốn thử lòng cô, và cũng để xác nhận thực sự trái tim gã lúc này đã trao cho ai. Một vở kịch mạo hiểm, như một ván bài sinh tử. Ngày đó, nếu chỉ sơ suất một chút, tên tài xế do gã thuê có thể đâm chết gã nhưng khi đó, tử thần đã không mang gã đi. Đôi lúc nó cũng thấy tức cười, không ai đòi truy tố tên tài xế sao chứ? Nó thờ dài. Việc lừa cô bao lâu qua hiển nó khổ tâm, dần vật ghe gớm. Đôi lúc nó muốn nói thẳng hết ra nhưng vì nó đã hứa nên lại thôi. Nó không dám tương tượng nêu cô biết thì sẽ ra sao nữa? Cô sẽ tổn thương tới mức nào đây? Cái cảm giác bị lừa dối...đau lắm.

-Yên tâm, dù có thế nào tôi cũng không như cô đâu. Tôi hiểu và tôi sẽ nắm lấy người mình yêu chứ không như cô. Tôi nghĩ cô cứ nói thẳng với Gray rồi liệu sao thì làm chứ việc lừa dối kiểu này chỉ khiến cậu ấy thêm tổn thương thôi.

-Tôi không cần anh lên đời dạy mặt. Anh không lừa dối chắc?

-Thôi đi!- Gã nhả mặt, nói.”Xoàng”

Lọ thủy tinh vỡ tan thành từng mảnh, sao giấy văng tung tóe khắp nơi trên sàn nhà lạnh lẽo. Cô đứng đó, mắt mở to, lộ rõ vẻ ngỡ ngàng. Cô lắp bắp:

-Hai người...cả...hai...

Nó lại vội chỗ cô, định chạm vào cô, niệm nói:

-Nghe tôi giải thích này Er...

-Tôi không cần.- Cô gạt tay nó ra trước khi bàn tay đó chạm vào mình. -Sao cô lại có thể làm thế với tôi? Cả anh nữa, Jella, tôi không dám tin anh có thể làm thế với tôi. Rốt cuộc tôi đau khổ, tôi khóc than là vì gì chứ?- Cô chạy đi mất.

Nó quay lại phía gã, nói:

-Đuổi theo đi!- Gã suy ngẫm, không nhúc nhích.- Nghe theo con tim anh đi, đừng ngồi đó mà dùng lí trí nữa!- Nó hét.

Gã nhìn nó, nhìn ra ngoài cửa rồi nhìn mớ hỗn độn trên sàn. Vội bật dậy đuổi theo bóng cô ban nãy, bỏ nó lại một mình trong phòng.

Nó tự cười chính mình. Nó tới để mong có người lắng nghe, được có lời khuyên chân thành vậy mà ngược lại, nó đi mai mối cho người khác. Hay thật! Nhưng có sao đâu, ít ra nó đã giúp người mà nó thật sự coi là bạn hạnh phúc. Nó không hạnh phúc thì cứ để hai người đó hạnh phúc luôn phần nó.

Cô chạy nhanh trên con đường lát sỏi, hai bên đường, bóng cây hoa tổ nữ đổ xuống, những bông hoa màu hồng trắng nhảy múa trong gió. Cô gạt nước mắt. Hóa ra cô chỉ là con ngốc, dễ bị lừa gạt kiểu đó sao? Cô đã khóc bao nhiêu, đã đau đớn nhường nào, đơn giản vì đó là trò đùa đầy thú vị của gã ư?

Bỗng tay cô bị gã chụp lại. Bằng một lực mạnh, gã kéo cô vào lòng mình, nói với giọng ngọt ngào trầm ấm mà cô vẫn mơ được nghe suốt hai năm qua:

-Anh xin lỗi.

Cô giãy giụa, cô lách mình ra khỏi vòng tay gã nhưng không tài nào làm được, cô bèn đứng yên, vùi mặt vào ngực hắn mà khóc, hai tay siết chặt thành nắm mà đánh thùm thụp vào gã.

-Anh là đồ tồi, đúng là đồ tồi mà.

-Anh xin lỗi. Anh biết anh sai.

Gã hôn nhẹ lên môi nó, không nồng nàn như những nụ hôn từng có nhưng dịu dàng và ngập tràn yêu thương.

-Anh yêu em- Gã nói nhỏ với cô.

Cô ngừng khóc, ngẩng lên nhìn nó, ngượng ngập nói:

-Thật?

-Ừ. Anh- yêu-em.

Cô cười, nụ cười tuyệt đẹp chưa từng thấy nơi cô.

-Em yêu anh.

Cô và gã ôm chặt lấy nhau. Dưới hàng cây xanh điểm xuyên hồng trắng, hai thân anh đứng cạnh nhau, âu yếm, tràn đầy hạnh phúc.

Thật sự, họ đã chờ quá lâu, quá lâu để nhận ra rằng thật sự, họ cần nhau, cần nhau hơn mọi thứ trong cuộc sống này.

-----Hắn ngồi bên hiên quán cà phê, nhâm nhi cốc cà phê đen nóng. Nó bước vào quán, gương mặt thất thần đầy mệt mỏi. Ngồi xuống, nó gọi ly cam vắt rồi quay lại nhìn hắn.-Gọi em có chuyện gì à?

-Em đã biết chuyện anh tìm ra lỗ hổng trong phần mềm gần đây của công ty Wonder rồi phải không?

-Cái công ty phần mềm nổi tiếng trên thế giới ấy á?- Nó uống ngụm nước rồi tỏ ra chú tâm hơn vào cuộc trò chuyện này. Rốt cuộc hắn muốn gì chứ?

-Phải. Họ đã mời anh về làm việc.

-Vậy nên...- Nó dùng ánh mắt xét đoán nhìn hắn.

-Anh sẽ đi Mỹ, em đi cùng anh chứ?

-Em...- Nó không biết sao nữa? Đi với hắn? Điều đó có thật sự tốt không? Nếu đi với hắn, nó có thể trốn khỏi anh? Trốn khỏi anh? Tức là không bao giờ gặp anh nữa ư? Sao tìm nó có gì đó nhói lên.

Có tin nhắn.

Nó mở tin nhắn ra. Là tin của anh.

”Đừng nghĩ em sẽ trốn thoát được tôi.”

Nó giật mình, nhìn quanh quất xung quanh. Anh đang ở gần đây, nó tin chắc thế. Rốt cuộc anh đang ở đâu chứ?

-Em sao vậy?- Hắn hỏi.

Nó nhìn hắn. Bây giờ hoặc không bao giờ. Chẳng thà nó cứ để hắn nghĩ nó là đứa khó hiểu tới điên rồ chứ không để hắn biết nó đã làm những gì. Nó không thể tổn thương hắn thêm lần nào nữa, không!

-Gray...mình...chia tay đi.

Nó bước đi từng bước chậm rãi tới mức suýt chết. Lúc này, nếu không phải người tài xế xe tải kịp đạp phanh thì hẳn nó đã gặp tai nạn vì băng qua đường đột ngột dù chính nó cũng không biết.

Im lặng.

Tất cả chỉ là sự im lặng đáng sợ.

Hắn im lặng.

Nó im lặng.

Cả thế giới này cũng im lặng.

Tựa hồ tất cả chỉ là vở kịch câm mà mỗi người trong cuộc sống này đang diễn cực kì tròn vai, cực kì đúng với bản chất một vở kịch câm muôn thuở.

Nó nhìn một em bé đang khóc vùi vãnh người mẹ mua kẹo mà không được. Nhưng sao nó không nghe tiếng cô bé ấy khóc. Nó nhìn sang hướng khác, một chú chó đang nhìn nó, sủa lớn nhưng nó cũng không nghe thấy tiếng sủa đó, như thể chú chó là một con robot bị hỏng bộ phận âm thanh. Mọi âm thanh biến mất. Có vẻ vị thần âm thanh tinh nghịch đang đùa giỡn với thế giới này mà giấu đi mọi âm thanh. Không, không phải mất hết. Nó vẫn nghe được một âm thanh, một âm thanh đau xé lòng.

”Được”

”Được”

”Được”

Không! Nó bịt chặt tay lại, quỳ thụp xuống đường, mặc cho mọi ánh nhìn đổ vào nó như thể đang nhìn một kẻ điên. Nó chỉ muốn gào thét lớn lên, kêu ai đó ngưng ngay cái âm thanh này lại. Đầu nó đau quá, mà tim còn đau hơn. Một tiếng giã đơn thể thôi àm sao lại tàn phá bên trong nó như thế? Sao kết thúc lại chỉ bằng một từ như vậy? Tại sao?

Hai mươi tám phút ba mươi sáu giây trước, nó còn ngồi trong quán cà phê, với hắn. Câu nói nó vừa thốt lên khiến cả gương mặt nó và hắn tái nhợt đi. Nó gần như nín thở, chờ đợi một tràng câu hỏi như trách cứ nó hoặc hơn thế thì là một tràng sỉ vả từ phía hắn. Nhưng không, hắn thờ dài, ngồi im chùng đôi ba phút rồi nói:

-Được.

Và hắn đi mất, không thèm ngoái lại nhìn nó lấy một cái. Dứt khoát tới tận nhẫn.

Nó để mặc chân mình tự bước đi. Đầu nó trống rỗng, cơ thể nó hoạt động dường như là vì các cơ muốn thế chứ không phải đầu óc nó muốn. Nó dừng chân trước một cánh cổng lớn. Biệt thự của anh, nơi nó vừa rời đi cách đây không lâu. Nó không nhân chuông mà mở cửa ra. Nó biết cửa nơi này sẽ không đóng, nhất là với nó, hai năm nay luôn như vậy.

Vài cô giúp việc nhìn nó xì xào nhưng rồi im bật khi nó nhìn về phía họ. Nó bước từng bước lên từng bậc thang.

Cửa phòng làm việc của anh bật mở. Anh vẫn ngồi đó, đắm chiều suy nghĩ, mắt không rời tập tài liệu trên bàn. Mãi vài giây sau, anh mới dứt mình ra khỏi công việc mà nhận ra nó đang hiện diện trong này. Nhìn điện thoại mình rồi quay về phía nó.

-Tôi không nhớ có gọi em tới.

-Kết hôn...

-Gì chứ?- Anh hỏi lại dù môi đang nhếch lên, tạo thành nụ cười nửa miệng đẹp nhưng đều cang.

-Kết hôn đi, càng nhanh càng tốt.

-Ok, kí vào đi, giấy đăng kí kết...- Nhưng anh chưa kịp nói rõ mấy tờ giấy mình vừa đưa là gì thì nó đã nhanh chóng kí liền tù tì mấy tờ.- Tốt.- Anh nhìn mấy tờ thủ tục phiền phức rồi mỉm cười tự mãn.

-Tôi đi.- Nó lại để mặc cơ thể hoạt động trong vô thức. Nó không quan tâm gì nữa. Sao cũng được. Nó sẽ không nghĩ về điều đó nữa.

Nó để mặc nỗi đau đang nhấm nháp từng chút một trong nó. Mất rồi, nó đã để hắn rời khỏi nó, dễ dàng đến lạ. Nó muốn khóc nhưng sao nước mắt không chịu rơi ra, để nó giải tỏa mọi u uất của mình. Không giống với nỗi đau từng có với người nó yêu là anh, nỗi đau mất người mình thích khiến nó chao đảo, như thể nó là một con rối bị đứt dây trong cuộc sống này. Vắng hắn, đời nó càng sụt xuống hố đen tăm tối.

Hắn về nhà, lặng lẽ thu dọn đồ đạc, không gặp nó. Không về nhà bố mẹ, hắn tìm tới ở một khách sạn khá sang trọng trung tâm thành phố. Hắn đang tự hỏi bản thân sao có thể bình tĩnh tới thế khi nghe nó nói lời chia tay. Lòng hắn trống trải tới lạ, không cảm xúc gì rõ rệt, chỉ có mớ hỗn độn cảm xúc mà không biết nên gọi là gì. Hắn giam mình lại cho tới ngày bay, cắm đầu vào làm việc với chiếc máy tính quen thuộc.

Ngày hắn bay, nó tới sân bay nhưng không thấy hắn đâu. Nó không định gặp hắn, không định giải thích, níu giữ hay làm gì, đơn giản chỉ muốn nhìn hắn đi, an toàn và tự do để tìm một hạnh phúc ở một chân trời mới nào đó, không có nó. Sân bay đông nghịt người, có người khóc lóc khi chia tay, có người mừng rỡ khi gặp lại người thân. Chỉ có mình nó đang bối rối. Liệu điều nó làm là đúng hay sai đây?-Lucy.- Nó quay lại.

-Gray.

Hắn đứng đó, một tay nắm chặt va li kéo tay, một tay cầm chiếc điện thoại, ánh mắt hơi thoảng kì dị. Nó định nói gì đó nhưng thấy ánh mắt của người đối diện lại thôi. Hắn từ từ đưa điện thoại lên, cho nó nhìn rõ hơn.

-Đây là cái gì?

Nó mở to mắt. Không thể ngờ nổi. Sao lại thế được? Anh lại có thể lật lọng thế sao? Trong máy hắn chính là bức hình đó. Nó thờ dốc, mắt tái nhợt hơn bao giờ hết. Nó nhìn hắn, hắn im lìm, không nói gì chỉ lẳng lặng dứt điện thoại vào túi áo rồi bước về phía trong sân bay.

Bóng hắn hòa vào biển người. Nó muốn gọi, muốn đuổi theo để giữ hắn nhưng sao chân nó cứ trơ ra như tượng đá. Nó cười nhạt bản thân một cách cay sấu. Nó bị lừa rồi, bị anh lừa vào bẫy một cách quá dễ dàng và đau đớn.

Ngày hôm đó, ở sân bay, có một cô gái trẻ loạng choạng bước đi ra phía cổng. Cô gái đó cười nhưng sao cũng khóc rất nhiều.

Khi đã yên vị trên máy bay rồi hắn mới chợt dạ. Hắn vừa làm gì vậy? Hắn im lặng và bỏ đi sao? Nực cười thật!

Như sét đánh ngang trời, hắn sững sờ nhìn tấm ảnh được gửi tới từ anh. Hắn đã nghĩ mình sẽ tức giận hoặc sẽ lảng nghe nó giải thích dù biết đâu đó chỉ là lời bao biện. Cái khoảng trống mấy ngày nay giờ được lấp đầy bằng nỗi đau tốt cùng. Hắn đau đớn, muốn cào cào, muốn đập nát thứ gì đó nhưng không thể. Hắn phải quay lại, nhưng máy bay đã cất cánh. Quá trễ! Bỗng hắn thấy mình là kẻ ngu ngốc, kẻ vô dụng và hèn nhát biết nhường nào. Nỗi đau này, tình yêu đó, hắn sẽ sống ra sao khi không có nó đây. Một cuộc sống tươi đẹp hơn hay chỉ như đã chết?

Hắn nhìn ra ngoài cửa. Mây trắng che hết tầm mắt hắn. Phải bên kia bầu trời, liệu hắn có thể quên nó không?

"Em xin lỗi"- Tin nhắn cuối cùng của nó chỉ vờn vện ba chữ.

Hắn đọc đi đọc lại tin nhắn đó mấy lần rồi soạn một dòng địa chỉ căn nhà hắn đã mua ở Mỹ, một căn nhà ven biển xinh xắn mà hắn đã mơ sẽ cùng nó tới đó sống, một ước mơ giờ đây quá xa vời. Vô thức, hắn bấm nút gửi tới cho nó mà không nghĩ tới điều gì sẽ xảy ra. Trong hắn, trái tim hắn vẫn dành cho nó, vẫn le lói chút hi vọng dù là rất nhỏ nhoi, tới nỗi hắn cũng nghi ngờ, liệu chẳng chỉ vài ngày tới đây, hắn sẽ vứt bỏ cái hi vọng đó đi mà tuyệt vọng nghĩ về nó?

Chưa đầy mười ngày sau, hắn nhận được một lá thư từ nó. Bên trong đó là một chiếc thiệp cưới màu trắng với những hoa văn trang trí bay bổng.

Nó biết sẽ không có chuyện hắn tới dự đám cưới nó, cái đám cưới tồi tệ với nó dù trong mắt nhiều người, đó là một đám cưới long trọng và tuyệt vời nhất từ trước tới nay.

Nó ngồi trong phòng chờ của cô dâu, nó nhìn lại mình trong gương. Một cô gái khoác lên mình bộ áo cưới đắt tiền, khăn voan rũ xuống khiến gương mặt nó thêm gì như huyền hoặc, bó hoa tulip trắng tinh khôi được nó cầm chặt trong tay. Mọi thứ đều gọi lên một đám cưới hạnh phúc, vui tươi và tràn đầy lạc quan nhưng sao mắt cô dâu buồn quá. Chuông nhà thờ điểm lên vài hồi.

Cửa mở ra. Anh xuất hiện trong bộ vest lịch lãm màu đen bóng, mái tóc vuốt gel gọn gàng. Vì nó không có bố nên trong đám cưới này, anh sẽ dắt nó tới trước cha xứ làm lễ. Nó nhìn anh lạnh lùng. Nó đã không nói với anh một lời nào từ ngày hắn đi. Không phải vì giận dữ hay căm thù mà là sự tuyệt vọng và cự tuyệt. Đưa tay cho anh, nó cảm thấy đau nhói khi anh siết chặt tay nó một cách cố ý. Anh cười lạnh.

Cả không gian chỉ toàn màu trắng, từ mấy bồn hoa hồng trắng và hoa ly trắng muốt tới những vải rèm căng. Một màu trắng tinh khiết nhưng với nó thì như sự tang tóc. Bố anh và Layla ngồi cạnh nhau bên dãy ghế bên phải, họ mỉm cười hài lòng nhất là mẹ của nó, bà không nhận ra rằng anh đang muốn đem nó ra chà đạp, khiến nó đau khổ hơn bao giờ hết. Bà vẫn ngỡ con bà sẽ hạnh phúc và ít ra bà đã bù được phần nào cho đứa con bà bỏ rơi suốt bao năm qua. Ngồi giữa hai người đó là một bé gái mới hơn 2 tuổi, em của nó và anh, đứng theo ý bố anh muốn. Thế nên đám cưới này cũng không bị gia đình nhóc phản đối ấy là vậy. Nhóc ngồi phía cuối dãy ghế bên kia, nhìn nó và anh, mỉm cười buồn bã. Gã và cô cũng được mời tới, hai người tay trong tay hạnh phúc, nhìn nó với ánh mắt e dè, lo toan. Liệu nó có thật sự vui không? Khi nó và anh trao nhau nụ hôn lạnh nhạt mình chứng cho tình yêu gì đó, nhóc bỏ đi ra ngoài và không quay lại.

Kì trăng mật quyết định sẽ diễn ra ở Thụy Sĩ, lúc này là mùa đông. Tuyết rơi dày đặc tạo nên một bức tranh nên thơ cho đất nước này. Nó ngồi bên cửa sổ, tựa lưng vào chiếc ghế bập bênh mà thường chỉ thấy trong mấy chuyện cổ tích. Toàn thân nó rã rời sau mấy tiếng trên máy bay để tới đây. Anh trả tiền và cảm ơn bằng thứ tiếng Anh sành sỏi của mình với người tài xế taxi ban nãy. Quăng hai chiếc vali vào trong phòng, anh tiến tới chỗ nó, đứng nhìn ra ngoài cửa như nó.

- Có gì ngoài đó?

- Tuyết.

- Còn gì nữa?

- Chẳng thấy gì nữa cả.- Nó đáp hững hờ.

- Thế em nhìn gì ngoài đó?

- Gì cũng được, miễn không phải là anh.

Anh chụp lấy cằm nó, thô bạo hướng nó nhìn về phía mình, anh nói:

- Tôi là chồng em.

- Biết.

- Thế thì em chỉ được nhìn tôi thôi.

Với thái độ mệt mỏi và chán chường, nó gạt tay anh ra rồi bước vào trong phòng, lấy ra bộ váy ngủ bằng lụa màu kem, nó bước vào phòng tắm.

Mọi thứ chấm hết với nó. Nước nóng xối ướt người nó. Nó khóc, khóc âm thầm đến sợ. Cuộc sống mà nó đang có, tất cả sẽ kết thúc sau hôm nay dù theo hướng tích cực hay tiêu cực thì nó chưa biết. Nó mở cửa bước vào phòng ngủ. Căn phòng ngủ sang trọng, anh nằm đó như một pho tượng tuyết đẹp. Đó là người nó yêu tới rồ dại nhưng cũng là người phá vỡ đời nó, đập tan cái gọi là hạnh phúc của nó. Nó hận anh, hận anh làm vậy với nó, hận anh đẩy nó ra xa hẳn. Nhưng nó cũng tự hiểu, tất cả do nó, do quyết định sai lầm của nó ngày trước.-----

Hắn ngồi lặng nhìn mưa, một cơn mưa mùa đông kì lạ. Giờ này chắc nó đang ở bên anh nhưng nó có hạnh phúc không?

"Kính...cong..."

Hắn ra mở cửa. Giờ đã khuya, ai lại tới vào giờ này chứ? Nhóc đứng đó, áo khoác dài mặc kín người, đang chà xát hai tay mình lại cho đỡ lạnh.

- Chồng - Nhóc lẻ lười tình nghịch dù rằng hơi thở giờ đây đã có mùi khô trắng. Nhóc lạnh lắm rồi.

- Vào đi!- Hắn không thấy bức dọc. Có lẽ khi ta cô đơn một mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, được gặp một người nào đó ta quen thật sự là một điều khiến người ta ấm lòng hơn.

Nó mở mắt, nhìn đồng hồ trên bàn. Đã 10 giờ 34, trễ vậy rồi sao?

Có tiếng sột soạt sau lưng nó. Quay lại, nó nhìn thấy gương mặt hiền nhiên ở đó: anh nằm đó, vùi nửa mặt vào chiếc gối mềm. Nó ngồi dậy, chộp lấy chiếc áo ngủ tối qua bị vứt dưới sàn như một chiếc giẻ lau rồi trông vào. Nó tìm tới nhà bếp, lục trong tủ lạnh xem có gì ăn không. Nó đói đến nỗi không màng tới việc đánh răng nữa. Lấy ra một chai sữa giấy cùng món sandwich mà tối qua anh làm còn dư. Đặt sandwich vào lò viba, nó vịn nấc rồi uống cạn cốc sữa. Tráng sơ cái cốc rồi đặt lên kệ, nó thờ dãi.

- Sao thế?- Giọng anh khiến nó giật thót mình.

- Không có gì.

Lò viba kêu một tiếng "ting", nó mở ra, đặt đĩa sandwich xuống bàn, nhón tay lấy một cái cắn nhỏ, coi như ở đây chỉ có nó, không có anh.

Cuộc sống hôn nhân này cứ thế tiếp diễn là tốt nhất. Nhưng anh thì không nghĩ vậy. Hôn nó thật sâu, mãnh liệt, anh nói:

- Đi với tôi.

-Tôi chưa ăn sáng xong.- Nó lò lẹt mọi thứ đi mà tiếp tục bữa ăn.

Thái độ đó khiến anh tức giận thật sự. Kéo mạnh nó vào phòng tắm, dùng vòi sen phun thẳng nước khiến người nó ướt hết.

Nó la oai oái. Anh kéo dây kéo sau lưng áo xuống. Nó hoảng sợ, vội dùng hai tay ôm lấy chính mình.

Anh gầm gừ:

-Tắm rửa rồi thay đồ đi! Hay là em muốn tôi thay đồ giúp em.

Không gian im lặng và ngột ngạt, chỉ có tiếng nước chảy.

Giật mạnh cái vòi sen từ tay anh, nó xịt hết nước vào mình sao cho bản thân không khác gì con chuột mới chui ra từ cống ngầm rồi tắt nước, quăng cái vòi sen lại cho anh rồi vùng vằng bước về phòng. Mỗi bước chân của nó đều khiến sàn nhà ướt thêm, nước nhỏ tong tong suốt sàn. Nó lấy một chiếc áo pull trắng cùng quần jean dài bó sát ra, mặc vào người.

-Em chọc tức tôi đấy à?- Anh hỏi, giọng lạnh băng. Anh đè nó xuống giường, cầm một chiếc khăn tắm lau tóc nó một cách thô bạo như thể anh chỉ muốn giết chết nó chứ không có nhĩ ý giúp nó lau mình chút nào cả.Sao thế chứ? Sao mọi thứ đang đi ngược với những gì anh suy tính? Nó đang hành hạ anh bằng thái độ đó chứ không phải là anh, trái ngược hoàn toàn với những gì anh toan tính.

Quảng trường lát đá hơi chút rêu phong gọi cho ta không gian cổ kính không g tãi nào phá vỡ được. Tuyết, cây khô không một chiếc lá, gió thổi, bồn nước cùng trời xanh khiến khung cảnh nơi đây giống như một bức hình trên tấm bưu thiếp mà tôi đã thấy. Đẹp nhưng hơi phi thực tế.

Nó và anh rảo bước trên con đường đó, im ắng, trầm mặc nhưng dễ dàng cảm thấy nhau. Nó và cả anh nữa, cả hai đều từng mơ về cái cảnh này trong quá khứ nhưng sao giờ đây, mọi thứ không giống vậy. Nó từng mong anh và nó có thể tay trong tay mà cười nói nhưng giờ, một sự động chạm dịu dàng cũng không có, nó luôn trách né anh. Giữa anh và nó giờ đây chỉ là một ranh giới vô tình, dù muốn xóa cũng không xóa được.

Nó chỉ ra ngoài một lần duy nhất như thế. Những ngày sau, nó ở nhà hay đúng hơn là anh nhốt nó ở nhà, tuyệt đối không ra ngoài lấy một bước. Thi thoảng anh ra ngoài vào buổi chiều và trở về với những ly capuchino cùng bánh ngọt cho nó. Nó không để tâm mấy, chỉ ăn và uống một ít, thậm chí có hôm nó không đứng tới nữa. Như một quy luật, cứ lặp đi lặp lại, mỗi đêm anh vờn nó trên giường, không dịu dàng, không yêu thương mà chỉ có nước mắt.

Ngày cuối cùng của kì nghỉ, nó thấy lòng mình háo hức và vui lạ thường. Nó muốn thoát khỏi cái chốn này ghê gớm.

Nó lại tiếp tục về một nhà tù khác mà nó nghĩ là được định sẵn cho mình. Nó không ở cùng phòng với anh mà ở căn phòng tầng 4 ngày trước. Có lẽ anh coi nó như một món đồ chơi chứ không phải là một người vợ

Hóa ra cuộc sống khi có chồng lại như vậy, buồn tẻ, điên rồ và đau đến vậy. Nó cười khẩy.

Suốt mấy đêm anh không về. Ngôi nhà này với nó hoàn toàn lạ lẫm. Nó như con chim bị nhốt trong lồng son, lồng rộng lớn đấy, ăn uống dư thừa đấy nhưng nó vẫn thêm khát cái gọi là tự do ngoài kia. Nếu không có bé Lisanna, hẳn nó buồn chết rồi. Lisanna hết lòng bênh vực, bảo vệ anh tốt lắm, chỉ là bận công việc thôi. Nó biết bé Lisanna biết ơn và gần như tôn thờ anh nên nói thế. Vậy nên, nó cũng chẳng buồn phản đối hay làm gì, chỉ cười trừ. Cô độc quá

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tựa Vào Vai Anh.tình Yêu Không Có Lỗi

Bốn tháng từ đám cưới thì hơn ba tháng anh không ngủ lại nhà. Căn nhà này thật lạc lõng, thật cô quạnh với nó. Dường như cuộc sống này của nó còn tồi tệ hơn lúc trước nữa.

-Chị đừng buồn anh Natsu nha!- Lisanna cười tí mắt. Nó cũng đành cười trừ, nhìn cô bé lui húi lau bàn dọn dẹp.

Anh đứng tựa vào bức tường đối diện cửa phòng nó. Đứng từ đây mà anh vẫn có thể nghe được tiếng cười đùa bên trong. Anh bỗng nhếch mép cười cay đắng.

-Cậu chủ...- Quân gia Gajeel nhìn anh, mặt dăm chiêu.

-Tôi phải đi đây.- Anh đứng thẳng dậy, chỉnh lại cà vạt một chút.- Lấy áo cho tôi.

-Cậu định đi tiếp ư? Mấy tôi rồi cậu ngủ lại công ty, không về nhà còn gì.

-Tôi biết làm thế nào, chuẩn bị xe đi.

-Vâng.- Không muốn nhưng vẫn phải nhún nhường, ông vội vàng đi làm việc.

Anh bước nhanh xuống cầu thang, không buồn quay lại nhìn dù chỉ một cái. Lòng anh có gì đó rất khó chịu xuất hiện, lan tỏa mạnh mẽ. Gương mặt anh như tối sầm lại, anh nói nhỏ với chính mình:

-Lisanna, con bé đó thật chướng mắt!

Lisanna lau dọn bộ bàn ghế một cách tỉ mỉ, cẩn thận, không dám sơ xuất. Cô bé tự hiểu mình được nhận về đây là một điểm phúc lớn lao nên tuyệt đối không để xảy ra điều gì không hay, luôn cố gắng làm việc. Nhất là dạo này còn hay được nó tin tưởng, tâm sự nhiều điều về công việc, về tuổi thơ hồi ở cô nhi viện và kèm theo đó là những lời động viên chân thành, cô bé lại càng thêm động lực phấn đấu.

-Lisanna ơi, em lau luôn trần nhà nhé, chị đi ra ngoài mua đồ, tới tối mới về.

-Dạ.- Lisanna cười đáp lại lời cô giúp việc kia nói.

Lisanna chỉ mới 16 tuổi, lại cao có khoảng 1m50 nên việc có thể lau dọn nổi mạng nhện mắc trên trần nhà cao kia là một việc khó nhằn dù cây chổi quét chân cũng không phải ngắn. Đang loay hoay ngó lên trần mà quét, Hoa va phải ai đó. Giật mình quay lại, cô bé tím tái mặt mày khi nhận ra đó là anh. Dù anh cứu cô bé nhưng cái dáng vẻ lạnh lùng thường ngày của anh vẫn khiến nó sợ, chỉ dám nhìn và ngưỡng mộ anh từ xa. Nay lại làm vậy, chả khác gì mạo phạm anh cả. Hoa cúi gằm mặt, nói:

-Em xin lỗi.

-Có cần tôi giúp không?

Lisanna không dám tin vào tai mình nữa. Anh bảo sẽ giúp cô bé ư? Anh thậm chí còn chưa bao giờ nói gì với nó quá hai câu kia mà?

-Ồ, không cần đâu ạ.- Lisanna lúng túng, đỏ mặt, vội đáp lại.

-Không sao, để tôi giúp.- Trời ạ, anh đang cười với cô bé, nụ cười khó tin được.

Thế nhưng tuyệt nhiên Lisanna không biết đó là nụ cười xã giao thông thường của anh, nụ cười thật ra vẫn thâm chứa gì đó sắc lạnh xen chút khinh miệt.

-Cậu Natsu.- Trợ lý của anh đã vào nhà từ lúc nào.- Mới có điện thoại báo rằng giám đốc Tâm của bộ phận tuyên truyền muốn tìm, có việc quan trọng à.-Tôi biết.- Anh quay lại nhìn Hoa.- Tôi nghe mọi người bảo em làm bánh ngon lắm, liệu còn cái nào cho tôi không?

-Dạ còn.- Lisanna đáp ngay tức khắc.- Ban sáng em có làm mẻ bánh mới.

-Em lấy cho tôi được chứ?- Anh vẫn giữ nguyên nụ cười.

Lisanna tung tăng đi lấy, miệng tùm tùm cười mà không biết rằng gương mặt anh ngay khi cô bé vừa xoay đi tàn nhẫn tới mức nào.

-Có chuyện gì sao ạ?- Anh chàng trợ lý ướm hỏi.

-Không.- Anh cười lạnh, mắt liếc về phía cầu thang.

Nó đứng đó, chứng kiến mọi việc anh làm. Bốn mắt nhìn nhau một khắc rồi nó vụt chạy lên cầu thang. Nụ cười trên môi anh lại lạnh hơn bao giờ hết.

Anh ngồi vào xe, trên tay còn cầm một chiếc bánh cupcake Lisanna mới trao, gương mặt gần như vô cảm. Chiếc xe chạy trên con đường quốc lộ, bất ngờ anh nói:

-Dừng lại.

Bước xuống xe, anh vứt thẳng cái bánh vào thùng rác công cộng rồi lấy khăn tay chùi chùi tay như động vào thứ gì dơ bẩn lắm. Xong rồi, anh vứt luôn khăn tay vào thùng rác.

-Biến khỏi Lucy đi!- Anh nói thầm.

Gần đây anh về nhà thường xuyên hơn nhưng không tìm nó, ngược lại, anh tìm Lisanna. Lúc nào nó cũng thấy hai người cười cười nói nói. Ngay cả người làm trong nhà cũng thấy lạ mà bàn tán nhưng mỗi lần thấy nó lại im bất, chỉ dám chỉ trỏ từ xa. Nó không biết nên làm gì, chỉ im lặng, cố cư xử bình thường nhất có thể với Hoa. Hoa giờ đây luôn kể về anh, anh thế này rồi anh thế kia khiến nó không khỏi nghi ngờ. Lẽ nào Hoa thích anh ư? Dù sao con bé cũng đâu còn nhỏ bé gì nữa chứ? Lòng nó thoáng giận và gì đó như ghen tức. Tại sao lại vậy chứ?

-Chị biết không, anh Natsu thích ăn bánh em lắm lắm đấy.

-Natsu hình như đâu thích đồ ngọt.- Nó ngạc nhiên.

-Gì lạ vậy? Anh ấy luôn ăn bánh em đưa, còn bảo ngon nữa mà?- Lisanna tỏ vẻ hơi giận dỗi khó hiểu.

-Natsu thật sự ghét đồ ngọt, nhất là bánh ngọt đấy.

Không biết vì gì mà Lisanna tức tối, gần như hét toáng lên:

-Anh ấy thích mà, chị là vợ anh ấy àm chẳng hiểu gì cả!

-Em thôi đi!- Nó hét.- Em không hiểu gì đâu. Chị là vợ của anh ấy chứ không phải em. Em hiểu chưa? Em không hiểu gì anh ấy hay chị đâu!- Nó sững người. Nó vừa làm gì thế này? – Lisanna...chị...chị xin lỗi.- Nó lắp bắp nhưng Lisanna đã khóc, nước mắt ướt đầm gương mặt. Lisanna vội bỏ chạy, mặc cho nó đang hét gọi tên cô bé.

Rốt cuộc nó làm điều điên rồ gì chứ? Nó đã ghen tuông ngu ngốc sao? Không, không thể! Nhưng nó cũng đã khiến Lisanna bị tổn thương. Nó phải làm sao đây chứ? Nó bật khóc ngon lành. Tìm nó đau nhói. Nó đã làm tổn thương người duy nhất còn bên nó rồi ư? Giờ ai sẽ ở bên nó, sẽ lắng nghe nó nữa đây? Bên ngoài, anh đứng tựa vào cửa. Anh biết nó đang khóc.

-Đừng khóc, chỉ được khóc vì anh thôi.- Gương mặt anh nhăn nhó, lộ rõ vẻ đau đớn.- Em không cần có ai cả.- Một tay anh đặt lên lồng ngực bên trái, siết chặt khiến mảng áo sơ mi chỗ đó trở nên nhàu nhĩ.- Trong thế giới của em chỉ có anh thôi là đủ rồi.

Anh mở cửa, bước hẳn vào phòng và nhìn nó. Đôi mắt của nó chỉ chứa đầy nỗi đau mà không còn vẻ lạnh lùng thường ngày luôn dành cho anh nữa. Tìm anh như đập lồi nhịp, một nhịp điệu đau tới xé lòng. Anh ôm lấy nó. Nó không cự tuyệt, chỉ vùi mặt vào ngực áo anh mà khóc. Liệu anh có thể là một điểm tựa đáng tin cho nó không đây?

-Tại sao?- Nó nói.

-Tại sao cái gì?

-Tại sao tôi luôn làm mọi thứ trở nên tồi tệ thế chứ?

Anh khẽ khàng rót vào tai nó:

-Tôi cam đoan với em, em có thể làm tôi phát điên lên theo một chiều hướng rất tích cực đấy.

Ráng chiều màu mỡ gà buong nhẹ xuống. Chạng vạng. Anh đã ở lại bên nó hơn một ngày, ngủ thiếp đi và ôm lấy nó, không giống những lần trước ghé qua, đến vội và đi cũng vội. Anh nhìn nó nằm bên cạnh, suối tóc vàng nhánh rũ xuống nổi bật trên làn da trắng như ngọc. Anh tự hỏi sao suốt mấy tháng nay anh không chịu ngắm nhìn nó thế này. Hình ảnh nó lúc này, anh cam đoan anh có thể nhìn suốt hàng giờ liền và lặp đi lặp lại hàng ngày mà không thấy chán. Vào buổi sáng, khi ánh ban mai xuyên qua cửa sổ, hình ảnh này còn đẹp hơn thế này nhiều, anh cam đoan.

Nó đột ngột trở mình dậy, ngồi dậy cạnh anh, không nói gì. Trông mặt nó không ổn lắm, có gì hơi xanh xao. Anh nhẹ nhàng khoác lên cho nó chiếc áo sơ mi của mình, một cử chỉ anh đã nghĩ mình sẽ không bao giờ làm nữa. Bỗng anh thấy tim mình nói lên. Hình ảnh này giống hệt mấy năm trước, ngày nó ruồng bỏ anh để đi mất. Nó sẽ không biến mất khỏi cuộc đời anh như thế một lần nữa chứ? Để chắc chắn điều đó không xảy ra, anh bồng quàng vai, ôm lấy nó vào lòng. Nó ngạc nhiên, thế nhưng..

-Oe...- Nó vội vàng xô anh ra mà chạy thẳng vào phòng tắm.

Anh hốt hoảng đi theo. Nó nôn thốc nôn tháo nhưng vì không ăn gì suốt một ngày nên chỉ toàn thứ nước chua gớm ghê kia được nôn ra.

-Em sao vậy?- Anh hỏi, giọng đầy quan tâm.

-Không sao.-Nó vẫn giữ cái giọng xa cách ấy.- Chắc có vấn đề về tiêu hóa thôi, mấy hôm nay cũng chẳng ăn được gì nhiều, ăn bao nhiêu là nôn hết thôi.

Anh sống người. Buồn nôn, chán ăn những biểu hiện anh từng thấy ở Layla, lẽ nào...Không phải thế chứ?

-Đừng nhìn tôi theo cái kiểu tôi là một đứa cực kì ngu ngốc như thế chứ?- Nó nhăn mặt.

Nhưng anh không nói gì cả, anh chỉ lẳng lặng bước về phía giường, mặc đồ vào một cách nghiêm túc nhưng nhận ra áo sơ mi của mình nó đang mặc nên chỉ cộc đứng chiếc quần dài, anh ra khỏi phòng.

Cho tới khi tự nhận chìm mình trong bồn tắm tới sặc nước gần chục lần anh mới dám tin đây là sự thật. Nó có thai? Con anh? Thật vậy sao? Nhưng rồi anh cũng sợ. Khi sinh linh đó chào đời, anh phải làm sao đây? Lẽ nào một ngày nào đó anh phải giải thích với nó rằng nó là kết tinh của một chuyện tình đầy hận thù giữa nó và anh? Rồi anh chợt nghĩ biết đâu nó sẽ tha thứ cho anh mọi việc và anh sẽ có thể yêu thương nó một cách chân thành nhất vì đưa bé đó. Có thể lắm chứ. Dường như ông trời đang cho anh và nó cơ hội xóa bỏ mọi vật cản trong tình yêu giữa hai người thì phải? Anh bỗng thấy vui mừng không xiết và lại nhận mình vào nước một lần nữa để chắc chắn rằng đây là thật, không phải mơ. Anh dự định sẽ để nó ngủ yên, nghỉ ngơi một ngày. Ngày mai anh sẽ đi làm, sẽ mua một món quà gì đó cho nó, sẽ nói cho nó nó đang mang một phép màu diệu kì trong người. Nhất định là thế.-----

Nó nằm suốt một ngày trên giường. Đạo này cứ thấy trong người mệt mỏi sao ấy, đã vậy còn chẳng muốn ăn gì, cứ ới liên miên. Đừng nói cái chức đau dạ dày điên khùng của nó lại tái phát đây? Nó cảm thấy thật chán chường khi nằm trên giường như thế nên chọn đại một chiếc váy dài quá đầu gối màu trắng và chiếc áo len khá cũ màu tuyền chất khoác lên người. Chải tóc sơ sơ, nó ra khỏi phòng.

Vẫn như thế, hành lang trống vắng không bóng người. Nó bước xuống dưới nhà bếp, tìm kiếm một tách trà nóng thì bất ngờ gặp Hoa. Lisanna ái ngại nhìn nó, pha giúp nó tách trà rồi cung kính đưa như thể giữa nó và cô bé đơn thuần chỉ là quan hệ chủ tớ. Nó cầm lấy tách trà rồi nói nhẹ như gió thoảng:

-Chị xin lỗi.

Lisanna ngạc nhiên nhìn nó, cup mắt một lúc rồi dè dặt nói:

-Em...cũng...xin lỗi chị.

Nó mỉm cười.

"Kính...cong..."

-Chuông cửa reo, em ra mở cho.- Lisanna vội nói.

-Chị đi với em, khách nào lại tới vào giờ này chứ?- Nó nhìn lên chiếc đồng hồ lớn, kim đồng hồ chỉ đúng 7 giờ tối.

Lisanna cúi mở cổng. Nó có thể nhìn ra người tới tìm là một cô gái chắc hơn tuổi nó chút ít, trang điểm rất đậm, nhất là đôi môi to son đỏ chói kia, tóc cô ta xoắn tít một cách hơi lố. Cô ta hình như đã trùng mắt nhìn nó. Khi Lisanna vừa mở hé cổng ra thì cô ta thô bạo đẩy cổng khiến cổng va vào cô bé, suýt thì Lisanna đổ mình xuống đất rồi. Cô ta hất hàm hỏi:

-Cô là ai?

-Thế cô là ai?- Nó hỏi lại.

-Tôi tới tìm vợ của Natsu

Nó nhìn cô ta dò xét, cô ta là ai mà tìm nó? Nó nào có quen cô ta?

Thế nhưng nó cũng nói:

-Là tôi.

-Cô sao?- Cô ta nhìn nó từ đầu tới cuối. Nó tự hiểu được ý nghĩ sau ánh nhìn đó. Chắc trông nó giờ nhếch nhác lắm.

Cô ta mở miệng toan nói gì đó nhưng lại thôi. Cô ta bỗng dùng bàn tay có mấy ngón tay son móng đỏ lòe loẹt của mình chụp lấy tóc nó, kéo ngược về phía sau, hét lớn:

-Hóa ra do mày? Tao muốn tìm mày lâu lắm rồi.

-Cô ta giật mạnh khiến nó đau thốn. Da đầu nó như chỉ muốn bung ra. Nó suýt khóc, nói:

-Buông tôi ra!

-Tại mày mà anh ấy không thêm xém xía gì tới tao!- Cô ta tiếp tục độc thoại những gì chỉ mình cô ta hiểu.

-Buông ra!- Lisanna lúc đầu còn ngớ người nhưng thấy cô gái kia xông vào nó như thể thì nhảy xổ vào, cô đẩy cô ta a nhưng cô ta nắm tóc nó mạnh quá nên điều đó chỉ khiến nó thêm đau.- Quán gia Gajeel, vệ sĩ, mọi người đâu, ra đây mau đi!- Lisanna hô hoán.Cô ta như thấy sợ bèn vội buông nó ra nhưng cũng kịp vung tay, đẩy nó xuống đất. Nó bị xô mạnh bạo, nằm im dưới đất.

Đau quá.

Có gì đó rất đau trong nó.

Con đau khủng khiếp đó như kéo nó vào con mê.Nó bất tỉnh.

Cầm bó tử đinh hương màu tím trên tay, anh bước xuống xe, tự hỏi làm gì mà người giúp việc tụ tập hết trước cổng thế này. Quán gia Lâm cũng ở đó, thế thì sao ông không giải quyết mọi việc êm thấm như mọi khi chứ? Có tiếng ai đó quát tháo nữa, cái giọng chanh chua nghe quen quen. Rồi anh thấy nó nằm sõng xoài trên nền đất lạnh lẽo thì anh vội vàng chạy tới.

Quả nhiên là cô ả chết tiệt đó. Anh gần như gào lên:

-Cô làm gì ở đây vậy hả Laki?

-Natsu...- Laki mặt cắt không còn giọt máu, loạng choạng lùi lại phía sau.

Anh vứt bó hoa xuống đất, chạy tới đỡ nó dậy. Nó vẫn không tỉnh lại. Lần này anh gào lên thật sự:

-Quý tha ma bắt cô đi Laki! Cô đã làm thứ chết tiệt gì thế này?

-Em...em...chỉ là em muốn ở bên anh thôi.- Laki khản hoảng.- Em...thiếu anh em không sống nổi...

-Cô đúng là một con ả đáng ghê tởm nhất tôi biết.- Anh không nghĩ sẽ có ngày mình có thể thốt lên những lời thế này. Mà giờ anh cũng chẳng quan tâm. Anh chẳng nghĩ tới việc gì sẽ xảy ra khi mình si và thể với Laki một cô gái anh tình cờ gặp trong một buổi tiệc họp mặt ở công ty, trợ lý trẻ của giám đốc một công ty con của anh. Không hiểu sao cô ta luôn bám theo anh sau đó và luôn gạ tình anh như thể cô ta không phải phụ nữ Á Đông mà như một đứa con gái lẳng loài vậy. Và giờ thì cô ta trơ trên tới nỗi tới tận nhà anh và đánh ghen với nó như thể cô ta mới là vợ anh.- Cút ngay khỏi tầm mắt tôi và đừng nghĩ cô có thể làm gì ở cái đất này nữa!

Tay chân nó, toàn thân nó, mi mắt thậm chí cả lưỡi của nó cũng nặng trĩu. Nó không tài nào cử động được. Có ai đó gọi nó, giọng nói rất quen. Giọng nói đó khàn khàn, ấm áp và thật như một liều tiên dược. Giọng nói khiến cơ thể nó thấy có gì đó khá hơn, nó dần mở mắt. Là anh. Nó không hiểu sao nó lại như thế chứ, bình thường có té cách mấy nó cũng không đau tới mức này. Nó đưa mắt nhìn xuống bụng mình, nơi đau nhất lúc này và rồi mắt nó mở to như thể hai mắt nó sắp bung ra tới nơi.

Từ phía trên bấp đùi nó, thứ chất lỏng màu đỏ chạy ra thành dòng, nổi bật trên nền da trắng của nó. Nó bỗng chột dạ, trong lòng cảm thấy trống trải tới lạ, như thể nó vừa mất gì đó lớn lao, rất lớn lao. Nó hiểu ra.

Nó đã có con và đánh mất đứa con đó ngay khi nó vừa mới biết.

Mùi còn y tế khiến nó khó chịu. Nó chỉ nhớ ngay sau khi thấy cái điều kinh khủng đó màn đen đã bao phủ tầm nhìn của mình và giờ cũng vậy. Nó đã tỉnh nhưng mi mắt vẫn nặng trĩu như trước khi ngất đi, nó tuyệt nhiên không mở mắt. Có tiếng ai đó đang nói chuyện mà nó nhận ra một trong những giọng ấy là của anh. Anh đang nói chuyện với ai thế? Hình như anh đang hét lên nữa thì phải?

-Thật sự hết cách sao?

-Tôi rất tiếc.- Giọng kia đáp lại. Hình như là của một người đàn ông cũng lớn tuổi.- Không kịp đâu, đứa bé mất rồi.Sau đó thì không một tiếng động nào vang lên nữa.

Đứa bé? Đứa bé nào? Con nó ư? Mất rồi? Đứa bé đã không còn nữa.

Nó cảm thấy có thứ chất lỏng gì đó âm ỉ chảy dài trên mặt mình.

Anh ngồi cạnh giường bệnh của nó, tay nắm chặt tay nó.

Tại sao lại như thế?

Sao mọi thứ lại diễn ra thế này?

Sao ông trời bắt nó và anh phải trải qua nhiều chuyện thế chứ?

Nỗi mắt mắt này...làm sao bù đắp nỗi đây?

Anh khóc, giọt nước mắt lăn dài trên gò má. Anh ngắm kĩ gương mặt nó, gương mặt xanh xao và trông mong manh tới lạ, tựa hồ chỉ cần anh chạm nhẹ vào là có thể vỡ tan ra. Anh không ngừng nói với nó:

-Lucy, anh xin lỗi...anh xin lỗi...hãy tha thứ cho anh...

Anh mở cửa phòng nó ra. Cả căn phòng nhuộm một màu nắng ban mai nhàn nhạt mà ấm áp nhưng sao người nằm trên giường kia thì u ám vậy chứ? Nó nằm im, nửa người phía trên tựa vào thành giường, mắt nhìn ra ngoài cửa xa xăm vô định, gương mặt không chút sức sống, chỉ có vẻ chán nản bất cần. Anh lại gần nó, định ôm nó nhưng lại thôi khi thấy nó đang né người ra xa. Anh cười buồn.

-Em vẫn kiên quyết thế sao?

Nó không trả lời, chỉ nhìn anh, ánh mắt như xoáy vào tâm can người khác.

-Đã hơn một tháng rồi, em định sống suốt đời thế này sao?

Anh nhìn nó với ánh mắt đau thương chưa từng có. Suốt từ ngày hôm đó tới nay nó tuyệt đối không bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước, bữa ăn cũng chỉ dùng ở giường và dùng rất ít, nó cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ kia. Nó còn chẳng nói một lời nào cả. Nó giờ như một xác chết biết cử động. Không, là búp bê thì đúng hơn.

Anh siết chặt tay thành nắm đấm. Anh đã làm cái quái gì thế này?

Anh đã khiến cuộc sống Trúc không còn gì tồi tệ hơn nhưng thế nào có đủ để đưa đứa con trở lại, đủ để nó thôi thế này?

Mọi thứ thật khủng khiếp. Giờ đây anh luôn lo sợ sẽ mất nó. Đã nhiều lần anh hay Lisanna vào đã thấy nó nằm im, nín thở, may mà kịp phát hiện không thì... thì thế nào anh cũng không dám nghĩ tới nữa.

-Tại sao...- nó nói, giọng nhỏ tựa như gió thoảng qua nhưng đủ khiến anh ngẩng dậy nhìn nó- tôi phải mất đứa bé vì anh chứ?

Anh sững người, im lặng. Anh không thể trả lời câu hỏi này. Nó có cần phải tàn nhẫn nói câu này không? Anh biết là anh sai khi đã bỏ bê nó, đã khiến nó chịu đau khổ và tủi nhục tới nỗi mất con nhưng... Anh cũng không biết nên bao biện thế nào nữa.

-Anh xin lỗi.

Bỗng anh thấy hình ảnh nó mờ nhạt hẳn đi. Anh ảo giác? Không, anh thật sự cảm thấy thế, thấy rằng nó sắp tan biến. Anh vội ôm chặt lấy nó, ôm thật chặt vào lòng mình. Hơi ấm này là thật. Anh thở phào nhẹ nhõm. Nó còn đây, nó không hề biến mất. Anh giữ yên vậy, chờ đợi sự phản đối nhưng không. Anh gần như rùng mình khi hai tay nó vòng ra sau lưng, ôm lấy anh chặt như anh ôm nó. Toàn thân nó đang run rẩy. Nó khóc. Lần đầu tiên sau ngày bị ai đó.-Trả con cho em! Trả con cho em!- Nó gào khóc thê lương, cầu chặt mười ngón tay vào lưng anh.

Lưng anh đau nhưng lòng anh còn đau hơn. Anh thì thảo vào tai nó:

-Anh xin lỗi.

Nó khóc lóc như vậy một lúc lâu rồi mới tiếp đi, vẫn ôm anh như thế. Anh không thể nào gỡ tay nó ra, cũng không nghĩ sẽ rời đi nên ôm nó dịu dàng và nằm xuống cạnh nó, ngủ. Đêm này có vẻ sẽ là một đêm thanh bình nhất anh từng có, đêm mà nó sẽ ngủ ngon.

Nửa đêm.

Anh cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, lạnh lạnh và trống trải. Mở mắt ra nhìn anh mới nhận ra nó đã không còn nằm trong vòng tay anh nữa. Giật mình hốt hoảng, anh mở cửa phòng, vội tìm nó thì thấy nó ngồi trên chiếc ghế sofa dài nhỏ kê ngoài hành lang, im lặng nhìn ra bầu trời đêm qua khung cửa kính không lờ. Nó mặc chiếc áo len màu rượu hồng ấy, quàng hồ lên vai chiếc khăn lụa màu kem, nhìn anh với ánh mắt là lạ. Anh chạy lại nhìn nó, hai tay giờ lên định ôm nó nhưng lại thôi. Anh sợ nó sẽ khước từ anh.

-Em có thể tựa vào vai anh một chút được không?

Anh không dám tin vào tai mình nữa. Nó nói gì thế này? Anh không thể ngờ nổi.

-Không được sao?- Nó đưa mắt ái ngại nhìn anh.

-Không, chỉ là anh đã nghĩ em sẽ không bao giờ nói thế.

Nó cười, nụ cười nhẹ nhàng và yếu ớt.

Anh ngồi xuống cạnh nó, dịu dàng dùng tay đẩy nhẹ đầu nó tựa vào vai anh. Hơi ẩm từ nó thật dễ chịu.

-Anh có nghĩ đó là nó không? Linh hồn của nó ấy?- Nó nói, mắt nhìn lên trời.

Anh nhìn theo nó.

Bầu trời đêm đầy sao, lấp lánh. Duy chỉ có một ngôi sao tỏa ra ánh sáng, màu cam nhạt ở phía Bắc bầu trời. Anh hiểu ý nó muốn nói gì và anh cũng biết đó không phải một vì sao mà là một vệ tinh nhưng anh không nói ra, chỉ im lặng.

-Natsu à, khi em ngủ, đưa em về phòng nhé.

-Ừ.- Anh cười.

Anh mở mắt, nhìn lên chiếc đèn chum kia. Anh nghĩ tới tối qua, cười với chính mình rồi quay sang nhìn nó nằm bên cạnh.

-Lucy!- Anh gần như hét lên.

Nó nằm đó, im lặng, mắt nhắm nghiền, da nhợt nhạt. Cánh tay nó đưa về phía cạnh giường, máu đỏ từ cổ tay rỉ ra, tay còn lại cầm con dao gọt trái cây không biết nó lấy ở đâu ra.

Anh cuống cuống xé một mảnh áo mình băng lại vết thương, vừa hét lớn:

-Quản gia Gajeel! Gọi cấp cứu! Mau!

Anh quay lại nhìn nó, vỗ vỗ vào gương mặt nó, nói:

-Lucy, tỉnh lại! Cố lên em! Em không được chết! Em không được chết!- Anh gần như gào lên.

Sao lại vậy? Sao nó lại tự tử? Tối hôm qua mọi thứ dường như đã tốt lên mà?

-Đừng bỏ anh!- Anh thét lên đau đớn như con thú hoang bị thương.-----

Một tuần sau.

Sân bay.

Anh đứng cạnh chiếc Limous, châm một điếu thuốc lên nhưng chưa kịp đặt nó lên môi mình thì một giọng nói khiến anh dừng lại:

-Tôi thật sự bất ngờ khi anh cho gọi tôi về thế này đây.

Anh quay lại nhìn hắn, ánh mắt chỉ có vẻ khinh thương nhưng vẫn có gì đó như cầu khẩn, lo lắng lắm.

-Nếu không phải vì cô ấy tôi cũng không làm vậy. Vào xe đi!

Cả anh và hắn bước vào xe, tuyệt nhiên không nhìn nhau lấy một cái.

Hắn nhìn ngắm bầu trời qua cửa sổ. Bao lâu rồi hắn không nhìn thấy bầu trời nơi đây nhỉ? Chỉ mới mấy tháng nhưng sao như thể đã bao nhiêu năm rồi. Lòng hắn có chút xốn xang kì lạ. Thế nhưng lo lắng thì cũng không kém. Vì lí do gì mà anh lại có thể gọi hắn từ Mĩ xa xôi về, lại còn liên quan tới nó nữa chứ? Việc gì mà anh không làm được mà hắn làm được.

-Rốt cuộc anh định im lặng tới bao giờ hả Natsu?- Anh vẫn im lặng nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ phía anh.- Hay tôi sẽ nhảy xuống xe và ra lại sân bay, tôi vẫn còn về khư hồi đây.

-Lucy, cô ấy cần anh.- Anh nói.

-Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?-Hắn hỏi ngay dù cho hắn biết nó chính là người đã làm tim hắn đau đớn biết bao. Và rằng lẽ ra hắn phải trả thù nhưng không, hắn dần chấp nhận việc không có nó để sống một cuộc sống mới, để cả nó và hắn hạnh phúc hơn thay vì níu kéo. Và hắn cũng không muốn giống anh, để thù hận cứ xóa nhòa đi sự tốt đẹp trong tình yêu kia. Hắn đã lựa chọn con đường tốt đẹp hơn nhưng giờ hắn tự hỏi, liệu có phải hắn đã chọn lầm đường rồi không khi âm mưu nó đã gấp gáp.

-Cô ấy lấy tôi.

-Điều đó đương nhiên là tôi biết.- Hắn thậm chí vẫn còn giữ chiếc thiệp cưới ấy. Chiếc thiệp nằm ngay ngăn dưới tập hồ sơ cũ trong ngăn cuối của tủ tài liệu của hắn. Hắn để đó, biết sự hiện diện của nó và tự nhắc mình hắn và nó đã không thể nữa rồi. Thi thoảng nhóc vẫn lục tài liệu để giúp hắn và thấy nhưng đều giấu biệt và không biết rằng hắn biết được điều đó. Nhóc có lẽ tinh tế và tâm lí hơn nhiều so với vẻ ngoài của mình.- Còn gì nữa không?

Đừng nói anh gọi tôi về để chứng kiến khung cảnh gia đình anh hạnh phúc với anh, cô ấy và...một đứa con.- Rõ ràng hấn cực kì khó khăn để có thể thốt lên ba chữ cuối.

-Cô ấy có thai.- Tim hấn đau thốn. Đường như hấn còn run rẩy nữa, tay hấn siết chặt thành nắm đấm.- Nhưng đã mất.

-Cái gì? Chuyện quái gì xảy ra vậy?- Hấn hỏi dồn dập. hấn biết nó sẽ sock, sẽ đau đớn thế nào khi biết điều này.- Vậy nên anh gọi tôi về...- hấn ướm hỏi.

-Là tôi đã sai. Cô ấy suy sụp lắm rồi, chỉ anh mới giúp được cô ấy. Cô ấy đã...tự tử rất nhiều lần.- Anh cảm thấy cổ họng mình đắng nghét. Có gì đó chen họng anh lại.

-Nếu giúp anh thì tôi được gì?- Hấn hỏi một cách lạnh lùng.

Anh nhìn hấn và hấn cũng nhìn lại anh. Anh nói một cách khó nhằn:-Cô ấy.- Không phải anh mệt mỏi vì nó mà vì anh không chịu nổi nếu nó tự hủy hoại mình hơn thế nữa. Anh có thể không có nó nhưng cái viễn cảnh nó chết đi. Anh không dám nghĩ tới nữa. Với anh, một người tự vẫn ngay trước mắt anh là quá đủ rồi. Anh không muốn nó sẽ giống như em anh. Người phụ nữ đáng thương đó...

-Nếu anh không giúp, cô ấy sẽ chết mất.- Người anh run lên bần bật. ANh hoàn toàn mất bình tĩnh. Đưa tay lên che nửa trên gương mặt mình, anh đã khóc.

Hấn nhìn anh, định nói gì đó nhưng thôi. Liệu chẳng đây là cơ hội cho hấn có lại nó?

Anh mở cửa phòng nó, nói khẽ:

-Vào đi.

Hấn, sau khi tắm tấp, nhìn anh rồi nhìn khoảng không phía sau cánh cửa kia, bước hấn vào. Anh bước vào ngay theo sau.

Nó ngồi trên chiếc ghế bành kê sát cửa sổ, mặc bộ váy dài gần tới chân màu hồng nhạt, áo lên cổ lộ rộng màu đỏ chói. Cô gái đó trông tái nhợt, mong manh và yếu ớt tới kì lạ. Nước da trắng tái kia khiến nó như hòa tan bản thân vào với nắng. hấn nhìn vào mắt nó. Về tình anh đã không còn, chỉ còn sự trống rỗng vô hồn giá băng.

Hấn tiến tới trước mặt nó, quỳ xuống trước nó, nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn kia, nhìn với ánh mắt tha thiết.

-Lucy...

Nó mỉm cười, nụ cười có chút sức sống trong đó. Tim anh bỗng đau thắt như ai bóp nghẹn. Nó chưa bao giờ cười như thế với anh cả. tại sao? Anh thật sự không là gì với nó thật ư?

-Gray, anh tới thăm em à?

-Phải.- Hấn hôn lên tay nó, cười.- Em khỏe chứ?

-Em khỏe.

-Anh không nghĩ thế đâu.- Hấn nheo mày nhìn nó.

Nó cười khi.

Hấn liếc nhìn về phía cửa, anh đã không còn đứng đó nữa.

Anh tháo cravat ra, cuộn lại rồi nhét vội vào trong túi quần. Anh đi, mắt nhìn về phía trước nhưng sao chỉ giống đang nhìn vào cõi vô định xa xăm.

Tại sao nụ cười đó không dành cho anh?

Mọi thứ đã quá trễ để làm lại từ đầu sao?

Anh thật sự không còn cơ hội nữa sao?

Anh sẽ phải buông nó ra, sẽ phải mở cửa lồng sắt để con chim vành khuyên bé bỏng ấy bay về với phương trời riêng của nó sao?

Anh đứng yên, ngắm mình dưới ánh nắng hoàng hôn màu cam chói mắt, nhưng buồn.

Hắn ngòl với nó tới tận tối. Nó luôn hỏi nhiều điều về cuộc sống bên Mĩ của hắn. Hắn trả lời với vẻ mặt tươi cười.

-Anh sống một mình bên đó ổn không?

-Cũng không hẳn là một mình.- hắn nhún vai.

-Là sao?

-Hầu như ngày nào Juvia cũng tới.

-Juvia? Cô bé làm gì ở đó?- Nó hơi ngạc nhiên.- ANh cũng không rõ nữa, đừng một cái chuyển sang đó học. Sắp hè nên chắc cô ta cũng sắp về đây chơi nè.

-Cô ấy tốt với anh quá nhỉ?- Nó cười nhạt.

-Ừm- Hắn đáp, hiểu rõ điều mà nó nghĩ tới lúc này.- Nhưng đó không phải là tình yêu, hay nếu nói theo phương diện nào đó, anh chỉ là ấn tượng với con bé ấy. Còn với ấy, Lan chỉ là một người bạn hợp cạ.

Nó vẫn giữ nguyên nụ cười.

-Em biết mà.

-Lucy này...- Giọng hắn chùng xuống.

-Em có muốn đi với anh không, đi một nơi thật xa, chỉ có hai đứa thôi.

Anh đứng ngay bên ngoài, khựng người. Anh vừa đi về nhà là tới ngay phòng nó, anh chỉ muốn biết nó có khá hơn chưa. Thế nhưng vừa chạm tay vào nắm đấm cửa, chỉ mới kịp mở hé ra thì anh đã nghe thấy lời nói đó của hắn.

Nó sẽ trả lời sao đây?

Nó sẽ bỏ rơi ấy đúng không?

Im lặng.

Mãi lúc sau, nó mới lên tiếng, vẫn với chất giọng yếu ớt đó:

-Gray, anh là người mà em thích, rất thích...

Cả thế giới trong anh như sụp đổ. Phải rồi, nó sao ở bên anh được chứ. Nó đã chờ ai đó nói câu này, đã mong họ đưa nó đi từ lâu lắm rồi. Lí nào một thiên thần như nó lại muốn ở chung với ác quỷ như anh. Nó đi, nó sẽ đi, sẽ rời bỏ anh, mãi mãi.

Anh cất bước.

Anh không muốn nghe bất kì lời yêu thương nào của họ nữa. Quá đủ rồi!

Thế nhưng anh đã không ở lại để nghe trọn vẹn lời nó nói:

-...nhưng người em yêu mãi mãi chỉ có anh ấy...

Đừng bỏ em!

-Sau bao nhiêu chuyện hắn ta làm với ba em, với em, em vẫn yêu hắn sao?- Gray nói với giọng khản hoảnh.

-Anh à, những ngày qua em đã nghĩ rồi. Em tin rằng trong thâm tâm Natsu vẫn yêu em.

-Yêu em? Bằng những điều sai trái hắn làm sao?

-Em không biết rõ lí do sao anh ấy lại làm thế...với ba, với mái nhà êm ấm ấy nhưng...trong tình yêu, đâu ai có lỗi hả anh. Chúng ta nói việc anh ấy làm là sai thực ra là vì chúng ta nhìn từ khía cạnh của chúng ta, chỉ là chúng ta phán xét anh ấy. Chúng ta chưa bao giờ nhìn từ khía cạnh của anh ấy cả.

Hắn mở to mắt ra mà nhìn nó. Đây không còn là nó mà hắn từng biết. Nỗi đau mất con dường như khiến nó thay đổi nhiều hơn, suy nghĩ nhiều hơn, trưởng thành hơn so với lúc trước. Hắn bỗng thấy lòng nhẹ tênh. Nó đã không còn yếu đuối dễ rồi cần hắn nhiều như lúc trước nữa rồi.

- Có vẻ như lần về nước này của anh ngắn ngủi thật đấy.- Hấn cười trừ.

- Gì chứ?- Nó hỏi.

- Chỉ là anh định mai về thăm bố mẹ rồi tối mai lên máy bay.

- Gấp vậy sao?-Ừ, có người chờ anh bên đó.- Hấn cười.

Nó nhìn hấn một lúc rồi nói, miệng mỉm cười:

- Em chúc anh hạnh phúc.

- Cảm ơn em.

Hấn rướn người lên, hôn nhẹ vào trán nó. Nụ hôn nhẹ nhàng, ấm áp và đầy dịu dàng khiến nó cười tươi, gò má ửng hồng. Hấn đã có thể bỏ nó lại phía sau mà đi tìm hạnh phúc riêng cho mình, tìm người con gái hoàn hảo với anh. Nhưng rồi nó cũng hiểu, hấn sẽ không bỏ nó lại mà hấn, và cả cô và gã nữa, họ sẽ chờ nó ở nơi gọi là vùng đất của hạnh phúc. Vấn đề là nó liệu có thể mở lòng và nắm lấy anh không. Thực ra nó cũng không biết nữa, có lẽ phải chờ rất lâu để làm được thế mất thôi.

Anh nằm ngủ trên giường mình, vẫn khoác quần tây và áo sơ mi không cài cúc. Hôm nay anh mệt mỏi vì công việc và cũng suy nghĩ về nó quá nhiều rồi. Thậm chí ngay cả khi ngủ, trông anh vẫn có gì đó đầy suy tư.

Cửa phòng anh mở nhẹ, đứng bên ngoài là nó. Nó nhìn anh nằm đó, thấy anh không cử động gì mới rón rén bước vào. Nó tiến lại gần giường anh, nhìn gương mặt anh ngủ. Nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ gương mặt ấy, lòng nó có một cảm giác gì đó rất lạ: man mác buồn như có gì đó đầy khát khao. Nó mấp máy:

- Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không anh?

Nó cúi xuống, hôn vào môi anh.

Anh mở mắt. Đồng hồ mới chỉ 7 giờ nhưng đã lâu lắm rồi anh không ngủ giấc ngủ thoải mái thế, dù rằng anh không hiểu rõ lý do. Bỗng anh cảm thấy tay mình có gì đó lên khi trở mình vội quay sang xem. Anh mở to mắt. Nó nằm trên tay anh, mắt nhắm hờ, hơi thở đều đều.

Nó như cảm nhận được ánh nhìn của anh nên cũng trở mình, ngáp dài mấy cái rồi mở mắt.

Sao nó lại ở đây chứ? Lẽ nào tối qua nó qua phòng anh rồi ngủ quên sao? Nó hốt hoảng, vội vàng bật dậy nhưng vòng tay anh vòng qua hông nó nhanh chóng giúp nó yên vị trên giường lần nữa.

- Tại sao em lại ở đây?

Nó đỏ mặt, im lặng.

Anh nhìn kỹ, soi xét gương mặt nó rồi cười nhạt. Lý nào nó tìm tới vì anh chứ? Không phải nó đã bảo nó thích hấn sao? Còn anh, anh chẳng là gì với nó cả. Mà nếu có thì anh cũng chỉ như một ác ma. Được rồi, đã là ác ma thì cứ là ác ma thôi. Anh cười ngạo nghễ nhưng cũng có gì chua xót rồi cúi xuống nó.

Khi anh hôn nó, ôm nó, anh không nhận được sự chống cự rõ ràng. Nó cố đẩy anh ra nhưng bàn tay lại siết chặt lấy anh như muốn giữ lại. Anh không quan tâm, không muốn biết tới cảm nghĩ của nó mà chỉ biết ôm nó và có nó. Ừ thì anh là ác ma mà.

Nó cuộn tròn mình trong chăn, nằm im. Anh ngồi bên cạnh, nhìn ra ngoài với ánh mắt xa xăm bất tận. Anh ôm nó nhưng tâm trí anh đang nghĩ về việc khác. Anh đã quyết định.

Anh chạm nhẹ vào nó, nói:

- Gần tối rồi rồi, dậy đi.

Nó cử động định đẩy tay anh ra, vẫn kiên quyết nằm trong chăn. Anh cúi xuống gần nó, nói nhỏ:-Em không dậy, tôi sẽ ôm em một lần nữa đấy.- Anh cảm thấy rõ làn da dưới lớp chăn mỏng kia như đang nóng lên.- Hay em muốn vào phòng tắm tự tắm rửa- Anh nhếch mép cười- hoặc tôi phải bế em vào.

Nó giờ chần ra, mặt đã đỏ bừng từ nãy tới giờ. Rụt rè đưa tay ra để lấy váy đang nằm gần đó, nó bắt ngờ bị anh cuộn lại trong chăn, bế lên. Anh đặt nó

trong bồn tắm lớn, xả nước ấm ra rồi đứng thẳng dậy, nói:

-Em tự tắm đi, tôi sẽ đưa em tới chỗ này.

-Đi đâu?

-Đi rồi sẽ biết.

Rồi anh đi ra ngoài, đóng cửa phòng tắm lại. Tựa người vào cửa phòng tắm, anh dễ dàng nghe tiếng xả nước trong đó. Ánh mắt anh trở nên buồn tới lạ, cái xúc cảm chưa từng xuất hiện nơi đôi mắt kiêu hãnh ấy.

Anh đi xuống dùng phòng tắm ở tầng ba rồi lên phòng nó bộ đồ khá đơn giản là áo len cổ lọ và quần jean dài bó hơi sát. Đặt trước cửa phòng tắm của mình, anh gõ cửa rồi đi xuống nhà.

Trời đã tối. Hôm nay anh chọn cho mình gu ăn mặc khá lạ, áo sơ mi cách điệu và quần jean. Điều khác nhất là trông anh buồn, buồn tới lạ kì. Không đi xe Limous, anh tự lái chiếc Volvo để đưa nó ra ngoài. Trên suốt chặng đường, nó nhắm mắt ngủ vì mệt mỏi.

-Lucy...- Giọng anh trầm đục.

Nó mở mắt.

-Xuống xe đi.

Nó làm theo lời anh. Đứng cạnh cửa xe, nó nhìn căn nhà trước mặt mình. Nhà cũ của nó và hân.

-Natsu, tại sao?- Nó quay lại nhìn anh đang ngồi im lặng trong xe.

Anh quay sang nhìn nó thật lâu, thật triu mến nhưng cũng đau đớn tới muốn khóc.

-Từ nay...em được...tự do.- Hai chữ cuối cùng thốt lên sao thật khó khăn, thật đau xót.

Một cách dứt khoát, anh nhún ga, phóng xe đi vào bóng tối kia, bỏ lại nó một mình.

Anh một tay cầm vô lăng, một tay để lên thành cửa kính xe. Anh nhìn ra ngoài.

Thật sự anh không muốn làm thế nhưng anh không muốn giam *** nó nữa. Nó khổ quá nhiều rồi, và chỉ vì anh. Đã đến lúc anh buông nó ra, để nó tới với hân, người nó thật sự cần và nên ở bên.

Anh đã tự nhủ lòng mình phải kiềm nén nỗi đau, phải vì nó, vì hạnh phúc người anh yêu nhất trên đời này. Thế nhưng...sao nước mắt anh vẫn cứ rơi?

Anh dừng xe lại, gục mặt xuống vô lăng mà khóc.

Tạm biệt nó.

Chào mừng ngày đánh mất lẽ sống đời anh.

Nó đứng lặng trên đường.

Sao anh lại làm thế?

Anh bỏ mặc nó lại đây sao?

Sao khi nó muốn bên anh thì anh lại đẩy nó ra?

Anh không còn cần nó nữa ư? Nó úp mặt vào hai tay mà khóc.

-Không, Natsu, xin đừng bỏ lại em một mình ở nơi này! Không! Không!

Bình tâm lại, anh nhắc máy gọi cho hân, giọng vô cảm:

-Anh đang chờ anh trước nhà đấy, ra ngoài với cô ấy đi.

-Anh nói gì thế Natsu? - Ở đầu dây bên kia, hắn hỏi với giọng ngạc nhiên.- Anh bỏ cô ấy lại một mình trên đường giữa trời tối ư?

-Ở trước nhà anh đấy.

-Đồ điên!- Hắn hét.- Tôi đang ở trên máy bay đấy.

-Cái gì?

-Anh phải thấy đèn trong nhà không sáng chứ? Anh ngu ngốc vậy sao Natsu?- Anh lặng người.- Anh bảo yêu cô ấy àm không chú ý tới cảm xúc của cô ấy ư?

Anh im lặng một chốc rồi nói:

- Vì tôi yêu cô ấy nên tôi sẽ trả cô ấy lại cho anh, người cô ấy cần.

-Người cô ấy cần là anh, không phải tôi.

-Anh là người cô ấy thích.- Anh gần như hét lên vào điện thoại.

Đầu dây bên kia im vài giây rồi như cười phá lên:

-ANH nghe lên tôi và cô ấy nói chuyện sao?Lần sau ba có nghe thì nghe cho hết giúp em Ba nghe về đầu mà không nghe về cuối ư? Cô ấy nói người cô ấy yêu duy nhất là anh!

Anh sửng người.

-Quay lại đón cô ấy đi.

Anh cúp máy, đột ngột quay đầu xe.

Nó đứng yên như vậy. Nước mắt tuôn không ngừng trên má nó.

Anh vứt bỏ nó rồi ư? Nó không muốn!

-Làm ơn, quay lại đi Natsu! Em không muốn!- Nó vòng tay ôm lấy chính mình, khóc, nói nhỏ.- Đừng bỏ, đừng bỏ lại em một mình mà...

”Két”

Nó ngẩng mặt lên. Là xe của anh.

Từ phía bên kia xe, anh tiến tới chỗ nó.

Nó cười nhẹ, định nói gì đó nhưng anh đã ôm lấy nó, thật chặt, thật ấm, thật dịu dàng.

Một cách e dè nhưng rồi nó cũng ôm lấy anh, siết thật chặt. Nó không muốn khoảng khắc này kết thúc.

-Anh xin lỗi.

Nó sụt sịt.

-Hãy ở lại bên anh, xin em. Anh yêu em.

Nó đứng phồng nhưng rồi một niềm hạnh phúc khôn xiết dâng lên trong lòng nó. Nó cười dù vẫn đang khóc.

-Em yêu anh.

Nó ngồi cạnh anh, tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay không cầm vô lăng của anh. Chuông điện thoại vang lên. Nó nhìn màn hình đang hiện lên chữ Gray. Nhấn nút gọi, nó áp điện thoại vào tai, chưa kịp nói gì thì giọng hắn dịu dàng đã vang lên:

-Mọi chuyện ổn chứ?

Nó thoáng cười:

- Vâng.

- Em hạnh phúc không?

Nó ngập ngừng rồi nói:

- Thế còn anh? Anh giờ đây có hạnh phúc không?

- Ừ thì...có lẽ là có. Em hạnh phúc thì anh sẽ hạnh phúc thôi.

- Em mong anh sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình, không bó buộc hạnh phúc của anh với em nữa. Đã tới lúc anh sống cho chính mình rồi.

- Chắc vậy.- Có tiếng hần cười.

- Em...em chúc anh...sẽ tìm được một ai đó xứng với anh hơn em, một người không khiến anh đau buồn.- Nó nhận ra mình đã khóc.

- Em không khiến anh đau buồn, chỉ là hơi thấy vọng thôi nhưng thật sự, ở bên em, anh đã hạnh phúc. Cảm ơn em vì điều đó.

- Em cũng cảm ơn anh, vì tất cả.

- Tạm biệt.- Hần rồi với giọng trầm trầm khàn khàn khác lạ. Hình như còn có tiếng nấc.

- Hẹn gặp lại.- Nó nói, nhẹ như gió thoảng rồi cúp máy.

- Là Gray sao?- Anh lên tiếng.

Nó nhìn anh, tay vẫn nắm chặt, nói:

- Phải. Anh ấy thật sự, thật sự rất cao thượng.

Anh không đáp lại nó, chỉ nhìn chăm chăm vào con đường phía trước nhưng nó biết, anh cũng nghĩ như thế. Chắc chắn.

Hần ngồi trên máy bay, nhìn ra ngoài bầu trời tối đen. Nhét chiếc điện thoại vào ngăn sâu nhất trong chiếc vali, hần trầm ngâm.

Nó đã đủ dũng khí để thoát khỏi hần, để tự mình đi trên con đường riêng mà nó chọn, thế là quá đủ. Nhưng hần đã khóc, thật sự hần đã rơi nước mắt. Hần cười, nụ cười buồn nhưng có gì thanh thản, hần nói thầm:

- Lần này là chia tay thật rồi, Lucy ạ.

Hần biết còn nhiều chuyện không hay trong quá khứ mà nếu không giải tỏa hết được thì còn rất lâu nó mới có thể thật sự yên ổn, thanh thản ở bên nó nhưng nó đã yêu anh rất lâu, rất nhiều, đủ để nó có thể vượt qua tất cả, chỉ có điều là hai người họ có thể bên nhau mà tiếp sức cho nhau hay không thôi. Nhưng hần tin, nó sẽ làm được.

- Anh có muốn dùng gì không ạ? Chúng tôi có...- Một cô tiếp viên hành không đẩy xe chưa mấy loại đồ ăn nhẹ và nước uống tới chỗ hần.

- Cho tôi ly rượu vang được không, tôi có chuyện đáng uống mừng.

- Vâng, được thôi.

Sau đó vài phút, cô tiếp viên đưa cho hần ly rượu.

- Cảm ơn, khi cần gì nữa tôi sẽ gọi.

Hần nhìn thứ chất lỏng có cồn màu đỏ song sánh trong ly để cao rồi uống một ngụm.

Uống mừng ngày hần trở thành một nhân vật phụ nhưng là một nhân vật đã để lại ấn tượng tốt đẹp trong câu chuyện tình yêu ngang trái này.

Một vai phụ có lẽ nên kết thúc ở đây được rồi, còn hai vai chính? Cứ để nó và anh tiếp tục câu chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dù Là Mơ Hay Thật Anh Cũng Yêu Em

Nó đặt trước mặt anh, ngay cạnh chiếc laptop ly sữa nóng. Anh hơi nhăn mặt, nói

-Anh không thích uống.

Nó cười:

-Thôi nào, đừng trẻ con thế, uống đi.

Anh hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng cầm lấy ly sữa, uống cạn một hơi. Nó nhận lấy sữa cạn queo của anh, cười nói:

-Phải vậy chứ. Mà này, anh kiên quyết không ra sân bay sao?Chín giờ tối rồi, nửa tiếng nữa bố mẹ xuống máy bay mà.

Anh đan hai tay, đặt sau đầu, nằm hẳn lên ghế, xoay qua để nhìn thẳng vào nó, nói:

-Em chấp nhận gọi họ là bố mẹ nhì, nhất là...Layla...

-Dù sao họ cũng là bố mẹ anh mà, dĩ nhiên là...mẹ kề.- Nó cười nhẹ.- Em coi họ là bố mẹ chồng, còn Layla, em dành cho bà ấy một tình cảm trên mức đó một chút.- Nó nhún vai.

Anh rướn người lên trước, ôm lấy nó, nói nhỏ:

-Anh không thích em dành tình cảm cho người khác.

Nó nghe vậy thì sững người vài giây rồi cười phì:

-Anh trẻ con quá đấy, hai lăm hai sáu tuổi đầu mà cứ như con nít ấy.- Nó đặt ly thủy tinh lên bàn. Nó biết anh đã ôm nó thì sẽ ôm rất lâu, nó không muốn tay mình mỏi quá để mà làm vỡ nó mất. Nó luôn tự cho mình là người hậu đậu kia mà. Và nó biết việc phòng ngừa như thế là đúng.

Anh hôn nó, hai tay lướt lên phía trên giữ chặt vai nó từ phía sau. Nó vòng tay ôm chặt anh, hai tay siết thành nắm khiến chiếc áo sơ mi anh nhăn nhúm ở phía sau. Nó hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn này tới khi anh chủ động ngừng lại, đẩy nhẹ nó ra.

-Em về phòng trước đi.

Nó nghiêng đầu nhìn anh một chặp rồi hỏi:

-Anh dọn đồ của em đi đâu rồi?- Nó nhớ lại lúc trưa, khi đi ăn ở ngoài với anh về, nó nhận đồ đạc nó đã được dọn sạch sẽ.

-Ngốc.- Anh cốc nhẹ vào trán nó nhưng đủ để khiến nó nhăn nhó mặt mày.- Dĩ nhiên là phòng anh. Em là vợ, không ở cùng chồng chứ ở đâu?

Nó đỏ mặt nhưng cũng lấp bắp nói:

-Em.. biết rồi..

Trước khi nó ra khỏi, anh còn gọi nó lại, nói:

-Lucy, anh còn phải bắt đền em một đũa con khác đấy.

Nó nghe vậy, mặt đỏ bừng như trái cà chua chín, nhìn rất đáng yêu, vội vàng chạy mất. Anh ngồi một mình trong phòng, trêu chọc nó vậy thì cười khúc khích, tỏ ra thích chí lắm. Bỗng, anh ngừng cười, đưa tay mở hộc tủ ở dưới cùng, lục mấy xấp tài liệu cũ ra. Bên dưới đó là một khung hình của một người phụ nữ, không phải nó. Ánh mắt anh trông xa xăm, đượm buồn tới lạ.

Nó nằm im trên giường. Ra giường, gối, chăn, tất cả đều có mùi hương của anh. Một mùi hương dễ mê dễ dàng đưa nó vào cõi mộng.

Hắn vẫn ngồi gõ bàn phím lạch cạch thì chuông cửa reo. Nhìn đồng hồ điện tử đang hiển thị con số 3 giờ sáng, hắn biết ngay ai tới. Còn ai ngoài nhóc chứ. Ra mở cửa, hắn nhìn thấy nhóc trên tay cầm túi đồ ăn nhanh mà hắn chắc chắn là nhóc mới mua ở cửa hàng cách đây mấy dãy nhà luôn mở 24/24.- Chồng.- Nhóc nói như reo.

-Vào đi.- Hắn mở rộng cửa.

Nhóc bước hẳn vào nhà, cởi áo khoác to sụ treo lên móc rồi đi thẳng xuống bếp, cho túi giấy đựng đồ ăn vào lò vi sóng, vặn nút hẹn giờ rồi thao thao bất tuyệt về chuyện trường lớp, nào là thấy cô thế này, lũ bạn thế nọ. Đó là những câu chuyện đầy ắp niềm vui và thú vị của nhóc. Bỗng, hắn nói:

-Juvia, sau này đừng gọi tôi là chồng nữa.

Nhóc khựng người. Hắn nói thế nhiều lần nhưng với vẻ mặt nghiêm túc này thì tuyệt nhiên chưa. Nhóc hỏi:

-Thật sự...anh...ghét tôi vậy sao?- Nhóc cố gắng chỉnh lại cách xưng hô mà nhóc đã quá quen trong những năm qua.

-Không hẳn là ghét, chỉ có điều gọi tôi là chồng thì sẽ bị mọi người dị nghị, nhất là về cô.- Nhóc toan nói gì đó cãi lại nhưng hắn đã nói trước, chặn miệng nó lại.- Cô có thể gọi tôi là Gray và tôi sẽ gọi cô là Juvia, điều này sẽ tốt hơn nhiều.

Nhóc hơi ngần ngại một chút nhưng cũng hiểu, thế thì là từ hai phía chấp nhận, sẽ tốt hơn nhiều so với việc chỉ gọi từ phía nhóc trong khi hắn không đồng ý. Nó cười toe:

-Gray

Và hắn mỉm cười, nụ cười dịu dàng nhất từng dành cho nhóc.

Nó dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ rồi ngồi dậy, vươn vai một cách uể oải, ngáp dài. Nó nhìn sang bên cạnh, anh đã dậy nhưng vẫn nằm đó, nhìn nó. Trông anh như lấp lánh trong nắng sớm ban mai. Anh cười, nói:

-Có người gửi cho em cái này.- Anh đưa cho nó một lá thư được gấp làm hai.

-Ai vậy?- Nhận lấy lá thư từ tay anh, nó không thấy tên người gửi đề ở đâu cả.

Nó mở thư ra. Những dòng chữ nắn nót, ngay ngắn của cô hiện ra. Cô kể rằng cô quyết định rút khỏi làn giải trí và tham gia sáng tác nhạc- điều mà cô luôn muốn thử. Còn gã, gã cũng quyết định giải nghệ. Tháng sau, gã sẽ về Đức. Gã quyết định học một trường đại học nổi tiếng chuyên về kinh tế. Dĩ nhiên gã sẽ đưa cô về ra mắt “người bố hiện nay” của mình. Cuối thư là một dòng chữ viết khá ầu của gã: “Nếu tôi và Erza kết hôn, chúng tôi sẽ mời hai người, nếu hai người có con, phải để chúng tôi đặt tên đấy.” Dòng thư cuối khiến nó ngượng ngập.

-Sao thế?- Anh vẫn nằm, cười ần ỉ.

Nó nhìn anh dò xét, hỏi:

-Bao thư đâu?- Anh không trả lời.- Anh lên đọc rồi phải không?- Anh vẫn cười.

Nó lao về phía anh, tỏ ra gương mặt dỗi hờn. Anh chịu lực do nó nhảy lên người, nhăn nhó vì đau nhưng cũng chụp lấy hai vai nó, vạt nó xuống. Hôn nhẹ lên má nó, anh nói:

-Tôi qua tha cho em đúng là sai lầm mà.

-Anh học đâu ra kiểu nói đùa thế đấy.

Anh cười khênh:

-Do em đấy.

-Em hèm, hai đứa làm thế thì cũng khóa cửa cẩn thận chứ?- Giọng mẹ nó vang lên khiến nó giật thót, vội bật dậy. Riêng vẫn thế, không quan tâm mà vẫn từ tốn ngồi dậy.- Mẹ nói chuyện với Lucy một chút được không Natsu? Dù sao bố con cũng muốn gặp con ở dưới nhà.-Ok.- Anh đứng dậy, bước xuống nhà.

Bà ngồi xuống giường, tay nắm tay nó, mặt cười hiền lành. Nó nhìn bà, hỏi:

-Mẹ sao thế?

-Ý con là gì?

-Mất mẹ hơi đỏ nên con nghĩ mẹ khóc. Không lẽ bố làm gì mẹ sao? Đừng nói với con là bố có tình nhân nhé.

Bà bật cười.

-Con bé này...mẹ con thế này thì sao bị cướp chồng chứ? Chỉ là...hơi mệt thôi.

Nó cười.

-Lucy này...

-Dạ?

-Mẹ rất hạnh phúc...vì con đã không còn hận mẹ nữa.

-Không, còn còn hận chứ.- Giương mặt bà thoáng vẻ thảng thốt.- Chỉ là khi đã từng có cảm giác làm mẹ và cũng thấu hiểu nỗi đau mất con...- Nó đặt tay lên bụng mình- con mới hiểu không người mẹ nào ghét bỏ con mình được cả. mẹ cũng thế, đúng không?- Bà gật đầu.- Con con nhớ- giọng nó trầm lắng tới lạ, lòng dấy lên một cảm xúc gì đó như thấu cảm- khi còn ở cùng mẹ, sau mỗi lần đánh con, mẹ đều khóc và gọi lớn một cái tên..

-Jude.- Bà nói, giọng nhẹ tựa như gió thoảng.

-Phải.- Nó gật đầu.Bây giờ cha đã không còn nữa- Bà lảng tránh ánh nhìn của nó.Bà chỉ biết im lặng

-Mẹ, bây giờ...mẹ có hạnh phúc không?

Bà khựng người. Hạnh phúc hay không ư? Bà nên trả lời sao đây? Lẽ nào là trả lời sự thật? Không! Không bao giờ!

-Mẹ cũng không biết nữa, chỉ biết rằng bố Natsu, ông ấy cho mẹ cảm giác lại yêu và được yêu.

-Còn gì nữa không mẹ?- Nó nhìn sâu vào đôi mắt cùng màu của mẹ nó. Nó biết, bà còn gì đó chưa nói hết ra, điều gì rất quan trọng.

Bà thờ dài, cười trừ. Thật sự không ở bên nhau lâu nhưng đứa trẻ này, nó hiểu bà hơn ai hết. Sự gắn liền máu mủ sao? Bà nói:

-Một ngày nào đó con sẽ hiểu rằng khi ta sợ hãi và buộc phải đối đầu với một người ta chưa từng gặp bao giờ sẽ khó khăn biết nhường nào.

Đó là lần đầu nó nhìn thấy gương mặt đó của bà, cười theo một kiểu mà nó chưa từng thấy, cay đắng và chua xót lạ thường. Và cả câu nói của bà nữa, nó cứ quanh quẩn trong đầu nó suốt mấy ngày sau.

Bố mẹ chồng nó ở lại căn biệt thự dù cho anh, với vai trò chủ nhà không thích thú lắm khi có “hai người lạ” trong nhà nhưng nó đã nấn nĩ hết mức nên anh không thể không đồng ý. Mỗi bữa ăn, nó cùng mẹ và bé Lisanna nấu bữa tối khiến nó có cảm giác anh, nó, bà, ông và cả Lisanna nữa, tất cả như một gia đình nhỏ. Ban đầu Lisanna còn hơi sợ nhưng sau cũng quen và dần tự nhiên hơn dù vẫn còn chút e dè trong cư xử. Nó hỏi thăm bà về đứa em, bà bảo con bé mau lớn lắm, cứ quanh quẩn bên bà quán gia ở nhà bên nước ngoài khi hai người đi vắng. Vì con bé không quen đi máy bay nên bà không đưa nó về được. Nó cười. Thật sự, nó muốn gặp em gái mình.-----

Ông và bà ở phòng đọc sách trên lầu 5 trong khi nó mang đồ ăn nhẹ vào phòng làm việc cho anh. Thế nhưng, anh không có trong phòng. Nó tự nhủ có lẽ anh đã ra ngoài có chút việc nên đành mang đồ ăn vào đặt trên bàn. Bất chợt nó nhìn thấy mấy học kệ dưới gầm bàn lộn xộn, giấy tờ thò ra bên ngoài.

-Thật tình...

Nó kéo từng học ra, xếp lại mớ hồ sơ đúng thứ tự nhưng rồi nó dừng lại ở học cuối, học có nhiều hồ sơ nhất nhưng lạ ở chỗ, tất cả đều là những tư liệu cũ không cần dùng tới. Linh tính mách bảo nó có gì đó kì lạ, rất kì lạ ở đây. Nó gom hết mớ giấy tờ ra theo bản năng thì đập vào mắt nó là một khung hình, bên trong là một bức ảnh cũ của một người phụ nữ.

Cô ta trẻ, gương mặt hơi xanh và tiêu tụy nhưng đôi mắt rất đẹp, mái tóc đen hơi rối xõa dài. Thế nhưng điều kì lạ hơn cả là cô ta có nét hơi giống...nó và mẹ nó?!

Bàn tay nó run run. Thế này là thế nào? Người phụ nữ này là ai chứ? Sao cô ta lại giống nó và mẹ nó tới thế trong khi nó cam đoan mẹ nó không có đứa con hay bất cứ họ hàng nào nữa trừ nó ra. Rốt cuộc thì là ai?

-Lucy?! Em đang cầm gì vậy?

Nó ngẩng lên nhìn anh đang đứng ở cửa ra vào. Anh nhìn mặt nó rồi lướt ánh mắt xuống nhìn thứ nó cầm trên tay. Thái độ của anh lập tức thay đổi, anh hét lớn:

-Em làm gì vậy hả?- Anh vươn tay, định giật lấy khung ảnh trên tay nó nhưng nó nhanh chóng đưa tay ra phía sau, giữ cho anh không với tới được.

-Cô ấy...là ai?

Anh không trả lời, chỉ liên tục nói:

-Đưa cho anh!

-Không!- Nó hét.- Cô ta là ai? Sao cô ta lại có nét giống em chứ?

Nó quay lại nhìn anh, mắt đăm đăm. Anh sững lại. Nó khóc ư?

-Trả lời em thật đi, anh coi em là thể thân của cô ta đúng không? Vậy nên anh mới yêu em, mới lấy em phải không?

-Em nói ngu ngốc gì thế?

-Thế thì cô ta là ai chứ?- Nó gần như gào lên.- Trả lời cho em đi!

Anh vẫn không trả lời. Anh và nó, bốn mắt nhìn nhau, trong đó một phía đã ướt lệ. Nó chờ đợi câu trả lời nơi anh nhưng anh vẫn thế, vẫn im lặng. Giấy phút ấy nặng nề trôi qua, tới nỗi nó không kiềm chế được. Nó nhắm mắt lại, vung tay lên, định ném khung hình xuống nhưng...

”Chát”

Anh tát nó, chỉ vì cô gái kia. Ngay cả chính anh cũng không dám tin mình có thể làm thế. Tuy nhiên, anh không để sự ngạc nhiên chế ngự mình lâu, anh chớp lấy cơ hội nó còn không tin vào điều gì vừa xảy ra, vội giật lấy khung hình.

Nó chậm rãi đưa bàn tay đang run rẩy lên chỗ anh tát nó, môi mấp máy:

-Anh tát em sao? Cô ta là ai mà khiến anh tát em chứ?

Anh nhìn khung hình rồi nhìn nó, ánh mắt vô cảm, nói:

-Đây là người mà anh...vô cùng yêu thương...-Rất cuộc...cô ta là ai chứ?- Nó hét lên lần nữa.

-Là dì anh! Dì ruột của anh!- Anh hét lại nó.

-Dì...là Dì...r...uột của anh ư?- Nó khó khăn nói từng tiếng.

-Phải.- Anh nói, mắt không rời hình dì anh.

Nó nhìn anh chằm chằm. Trong đầu nó bỗng hiện lên một loạt hình ảnh như một cuốn album được trình chiếu trên màn chiếu khổng lồ nơi đầu óc nó. Ánh mắt lạnh lùng nhưng có gì kì lạ của anh lần đầu nhìn thấy nó, nó còn nhớ cả cái cách mà thi thoảng anh dùng để nhìn nó ngày trước- ánh nhìn bi thương thấy rõ, rồi nó lại nhớ về thái độ anh với bà và cả gương mặt bà ngày hôm trước, cùng với đó là câu nói kia. Tất cả được liên kết lại bởi mấu chốt là người phụ nữ kia. Nó chợt hiểu ra một sự thật phũ phàng với nó.

Hóa ra, đối với anh, nó chẳng là gì cả.

Cả nó và mẹ nó, hai người đều là kẻ thay thế cho hai cha con nhà này, thay thế cho người phụ nữ duy nhất yêu thương nhưng đã đánh mất mà thôi.

-Em...sao vậy?- Anh thấy nó cứ cúi gầm mặt thì thấy lo, vươn tay ra định chạm vào nó.- Anh...anh...xin lỗi...anh không muốn vậy...chỉ là...

Nó gạt phắt bàn tay vừa chạm vào má nó kia.

Nó không cam tâm.

Lẽ nào nó trải qua bao nhiêu chuyện để nhận cái thứ tình cảm giả dối này của anh sao?

Còn mẹ nó nữa chứ, bà chưa đủ đáng thương ư?

Nó oán.

Nó ghét.

Nó hận tất cả người đàn ông trong gia đình này.

Giữ cho mình không khóc nữa, nó cầm lấy ly thủy tinh ban nãy, lướt qua anh, không nói không rằng. Anh quay lại, gọi tên nó rồi định cầm tay nó nhưng khi tay anh chưa chạm tới thì nó đã quơ tay. Thế nhưng nó lại quơ tay cầm ly nên chiếc ly tuột khỏi tay nó, lơ lửng giữa không trung chưa đầy một giây thì rớt xuống, vang lên một tiếng “choang” chói tai. Những mảnh thủy tinh nằm dưới đất như tạo ra một biên giới, khiến anh không thể động vào nó nữa.

Nó nhìn anh, ánh mắt nửa lo lắng, nửa vô tâm nhưng rồi cũng bỏ đi, mặc cho anh gọi tên nó.

Anh nhìn xuống khung hình, nói:

-Con đã sai ở đâu vậy hà...dì?

Nó chạy về phòng, đóng sầm cửa rồi gào khóc như một kẻ loạn trí. Nó không quan tâm, nó chỉ biết, giờ đây tim nó đau quá. Nó nhìn lướt căn phòng rồi tiến tới chỗ bàn đặt sát đầu giường, cầm chiếc đồng hồ kiểu dáng khá cổ lên ném mạnh xuống đất trong cơn tức giận hay đúng hơn là ghen tuông dù là

với đi của chồng mình. Chưa thỏa mãn, nó còn cầm hai cái gối quăng ra sát phía dưới cửa sổ, giật tung chấn mền. Thế nhưng từng ấy chưa đủ để giúp nó lắng lại nỗi đau. Nó gieo phịch mình xuống sàn rồi khóc to, khóc ngon lành.

Nó mở tủ đồ, gom rồi nhét hết mớ quần áo của mình vào chiếc vali chuyên dụng màu xám bạc mà không thêm xếp lại chon gay ngắn. Bằng thao tác dứt khoát, nó đóng vali lại, mặc áo khoác vào cho có vẻ lịch sự chút ít rồi bước ra. Nó bỏ đi!

Trước khi đi, nó có nghĩa sang phòng làm việc. Anh ngồi đó, vẫn làm việc như chưa có gì xảy ra, thậm chí anh còn không buồn cho người dọn mớ thủy tinh vừa rồi. Nó cố nhìn hết mặt bàn. Không có khung hình. Nó cựa anh đã nhét khung hình vào một chỗ mới để nó không thể nào tìm ra được nữa. Nó thở dài rồi lại bước đi, thật nhẹ, thật khẽ.

-Chị Lucy.- Lisanna gọi nó khiến nó giật mình.- Chị đi đâu mà xách hành lý vậy?

Nó đưa tay lại ra hiệu im lặng, chỉ vào phòng làm việc. Hoa hiểu ý nó nên im bật, chỉ dám tiếp tục hỏi bằng ánh mắt. Nó nhìn Hoa rồi nói nhỏ, chỉ để hai người nghe thấy:

-Chị đi có việc chút thôi, em giữ yên nhé. À, em lát vào dọn mảnh thủy tinh trong phòng làm việc nha.

Lisanna gật đầu, nó thấy thế thì chạy nhanh mắt dạng xuống cầu thang.

Lisanna gõ cửa. Anh cho Lisanna vào rồi tự nhủ có lẽ nó dặn Lisanna xuống dọn dẹp đồng lõa xộn lúc nãy. Anh thoáng mỉm cười. Nó còn quan tâm tới anh dù giận anh vì gì thì anh không rõ. Anh đoán có thể nó đang trùu chằm kín mít giận dỗi trên kia chăng. Lát nữa, nhất định anh phải lên chủ động làm hòa với nó vậy. Dù sao anh cũng lỡ tay đánh nó.

Anh cời áo khoác, vắt ngang trên tay rồi đi về phòng. Anh gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời, thậm chí cả tiếng đuổi anh đi cũng không thấy. Anh cứ gõ mãi vậy mà không biết căn phòng giờ đây đã vắng bóng người con gái kia. Anh nói:

-Lucy...mở cửa cho anh!

Im thin thít.

Giọng anh dần trở nên vồn vã hơn:

-Lucy! Thôi nào, đừng thế nữa. Mở cửa cho anh đi!

Mãi một lúc sau, khi đã không chịu nổi nữa, anh cầm nắm nắm cửa định giật mạnh thử thì nhận ra cứ không hề khóa. Bước vào phòng, anh ngạc nhiên khi thấy hiện trạng tồi tệ của nó. Mở tủ đồ ra, anh thấy chỉ còn đồ anh nắm một bên. Tím tái mặt mày, anh hét lớn:

-Lucy!!!

-Lisanna!- Giọng anh đầy phẫn nộ khiến Lisanna sợ hãi.- Lucy đâu?

-Em...em không biết...

Anh trừng mắt nhìn cô bé tới nỗi Lisanna run lên bần bật. Chưa bao giờ cô bé thấy anh tức giận thế này. Rốt cuộc anh và nó có chuyện gì vậy chứ?

-Nói ngay, cô ấy đi khi nào?- ANH quát.

-Dạ...cách đây gần một tiếng...

-Đi đâu...

Lisanna lắc đầu.

Anh lắc đầu ngao ngán, tay đưa lên vuốt tóc phía trước ra sau, điệu bộ mệt mỏi. Nó nghĩ gì vậy chứ? Sao lại cứ giận dỗi thế này? Nó bỗng khiến anh mệt mỏi khi giận vô cớ thế. Anh đá mạnh vào tường rồi lảng lảng về phòng.

Anh nằm lên giường mặc cho căn phòng giờ bề bộn thế nào. Nhìn lên trần nhà, anh thở dài đầy mệt mỏi. Nó sao vậy chứ? Không lẽ nó ghen? Với đi ruột của anh sao? Thật nực cười! Lẽ nào lại có chuyện đó chứ? Nó cứ giận vậy thì được rồi, anh sẽ không rồi hơi đâu mà rước nó về. Anh bực dọc.

”Rằm”

Layla đẩy mạnh cửa bước vào, mặt đầy giận dữ.

-Làm gì vậy?- Anh nói trống, dù sao còn tốt hơn là thái độ kì thị lúc trước.

-Con đã làm gì con bé?

-Không phải chuyện của bà!

-Nó đâu? Con gái tôi đâu?- Bà hét.

-Layla...- Giọng bố anh vang lên trầm đục, tay ông chạm vào tay bà nhưng bị bà đẩy ra.

-Hai người trả con gái tôi lại đây!- Bà gào khóc.- Làm khổ tôi là chưa đủ sao?

Giương mặt ông biến sắc. Thật tình, ông không muốn bà nói thế.

-Bà câm đi!- Anh gay gắt.- Tôi chưa bao giờ nghĩ bà có thể làm mẹ tôi cả!

-Natsu!- Ông quay sang nói nhưng anh không thềm chú ý, vẫn tiếp tục chỉ trích.

-Nếu không phải do Lucy thì chẳng lí do gì tôi chấp nhận sự xuất hiện của bà ở đây cả!

-Nhưng tại sao cậu làm tổn thương nó? Nó yêu cậu thế kia mà!

-Ai nói với bà tôi coi cô ấy thay thế cho đi tôi chứ? Ai nói bà tôi không yêu cô ấy?- Anh hét vào mặt bà.

-Thế thì...- giọng bà chùng hẳn xuống- đi tìm nó đi. Đừng làm tổn thương nó nữa, xin cậu...- Bà khóc lóc, vang xin một cách đáng thương.

Anh nhìn gương mặt đó, thoáng chút thương cảm. Rồi anh bỗng nhận ra tại sao nó giận. Nó nghĩ anh lấy nó vì nó giống mẹ anh ư? Không! Sao nó lại có thể nghĩ ra một lí do ngu xuẩn vậy chứ? Chết tiệt!

Anh nhìn đồng hồ nhưng nhận ra nó đã làm hỏng. Nhìn sang đồng hồ đeo tay, giờ cũng tới lắm rồi. Nó ở đâu chứ? Rốt cuộc thì giờ nó đang ở đâu? Anh suy nghĩ một lúc, nghĩ tới những nơi nó có thể tới nhưng không tài nào nghĩ ra, trừ một chỗ.

Anh nghiêng chặt răng, chạy ra ngoài.

Bà nhìn thấy vậy thì ngồi bệt xuống sàn, khóc. Bố anh đứng đó nhìn bờ vai run rẩy kia. Bất giác, ông đưa tay ra, ôm lấy bà vào lòng. Bà vẫn khóc khiến ông chạnh lòng, nói nhỏ:

-Thật sự, em chưa bao giờ là người thay thế cả.

Rốt cuộc nó ở đâu chứ? Anh nghĩ mãi vẫn không biết giờ nó ở đâu. Nhà người quen? Anh đã gọi tới nhà cô và một trường hợp tệ hơn là nhà gã nhưng người làm báo không có. Khách sạn? Nó ghét mấy nơi kiểu đó. Một nhà trọ nhỏ nào đó? Khách sạn còn không thích thì sao nó ở nhà trọ được chứ? Và rồi anh nghĩ tới một nơi mà tới 90% là ở đó: nhà cũ của nó và hắn.

Một tay cầm tay lái, một tay chạm vào chiếc chìa khóa nhà hắn mà hắn từng để lại trên bàn làm việc của anh trước khi hắn đi. Ban đầu anh không nghĩ ra tại sao hắn làm thế nhưng bây giờ, nếu nó ở đó thật thì anh sẽ vô cùng biết ơn hắn. Anh chắc thế.

Anh dùng xe trước cửa nhà, bước vội lên bậc tam cấp rồi chợt nhớ ra, hình như nó từng bảo còn một chài khóa khác nó giữ nhưng thường đặt dưới chậu hoa trên thềm trước. Anh dùng tay nhấc chậu hoa nhỏ gần đó lên. Không có gì. Anh lần lượt dùng tay nhấc thử hết một dãy chậu nhưng đều không có gì. Giờ thì anh hoàn toàn có thể chắc chắn rằng nó ở đây. Anh dùng chìa khóa mình giữ để mở cửa. Quả nhiên không sai, anh có thể thấy va li của nó đặt ngay sát ghế sofa phòng khách. Thế nhưng anh không thấy nó đâu cả. Một cách khê khằng, anh đi xuống nhà bếp, vẫn không thấy nó đâu. Anh bước lên gác xép chứa đồ, cũng không có nó. Anh kiểm tra cả phòng ngủ của hắn nhưng trống trơn. Chỉ còn một phòng cuối cùng, phòng ngủ cũ của nó. Anh bỗng thấy sợ. Lỡ nó không có ở đây thì sao? Lỡ nó quăng đồ ở đây rồi bỏ đi đâu đó và rồi...gặp chuyện gì thì sao? Anh gần như nín thở, nắm lấy nắm đấm cửa, mở cửa ra và thở phào nhẹ nhõm. Nó nằm trên giường, ngủ say, không hay biết anh đã vào phòng.

Nó nằm im, nhịp thở đều, gương mặt ngây ngô không biết gì. Nó thậm chí còn không nhận ra anh đã tiến tới bên mình, cúi sát xuống, bàn tay vuốt ve gương mặt nó. Anh ghé sát tai nó, thì thầm:

-Anh yêu em, thật sự yêu em.

Nó đột ngột trở mình, ngáp mấy cái. Trong cơn mơ màng, nó nhìn thấy hình ảnh ai đó giống giống anh. Anh tới tìm nó sao? Hay là nó mơ? Phải rồi, chắc nó mơ thôi. Mơ cũng được, ít ra ở trong mơ, anh là một người yêu nó, thật sự yêu nó kìa. Nó bật cười, vẫn chìm trong cơn mơ ảo:

-Natsu, em yêu anh, yêu anh nhất.

-Anh cũng vậy.- Với lời nói này, nó càng chắc chắn hơn đây là mơ.

Là mơ thì nó làm gì cũng được đúng không? Là mơ thì nó muốn than phiền, muốn la hét, muốn nói gì thì nói không sợ anh chứ gì? Vậy thì nó sẽ nói, nói hết.

-Natsu, anh đúng là đồ tồi tệ mà.

Anh đơ người trước câu nói đầy bất ngờ đó. Nhìn gương mặt nó khóc lóc nói, lòng anh bỗng nhói lên đau đớn. Nó vẫn tiếp tục độc thoại:

-Em đã nghĩ cuối cùng em có thể bên anh, quên hết quá khứ, thế mà anh...anh coi em là thế thân, lại còn là thế thân của dì anh nữa chứ. Anh đúng là đồ ***** mà. Em là không đủ sao? Em không thể hơn dì anh sao? Anh tát em vì bà ấy thật sao? Anh đúng là...- Nhưng nó chưa kịp nói hết thì cảm thấy thứ gì đó âm ảm trên môi mình. Cái cảm giác này...rất thật.

Nó vòng tay ra sau anh, kéo sát anh vào mình một chút. Nó muốn tận hưởng sự ấm áp này thêm, dù chỉ là do nó mơ, nó tưởng tượng cũng được.

Anh bỗng đơ mặt. Cái kiểu ôm chặt thế này, nó chưa bao giờ làm với anh cả. Anh ngừng hôn nó, gọi:

-Này! Lucy!

Nó đã ngủ thiếp đi.

-Em không dậy anh giờ trò thì đừng trách đây.

Nó vẫn nằm yên vậy, tay vẫn ôm lấy anh.

Anh từ từ cởi cúc áo sơ mi ra, cúi xuống một thứ mà anh quan tâm và luôn khiến anh phát cuồng.

Nó bước lững thững giữa sương mù, lòng bàn chân cảm nhận được cái lạnh như sương sớm của thảm cỏ non quăn rũ tự nhiên. Hơi thoảng rùng mình nhưng đi mãi nó cũng quen, điều nó quan tâm bây giờ hơn hết là tìm lối ra khỏi biển sương mù này. Thế nhưng, nó không có chút tia hi vọng nào là sẽ thoát khỏi đây. Sương dần tan, trong lòng nó có chút phấn khởi rằng nó đã có thể tìm lấy đường ra cho mình. Mắt nó nhìn thấy một bóng người cao, hơi gầy của một đàn ông trông rất quen. Gương mặt ông ấy bị che phủ bởi mớ tóc đen lòa xòa khiến nó không nhìn ra đó rốt cuộc là ai. Nó lên tiếng:

-Xin lỗi..

Nhưng ông ấy không đáp lại, chỉ bước tới cho tới khi đã đứng trước mặt nó. Nó nhìn kĩ và nhận ra đôi mắt ấy, đôi mắt của một người quen thuộc nhưng đã không còn bên nó nữa. Nó thốt lên:

-Ba...

Ông ấy nở nụ cười nhưng với bộ dạng này thì đó không còn là nụ cười hiền lành nó ghi nhớ mà là một nụ cười đáng sợ, khinh khi và giận dữ. Ông đẩy nó khiến nó ngã xuống. nó ngẩng lên, nhìn ông với ánh nhìn thống thiết:

-Ba...

-Con sao vậy hả? Sao con có thể ở bên kẻ đã gây ra cái chết của ta? Sao con đối xử thế với ta?- Ông cúi xuống, bóp cổ nó, không ngừng lên tiếng buộc tội.

-Ba...B- Nó thều thào khó khăn. Đây là sự thật sao? Hồn ma của ba về tìm nó để trừng phạt vì những gì nó làm ư?- Kh...ông!!!- Nó cố dùng chút sức lực hết lên.

Là mơ.

Một con ác mộng.

Một con ác mộng kinh khủng nhất nó từng trải qua.

Nó đưa tay lên cao, cố đón thêm chút nắng vàng uơm ngòn ngọt để tiếp thêm sinh lực cho mình. Đêm qua thật sự là một đêm mệt mỏi. Nó chợt nhận ra ống tay áo của nó đã...biến mất?! Nó hoảng hồn nhìn lại, không chỉ áo mà toàn bộ đồ trên người nó đều không còn, thứ duy nhất che đậy thân thể nó bây giờ là chỉ là chiếc chăn mỏng.

Nó vội vàng bật dậy thì anh xuất hiện ngay trong tầm mắt nó, mắt chăm chăm nhìn điện thoại, trang phục hơi nhẵn, khác vẻ nghiêm trang gọn gàng thường ngày.

Nó tuyệt nhiên không nhớ gì chuyện đêm qua. Hình ảnh mờ ảo đó, nó cứ ngỡ là mơ. Nhắc tới mơ, nó chợt nhớ tới con ác mộng vừa rồi, người nó run rẩy. Anh nhét điện thoại vào túi quần, tiến lại bên cạnh nó. Nó thấy sợ bèn rút người ra xa.

-Lại đây.- Anh nói, bàn tay hơi đưa ra, để yên như chờ nó đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào.

Nó lắc đầu nguầy nguậy.

Anh tím mặt lại giận dữ, vội dùng tay gạt mạnh nó vào trong lòng. Nó vùng vẫy thì anh gạt tung chắn ra, khoác tạm bộ chiếc áo khoác dài nó treo trên móc vào, kéo khoa rồi bế thốc nó ra ngoài, mặc cho nó la hét bảo thả ra.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhân Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đừng Xa Anh

Anh gần như ném nó vào trong xe, ghé bên cạnh ghế người lái. Anh đè nó xuống, một tay cầm dây an toàn khóa lại, loay hoay mấy phút mới có thể khiến nó yên vị được.

-Thả em xuống đi Natsu!- Nó cầu khẩn.

-Em hãy ngồi yên đi! Anh không muốn làm đau em đâu!- Anh trừng mắt khiến nó rùng mình.

Hình ảnh những ngôi nhà, những hàng cây, những bóng người trên đường lướt nhanh qua khung cửa kính xe ô tô. Nó nhận ra anh định đưa nó về nhà, nó lại van nài anh:

-Em xin anh đó Natsu! Em không muốn về đó đâu!

Anh quá ngỡ ngàng trước thái độ của nó. Anh đã nghĩ có lẽ nó sẽ tức giận hay hoảng loạn chứ không phải là quy lụy thế này.

-Tại sao chứ? Sao em lại cầu xin anh điều đó? Em không muốn về nhà của chúng ta sao?- Anh vẫn nhìn con đường phía trước nhưng răng thì đã cắn chặt môi tới tứa máu.

-Vì em không muốn lại bị tổn thương!- Nó hét, tay cấu chặt vào vai anh.- Em không muốn trở về nơi địa ngục nó nữa!

Cả hai người sững lại. Bàn tay anh hơi run. Nó bảo gì? Nó nói mái ấm của anh và nó là địa ngục ư? Nó có thể nói được cái từ đó sao? Nếu đó là địa ngục thì chẳng phải anh chính là ác ma ư? Mãi mãi như thế ư?

Tay anh bỗng siết chặt vô lăng, anh đột ngột quay đầu xe, chạy về hướng ngược lại nhưng nó cũng hiểu, anh chẳng thể nào đưa nó về nhà cũ của nó. Anh dừng xe trước cửa một trung tâm mua sắm lớn. Mở cửa, bước ra, anh không quên ngoái lại nói với giọng ần chứa sự đe dọa:

-Với bộ dạng đó, em đừng nghĩ tới việc bước ra ngoài nếu không muốn mất hết thể diện.

Nó vội rút người lại, cố kéo chiếc áo khoác xuống như thể chỉ cần như thế thì chiếc áo sẽ dài ra để tạo thành một chiếc áo choàng khổng lồ che phủ cơ thể nó như truyện cổ tích. Một điều viễn vông!

Khoảng gần mười phút sau, anh quay lại với một túi quần áo đặt tiền trên tay. Quăng cho nó, anh lại ngồi vào ghế, nói mà không thèm liếc nhìn một cái:

-Ra hàng ghé sau mặc đồ vào .

Nó chậm chạp làm theo lại anh. Anh lực cho nó chiếc váy xòe màu trắng khá đơn giản nhưng lại có giá hét tận trời. Anh thông thả rút trong hộp đựng đồ thuốc lá, châm lửa. Nó mặc đồ xong thì ngồi yên, không biết nên làm gì nữa. Nó sợ nếu làm gì sai anh sẽ giận. Anh liếc nhìn nó rồi nói:

-Về lại chỗ cũ ngồi.

Âm sắc trong giọng anh thật đáng sợ khiến nó làm theo ngay. Nó cài lại dây an toàn rồi thờ dãi.

-Anh lại hút thuốc ư? Em đã nghĩ anh bỏ rồi chứ?- Nó nhướn mày nhưng rồi nó hiểu, giờ đây nó không có quyền chỉ trích anh.

Anh nhìn nó rồi lẳng lẳng vút thuốc ra ngoài cửa xe mặc cho đó có là một việc làm không đẹp và xứng với người lịch lãm như anh.

Anh lái xe đi. Lần này chậm hơn và anh cũng không còn mất bình tĩnh như ban nãy. Mắt anh chỉ nhìn về phía trước nhưng nó giống như anh đang nhìn một khoảng không vô định. Chỉ thế thôi nhưng đủ khiến nó bồn thần và thấy run sợ. Anh đột ngột dừng xe trước một bãi hoang phế nhưng lại rất quen

thuộc. Nó đứng hình, toàn thân run bắn lên. Chưa bao giờ nó lại sợ như thế, cảm giác này còn khủng khiếp hơn những lần anh giận nữa. Nó biết đây là đầu. Là nơi nó hiểu rõ nhất- công ti ba nó, không, phải là phần còn sót lại của công ti đó.

Anh mở cửa, kéo nó ra. Nó cự tuyệt, cổ vùng vẫy nhưng nó không chống lại nổi sức của anh. Anh ấn nó quỳ sụp xuống đất, ở vị trí nó có thể nhìn thấy toàn cảnh mớ hoang tàn đó. Nó siết chặt tay lại thành nắm đấm, răng cắn chặt môi khiến một vệt máu nhỏ túa ra. Nó khóc. . Người nó lạnh quá! Cái lạnh gai người chạy dọc sống lưng khiến nó nổi cả gai ốc, mặt trắng bệch. Nó không muốn nghĩ tới nhưng sao nơi đây khiến nó muốn xua đi cũng không xua đi được. Ai đó, làm ơn ai đó giúp nó xua đi cái lạnh này đi! Làm ơn!

-Đừng sợ.- Anh từ phía sau thì thầm bên tai, một tay ôm lấy vòng eo, một tay nâng cằm nó lên cao, để mắt nó không hướng về nơi đồ nát kia nữa mà là bầu trời xanh trong thoáng gọn mây trắng bồng bênh trôi. Âm áp. Một cảm giác thật dễ chịu, thật êm dịu lan tỏa trong nó. Cái lạnh không còn, hình ảnh kia cũng mất. Nhưng nó sợ, nó sợ trí tưởng tượng của mình lại một lần nữa đưa nó tới với ác mộng ban ngày đó.- Anh đây.- Nó bầu vịu vào cánh tay anh dùng để nâng cằm nó, thờ dốt. Nó không muốn khoảng khắc yên bình này biến mất. Chỉ có anh, chỉ có anh là giúp được nó khi nó rơi vào hố sâu tăm tối.

Nó bật lên tiếng khóc.

-Về với anh...- Tiếng anh tựa như gió thoảng nhưng đọng lại, tạo thành một vết hằn sâu trong nó.

Nó gật đầu.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế đó một lát nữa. Anh biết điều anh làm là hèn hạ, là xảo trá và bất công với nó. Anh biết khi đưa nó tới đây nó sẽ ra sao và anh cũng biết chỉ anh mới cứu được nó khi đó. Anh lợi dụng điều đó để giữ nó lại. Và rồi bỗng dưng anh tự hỏi mình, anh đang làm quái gì. Anh định giữ nó bên mình suốt đời vậy sao? Anh bỗng muốn bật cười, cười thật to và giễu cợt mình. Anh không muốn! Anh yêu nó cơ mà!

Anh xoay tảo thân giờ đây đã mềm oặt trong tay anh, ôm lấy nó thật chặt để nó tạm quên đi hình ảnh sau lưng mình. Anh nói với giọng gấp gáp:

-Anh yêu em!

Nó không đáp lại, một cử động cũng không.

-Anh yêu em!- Anh lặp lại.- Anh thật sự yêu em vì em chính là em chứ không ai khác!- Anh thét trong vô vọng. Anh sợ anh sẽ mất nó vì sự ngu ngốc của mình.- Nên xin em đừng bỏ anh!- Anh suýt thì bật khóc.

Nó vẫn không động tay động chân, chỉ có môi mấp máy:

-Về đi anh, em muốn về nhà của chúng ta...- Nó vui, nó mừng, nó hân hoan xiết bao khi anh nói thế nhưng nó không đủ can đảm ôm lấy anh. Giác mơ kia còn ám ảnh nó. Nó lo rằng khi nó ôm anh thì viện trường sẽ lại xuất hiện dù chỉ là trong tâm trí nó.

Anh không nhận ra điều đó. Bây giờ, anh chỉ biết rằng nó đã tha thứ cho anh. Thế là quá đủ! Anh nói:

-Ừ, về thôi, về nhà thôi. Anh dắt nó về phía xe, nó đi theo anh, chậm rãi như con búp bê vô thức bị điều khiển dù giờ trái tim nó đã đổi khác. Nó ngoái lại nhìn mớ hoang tàn đồ nát đang mình chứng rằng trước đây, ngay tại nơi này, đã có một cô nhi viện tồn tại và chỉ trong một đêm, nó biến mất. Nó nhìn lên trời, nói nhỏ:

-Ba, xin hãy tha thứ cho con, con yêu anh ấy...

Nhưng liệu Ba có tha thứ cho nó không?

Anh dành riêng cho nó một đêm ở một mình để bình tĩnh lại tâm trí. Đêm hôm đó, Layla qua ngủ với nó ở căn phòng cũ nó từng ở trước đây. Bà ôm nó, gương mặt lộ rõ sự thỏa mãn và dịu dàng. Bà đã từng khao khát được ôm nó thế này biết bao. Nó rúc sâu vào lòng bà như một đứa trẻ, nói:

-Mẹ có bao giờ buồn không?

-Tại sao lại buồn?

-Vì ông ấy không yêu mẹ.

Bà bật cười nhưng rồi cũng dịu giọng nói:

-Dường như mẹ hơi ngu ngốc Lucy ạ. Có lẽ mẹ không nhận ra rằng ông ấy yêu mẹ, yêu mẹ vì mẹ là mẹ chứ không ai cả.

Nó hơi ngạc nhiên. Ông đã nói những lời đó sao? Giống hệt những lời anh nói ban sáng. Nó cười khi. Đúng là hai cha con. Mẹ nó tin ông và nó thì tin anh. Vậy là quá đủ.

-Ngủ đi.- Bà nói, với tay lên tắt đèn ngủ trên bàn.

-Dạ.- Nó nhắm mắt lại, cười nhẹ, mong rằng đêm nay ác mộng sẽ biến mất.

Nhưng không. Ác mộng không buông tha nó.

Ba nó đứng đó, đưa cánh tay chỉ về phía nó, thều thào :

-Lucy...con không thể làm thế với ta...con không được ở bên người đó...đi ngay...

Nó vội vàng quay người bỏ chạy. Nó không muốn và cũng không có đủ can đảm để đối mặt với viện trưởng. Nó không thể!

Nó bật dậy, lưng áo ướt đầm vì mồ hôi túa ra. Đặt tay lên trán để trấn tĩnh mình, nó nhìn đồng hồ. Đã quá trễ rồi. Giường chỉ còn mình nó, chắc là bà đã đi xuống dưới nhà và lại bắt tay làm bữa sáng như mọi ngày rồi. Thay vì vệ sinh cá nhân, nó chọn tắm mình trong bồn tắm trước. Nó mong cái lạnh của nước sẽ dập tắt cái nóng cũng như nỗi lo trong nó.

Nó cố hít thở thật sâu, thật đều để giúp mình bình tĩnh hơn nhưng rồi nó thấy hoa mắt. Từ dưới nước, một bóng người trôi lên. Là Ba.

Nó hét toáng lên, vùng vẫy. Nước bắn tung tóe khắp trên sàn nhà tắm. Nó nhìn lại phía bên kia bồn tắm. Không ai cả. Chỉ là ảo giác. Đơn giản chỉ là dư âm còn lại của con ác mộng kia. Nó thở phào nhẹ nhõm nhưng trong tim vẫn như có hòn đá đè lên. Nặng trĩu.

Cứ thế này thì nó điên mất!

Nó ngửa cổ lên, mắt nhìn lên trần nhà chỉ một màu trắng xám. Hai tay đưa lên che mắt lại. Run rẩy. Khóc. Làm sao để thoát khỏi tình cảnh này đây chứ?

Sau hôm đó, anh dành nhiều thời gian hơn cho nó, đồng nghĩa với việc trong một khung thời gian ít hơn anh phải hoàn thành nhanh công việc mọi ngày, thậm chí là còn phải làm nhiều hơn thế. Anh hay trò chuyện, hay uống trà, hay đọc sách cho nó nghe. Đôi lúc, anh còn mua hoa từ đình hương về cho nó nhiều tới nỗi nó có thể trang trí phòng của nó và anh chỉ toàn bằng những bông hoa đó. Điều này khiến nó có phần bớt sợ hãi. Nó có một niềm tin mạnh mẽ, tin rằng nó hoàn toàn có thể bên anh dù có gì xảy ra. Trước mặt anh nó luôn cố tỏ ra mọi thứ đều ổn nên anh cũng không chú ý lắm tới sắc mặt đang ngày càng nhợt nhạt của nó.

Anh đứng trong cửa hàng ở trung tâm thương mại, chỉ vào bộ váy màu hồng phấn có viền đăng ten ở phía dưới. Từ phía ngoài nhìn vào sơ cũng đủ thấy anh và nhận ra anh ngay lập tức. Anh quá đẹp, quá lịch lãm. Mọi cô gái đều dễ dàng say mê về ngoài của anh, cô gái bán hàng đang đứng gần anh cũng không ngoại lệ. Cô ta nhìn anh với ánh mắt như thể nhìn được vị thánh hạ phàm. Thế nhưng trong lòng cô ta cũng dè dặt không kém với người con gái hạnh phúc nào được anh mau đồ cho. Dĩ nhiên cô như thế vì cô không hề biết anh là ai và đã có vợ hay chưa, cô chỉ là nhân viên nhỏ bé mới vào làm và cho rằng đây là một vị khách sộp hào hoa lịch lãm. Có điều còn một trái tim khác với thứ tình yêu biến dạng méo mó và ích kỷ tới xấu xa cũng đang hướng về phái anh. Trái tim ấy đang đập mạnh trong lồng ngực một người ngồi ở quán cà phê mà chỉ cần liếc mắt cũng đủ để thấy anh qua cửa kính của cửa hàng.

Anh đưa cho nó túi đồ, cười trừ, nói:

-Em giữ lấy mà dùng.

-Đây là hai bộ thứ 15 và 16 anh mang về trong tuần rồi đấy.- Nó nhăn nhó nhưng cũng lấy hai chiếc váy ra khỏi túi.

-Anh chỉ không muốn em thấy chán chường khi anh đi làm thôi.- Anh cúi xuống ôm lấy nó.

-Bằng cách để em thử hết bộ đồ này bộ đồ này với vẻ mặt này à?- Nó giả vờ làm mặt chán nản rồi khó chịu. Anh cười phá lên.

Nó cũng cười nhưng rồi nó nhìn chằm chằm vào chiếc váy màu hồng có đăng ten.

-Em thích lắm à?

-Không, em không nghĩ em hợp với nó nhưng...Lisanna thì hợp.

-Sao lại có Lisanna ở đây?- Anh chun mũi.

-Em cho con bé bộ váy này nhé.- Nó nhìn anh với ánh mắt nài nỉ. Nó thừa biết anh không chịu nổi ánh mắt này mà sẽ chiều theo ý nó. Quả nhiên anh miễn cưỡng gật đầu, mặt mày cố kiềm chế không nhăn nhó. Anh mua cho nó cơ mà. Nhưng thôi, nó vui là được.- Cảm ơn anh.

Anh định hôn lên đôi môi màu đào của nó nhưng bằng cách vô tình nào đó, nó né qua để giấu bộ váy còn màu xanh dương còn lại. Anh thấy nó thật kì lạ. Từ hôm nó bỏ đi về, nó cười nói bình thường nhưng sao anh thấy nó như né tránh anh. Quái lạ!

Không phải nó vô tình mà ngược lại, nó lảng tránh việc động chạm quá thân mật với anh. Nó sợ mình sẽ lại ám ảnh, lại gặp ác mộng mà nó vẫn thấy hàng đêm ngay trong ban ngày.*

Anh có cuộc họp gấp nên vội vàng đi. Nó gọi Lisanna vào, đưa cho cô bé chiếc váy màu hồng có đăng ten.

-Em mặc thử đi.- Nó cười.

Lisanna lắc đầu nguây nguẩy. Cô bé không dám, cô ý thức được mình chỉ là người làm công, sao dám động tới đồ của chủ bao giờ, lại còn là đồ anh mua cho nó nữa chứ.

-Cứ mặc đi, cái này là chị tặng em vì đã ở bên chị khi chị cần.- Nó dúm vào tay Lisanna.- Dù gì anh Natsu cũng không ý kiến gì đâu.- Nó cười.

-Vậy em...cảm ơn.- Lisanna gật đầu e thẹn.

-Cứ mặc khi nào em ra ngoài, mặc trong nhà cũng được, không sao.

-Dạ.- Lisanna cười tươi. Đã bao lâu rồi em chưa có được món quà? Có lẽ là từ khi ba nó không còn tồn tại nữa chẳng?

Đêm xuống.

Ác mộng tới.

Lần này nó không kiềm được, la hét hoảng loạn trong vòng tay anh.

-Lucy, em sao vậy? Lucy!- Anh vỗ vỗ vào má nó, cô gắng kéo nó ra khỏi cơn mộng mị.

Nó mở bừng mắt, tay bắt giắc siết chặt lấy áo anh. Một giọt nước mắt âm áp nhẹ lăn xuống.

-Em sao vậy?- Anh dùng tay gạt đi nước mắt nó, hỏi giọng lo toan.

-Chỉ là ác mộng thôi anh.- Nó cười trấn an anh. Lát sau, nó kéo chăn lên đắp cho cả hai, nói.- Ngủ đi.

-Ừ.- Anh kéo nó sát vào cơ thể mình, nói.

Anh đã nghe thấy nó hét gì. Anh biết nó mơ thấy gì rồi như vậy. Anh biết hết. Bất giác anh tự hỏi, liệu anh có quá tự tin vào tình yêu giữa hai người mà cho rằng cái sự thật dối trá và khó tin đến đau lòng ấy không có thật trong khi nó đã diễn ra một cách rõ ràng, không thể nào chối cãi.

Anh ngồi yên trong phòng làm việc. Anh gần như ở nhà suốt và làm việc trong phòng, chỉ đến công ty khi có trường hợp tình thế bắt buộc. Anh làm vậy vì lo cho nó. Anh muốn là người ở bên nó khi cần chứ không là ai khác.

-Mẹ vào nhé?

-Vào đi.

Bà bước vào, ngồi lên ghế sofa đối diện anh, ánh mắt có gì đó khá lạ.

-Chuyện gì nữa đây?- Giọng điệu anh có hơi thay đổi nhưng vẫn giữ nguyên cách nói trổng đó.

-Mẹ sẽ đưa Lucy đi.

-Cái gì?- Anh như bật dậy khỏi ghế, mắt mở to nhìn bà.- Bà nghĩ gì vậy?

-Dạo này mẹ thấy nó mệt mỏi quá, mẹ muốn đưa nó ra nước ngoài nghỉ ngơi thôi.- Bà mau chóng giải thích.

Anh có hơi dụi lại nhưng vẫn tỏ ý phản đối.

-Ra nước ngoài, thay đổi không khí, vui chơi một chút có lẽ sẽ tốt với nó hơn.

Anh ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

-Để xem đã. Nếu được thì khi nào đi?

-Khi bố mẹ về lại Los Angeles, chắc năm ngày nữa.-Để tôi suy nghĩ đã.

-Được.- Bà gật đầu rồi bước ra khỏi phòng.

-----Nó sẽ chẳng gặp phải chuyện xui xẻo này nếu cứ ngồi yên trong nhà và lờ tịt đi việc Lisanna đang gặp rắc rối với vài kẻ lạ mặt- điều mà nó sẽ không bao giờ làm được. Và hệ quả là giờ nó ở đây, trong một căn phòng tối tăm mà thứ ánh sáng duy nhất có được là từ một khe hở nhỏ trên tường, mà chính xác hơn thì là khe hở của một cửa sổ đã bị đóng đinh lên để mãi mãi không mở ra được thì phải. Cái không khí ẩm mốc khiến nó chỉ thêm sợ.

Một mình.

Bị trói.

Một căn phòng khóa kín.

Chỉ có bóng tối ôm lấy mình.

Mọi thứ lại gọi lên trong nó nỗi sợ hôm nào. Nó đã giải quyết mọi chuyện với mẹ, nó nhận được tình yêu của anh, nó đã trang hoàng lại căn phòng trên tầng 5 ngày đó. Thế nhưng dường như cái nỗi sợ đối với bóng tối đã ăn sâu vào máu thịt, vào tâm hồn nó để rồi dù có ra sao nó cũng không thể dẹp tan những cảm xúc này. Nó run rẩy, cố gắng thu gọn mình vào, tựa lưng vào tường. Trên bức tường chắc hẳn chỉ có rêu phong ẩm ướt, nó đoán vậy khi chiếc áo kiêu dũng của mình nhanh chóng bị ướt sau đó và dính sát vào tấm lưng nó, khiến nó rùng mình. Nó cắn chặt răng, cố không để hai hàm răng đánh cầm cập vào nhau vì lạnh hay bật ra tiếng khóc yếu ớt. Nó tự nhủ mình phải can đảm, phải tin rằng anh sẽ mau chóng nhận ra sự vắng mặt của nó và rồi sẽ đi tìm. Anh sẽ tìm thấy nó và nó sẽ lại ôm lấy anh thật chặt, để cho anh vỗ về. Mà có lẽ giờ anh cũng đang tìm nó rồi chẳng? Nó thiếp đi bao lâu cũng không biết mà. Ở nơi này, thời gian quá khó để cho nó xác định. Nhưng rồi suy nghĩ tỉnh táo một lát, nó không quan tâm tới thời gian hay bản thân mình nữa. Nỗi sợ còn đó nhưng còn một nỗi sợ khác mà giờ nó mới nhận ra, nỗi sợ này bóp nghẹt tim nó. Sao nó lại ngu ngốc vậy chứ? Soa nó không nhận ra sớm điều này từ nãy giờ?

Lisanna đâu rồi?!

Cũng giống nó, Lisanna không biết đây là đâu, cũng không rõ đã bao lâu trôi qua. Cô bé ngồi trong góc một căn phòng khác nó, chật chội và đầy bụi bặm. Cô bé không nhớ nổi sao mình lại ở đây, chỉ nhớ được hai điều duy nhất là những người đáng sợ đó và con đau quặn thắt ở bụng vì bị ai đó đá mạnh vào. Hoa chỉ kịp nhận ra bàn chân đá cô bé mang đôi guốc màu đỏ cao tới mấy phân. Đó là phụ nữ. Và cô ả đó là kẻ cầm đầu, Hoa dám cược cả mạng của mình để đảm bảo điều đó. Trong cơn mơ màng và cả cơn đau hành hạ, cô có thể nghe tiếng mấy tên đàn ông nhỏ riu trước cô ta. Họ bỏ cô bé một mình trong phòng, không ăn không uống, hoa cảm thấy càng lúc càng kiệt sức. Đôi lúc cô chỉ muốn buông xuôi nhưng rồi cô nhớ lại, nó hình như cũng bị bắt cùng cô. Không! Hoa phải sống! Vì cô bé muốn nó được an toàn, vì cô bé nợ nó nhiều điều từ khi còn nhỏ, vì cô bé còn điều quan trọng muốn nói cho nó biết!

Suốt hai đêm anh không ngủ, không làm việc. Anh dồn gần hai ngày qua và việc tìm nó và Lisanna. Cả hai biến mất ngay trước công. Quá kì lạ! Anh gần như đã làm loạn cả đồn công an lên khi không thấy nó đâu. Anh thậm chí còn đe dọa sẽ không để yên cho những người bảo vệ pháp luật ấy nếu không thấy nó. Nhưng tất cả chỉ là vô vọng. Anh tìm mọi cách để truy tìm nó. Anh gần như phát điên lên.-----

Hai ngày trước đó.

Như mọi ngày, nó ngồi bên cửa sổ, trên đùi là chiếc laptop anh mới mua. Nó có quyền tiếp tục viết lách, công việc nó từng đam mê. Thoảng hoặc, nó lại liếc nhìn ra cửa, nhìn ngấm thắm cỏ ngoài kia. Nắng vàng ươm tưới ả da nó khiến nó mỉm cười lơ đãng. Cứ gỡ lạch cạch vài cái nó lại nhìn ra ngoài. Viết chán, nó lại muốn ra ngoài nhưng vì lười một tẹo nên lại lướt web, dạo vài trang báo mạng rồi check mail. Có thư của hân hỏi thăm nó, thư của nhóc hỏi khi nào có truyện mới, vài ba lá thư hỏi thăm của cô và một lá thư đầy tâm sự về người cha hiện nay của gã. Nó trả lời mọi lá thư, trừ của gã. Nó nghĩ có lẽ hân cần chia sẻ cho ai đó tâm tư chứ không cần một người dạy cho gã cần làm gì bây giờ. Lại tiếp tục quy luật của riêng mình, nó gửi xong mấy tin lại nhìn ra ngoài. Bất ngờ đập vào mắt nó là Lisanna. Cô bé mặc chiếc váy hôm trước cô tặng, hình như là ra ngoài mua đồ nhưng lại bị vài người đàn ông lạ chặn lại, cố kéo cô bé vào xe cách cổng nhà gần hơn mười mét. Lo lắng và hốt hoảng, nó chạy vội đi xuống mà quên không gọi người trong nhà ra theo. Đó là điều mà nó đã phải hối hận ngay sau đó.

-Buông ra!- Lisanna nói, cổ vùng vẫy.

Nó vội chạy tới, cố đẩy những người kia ra nhưng có một tên cao lớn nhất đã nói vội:

-Mang theo luôn đi chứ người trong nhà ra thì chết!

Và thế là nó nhận trọn một cú đâm vào bụng còn Lisanna bị một tên khác tát một bạt tai rồi bị mang đi.

Trong căn phòng có năm người, ai nấy đều căng thẳng và lo lắng, nhất là người mẹ kia.

-Anh trông nom cô ấy kiểu gì vậy hả?- Hấn túm cổ áo anh rồi giương nắm đấm lên.- Thôi đi! Không phải lúc hai người cãi nhau đâu!- Nhóc vừa hét vừa đá vào chân hấn như muốn hấn buông anh ra ngay lập tức. Và hấn làm theo. Nhóc quay sang nhìn anh vừa gieo phịch xuống ghế sofa, ánh mắt vô hồn.- Chị ấy biến mất bao lâu rồi anh?

-Gần ba ngày rồi.

-Không biết là ai sao?

Anh lắc đầu.

-Vậy anh biết gì hả?- Hấn hét vào mặt anh nhưng nhận được cái trừng mắt của nhóc nên dịu lại, cố giữ bình tĩnh rồi ngồi xuống ghế đối diện anh trong khi nhóc cứ đi qua đi lại.

-Em gọi cho anh chàng Jella và cô nàng Erza kia rồi. Họ đang ở Đức nhưng vừa đáp máy bay, có lẽ lát nữa là tới đây thôi. -Nhóc thông báo.- Giờ ta cần biết chị ấy ở đâu mới được nhưng có vẻ khó lắm.

-Là lỗi của anh.- Anh gục mặt xuống, bờ vai run rẩy như muốn khóc.

-Giờ không phải lúc quy trách nhiệm cho ai đâu.- Nhóc nói đồng thời lườm hấn khi thấy hấn nóng nảy, định nói gì đó.- Bác ơi, bên cảnh sát có tin gì không?

Bà Layla lắc đầu, khóc trên vai bố anh.

”Cốc...cốc...”

Hấn đứng dậy, bước ra mở cửa. bên ngoài là cô và gã. Hai người xách theo hai valise đựng đồ dành riêng cho dân du lịch. Trông cô có vẻ lo lắng hơn, hỏi ngay:- Chuyện gì đã xảy ra với Lucy vậy?

Hấn thờ dãi, nghiêng người sang một bên để nhường đường, nói:

- Vào đi. Cô ấy mất tích rồi, có lẽ là bị bắt cóc.

Ba ngày không ăn uống thật sự là quá với nó và cả Lisanna. Nó thậm chí chỉ chộp mất được có một chút. Bỗng có thứ ánh sáng chói lòa nào đó xuất hiện khiến nó nheo mắt khó chịu. Ai đó mở cửa, đáng vẻ khá to con. Tên đàn ông đó đặt trước mặt nó một khay nhựa có cốc nước và ổ bánh mì bơ rế tiền rồi đi mất. Bóng tối lại ngự trị cả không gian. Nó lần mò tay mình cho tới khi tìm tới được khay nhựa, thoáng rung mình khi chạm vào ly nước lạnh. Cầm được bánh mì trên tay, nó chậm rãi ăn. Nó phải ăn! Nó phải sống! Nhất định là như thế!

Cô ả ngồi trong góc khuất căn phòng, bóng tối che khuất gương mặt, chỉ để lộ đôi môi đỏ mọng màu son. À có gì hơi lạ nhìn năm tên đàn ông coi tiền hơn tất cả kia, nói:

-Các người có chắc là người bắt đúng người không? Tôi thấy hơi lạ.

-Lạ gì chứ? Chúng tôi nghe đúng lời cô, khi nào bảo bắt là bắt. Chính cô cũng khẳng định cần bắt người mặc váy màu hồng viền đăng ten lúc đó cơ mà?- Tôi đã đắm vào bụng nó nói.

-Không sai, chính tôi đã thấy chồng nó lựa bộ đồ đó cho nó. Nhưng tôi vẫn thấy là lạ khi đá vào nó.

-Chưa bao giờ làm thế nên giờ làm được thấy vậy đúng rồi.- Một tên khác nhỏ con hơn cười phá lên nói nhưng rồi im bặt khi nhận được cái quắc mắt của ả kia.

-Chứ không lẽ cô không nhận ra kẻ thù chắc?- Tên kia đỡ lời.

Ả uống cạn cốc rượu trên tay, cắn chặt răng vào một dưới, gồng gọng:

-Phòng tối quá không nhìn rõ.

-Thế thì để chúng tôi lôi nó ra cho cô xác nhận.

-Đồ ngu! Để nó nhận ra đây là đâu và tôi là ai à? Con khốn đó tỉnh ranh lắm đây chứ các người tưởng đơn giản.- Thấy ả gần như phát điên, lũ bắt cóc thấy rung mình. Rốt cuộc người chúng bắt cóc đã làm gì mà đối đầu với ả này chứ? Sai lầm hoàn toàn rồi!

-Cậu chủ.- Giọng quản gia Gajeel có gì rất lạ.

-Gì vậy?- Anh nhìn lên người quản gia già trung thành đang đứng trên cầu thang.

-Có ai gọi điện tới phòng làm việc của cậu, người đó nói biết về...cô chủ...

Anh vội bật dậy, chạy ngay lên phòng làm việc. Cầm lấy chiếc điện thoại như thể thứ đó sắp biến mất, anh hơi thờ dốt, nói:

-Alo...

-Chào, vẫn khỏe chứ?- Đó là một giọng phụ nữ lạ lẫm. Thế nhưng cách trò chuyện này khiến anh chắc chắn cô ta phải là người quen của anh. Cô ta dùng khí heli để thay đổi giọng nói!

-Cô là ai?

-Ồ hô, giờ anh mới nghĩ tới tôi thay vì cô vợ bé nhỏ nhỉ?

-Cô là ai? Lucy đâu?-Cô ta đang ở cùng chỗ với tôi. Còn tôi là ai? Anh đoán thử xem!

-Rốt cuộc cô gọi tôi là vì mục đích gì?

Nhưng bên kia đã cúp máy. Cô ta gọi để lừa dối anh, đây vò anh cho thỏa mãn nỗi niềm.

"Xoảng"

Chiếc ly thủy tinh vỡ. Nó lại dùng tay dò xét trong bóng tối.

-Á!- Nó rên lên khi cảm thấy một mảnh thủy tinh nhọn đã đâm trúng tay nó nhưng nó không ngăn ngại, chụp lấy mảnh thủy tinh dù bàn tay đã bị cửa tới chảy máu. Nó cố cắt dây trói nhưng vì không thấy gì nên lại cứ hay cửa vào tay. Nó dễ dàng ngửi thấy mùi máu tanh tanh của mình.Nó vẫn loay hoay cố giải thoát cho mình.

Cứu!

-A...- Nó rên rỉ vì khi dây trói đứt, mảnh thủy tinh cũng thuận đà trượt một đường dài khiến một vết cắt dài từa máu chảy dọc theo khuỷu tay nó. Nó vùng đứng dậy nhưng lại loạng choạng sượt té. Việc ngồi một chỗ suốt mấy ngày liền khiến chân cô tê rần. Duỗi chân ra một lát cho cái cảm giác kia biến mất, nó đứng dậy, cô vượt qua bóng tối mà lần mò được tới cửa. Có vẻ như bọn bắt cóc tự tin rằng nó sẽ không cỏi được dây trói nên chẳng thêm khóa cửa. Quả thật nó quá may mắn.

Đây là một căn nhà hoang. Nó cam đoan thế. Những tường nhà đã sơn vữa để lộ những mảng gạch có rêu xấu xí, những cửa kính vỡ dính mảnh nhện, tấm la phong trên trần như chỉ muốn bung ra. Nó đi sát tường, cẩn trọng từng bước và giương tai ra nghe ngóng.

-Chết tiệt!- Một giọng nữ cao chói tai hét lên sau tiếng rầm hình như là do cửa đập mạnh vào tường, bên cạnh đó là tiếng bước chân cộp cộp trên sàn.

Tìm nó sượt thì ngừng đập khi tiếng bước chân ngay gần nó. May thay, hình như ở hành lang đó có cầu thang và cô ta bước xuống. Nghe ngóng thêm một chốc nữa, nó lén lút như một tên trộm nhìn ra hành lang đó. Không một bóng người. Cánh cửa lúc này bị đập mở toang ra.

Trong tình huống này, làm liều theo lí trí và tò mò là điều cấm kị. Nó hiểu thế. Tuy nhiên, nó vẫn mon men lại gần căn phòng đang mở ngỏ cửa như chào đón nó. Dù sao thì thế này cũng đâu phải ngu ngốc chứ. Chả phải cô ả đó cùng đồng bọn đang ở dưới nhà sao? Nghĩ vậy nó cũng hơi rùng mình. Lỡ vẫn còn tên nào trên lầu này thì sao? Nó nuốt nước miếng, nhẹ nhàng bước tới căn phòng, lén nhìn vào. Không có ai. Cũng giống như mọi nơi khác trong căn nhà này, căn phòng âm默默 đột ngột tới lạ. Bên trong chỉ có một bàn và vài ba cái ghế cũ kĩ, trên bàn là chiếc túi xách mà nó đoán là của người đàn bà ban nãy. Chạy tới chỗ cái bàn, nó mở túi xách, lục lọi và cuối cùng cũng tìm ra thứ nó cần tìm. Chiếc di động của cô ta. Nó nhanh tay nhấn gọi tới số anh thì bỗng màn hình hiện lên cái tên Kiên khiến nó chột dạ. Cô ta có số của anh. Khoan đã, giọng lúc này, lẽ nào...

Đầu giây bên kia bắt máy, cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Giọng anh vang lên nhưng đây gần như:

-Cô gọi cho tôi làm gì?

-Natsu...- Nó gọi.- Cứu em!

-Lucy! Em đang ở đâu? Lucy!

-Em đang ở một ngôi nhà hoang.-Em biết đó là đâu không? Có đặc điểm đặc biệt ở gần đó không?

-Không, em không biết. Khoan đã, đúng rồi, em có nghe thấy tiếng song. Có lẽ là ở gần biển. Giúp em!

-Được rồi, anh sẽ...

Nhưng nó không nghe trọn được câu nói đó vì chiếc điện thoại đã bị giật phăng từ phía sau. Nó đã bị phát hiện. Một bàn tay nhỏ nhưng có những móng tay sắc nhọn đẩy nó xuống sàn.

-Cô giỏi lắm!- Một giọng nữa chưa hề nói. Nó nhận ra ngay giọng nói này.- Không ngờ, là cô sao?

Nó ngước lên, nhả mặt khó chịu vì bị hai tên đàn ông đè xuống đất. Cô ta cũng đang trợn mắt nhìn cô đầy ngỡ ngàng. Nó thốt lên:

-Là cô...

Anh nhìn chăm chăm vào màn hình di động. Đầu dây bên kia đã ngắt liên lạc từ khi nào nhưng rõ ràng cái số đi động này, rồi còn cả giọng nữ quen quen anh nghe được cuối cùng chính là của...Trúc. Chết tiệt! Chính là cô ta! Sao anh lại quên mất cô ả chứ?

Gọi ngay cho trợ lý vào phòng làm việc, anh hăm hè nói:

-Báo ngay với cảnh sát truy tìm cho ra Laki cho tôi.

-Laki?

-Phải, bằng mọi giá phải tóm được cô ta. Chính cô ta bắt cóc vợ tôi.- Anh suy nghĩ một chút rồi nói.- Kiểm tra từng ngôi nhà hoang nào gần biển cho tôi, phải tìm ra vợ tôi bằng mọi giá.

-Vâng.- Trợ lý cúi đầu rồi chạy nhanh ra ngoài.

-A!- Anh hét lớn, đưa tay gạt hết mớ đồ trên bàn xuống, văng tứ tung trên sàn.

Tất cả do anh.

Nếu không phải do anh thì nó đâu có bị thế này.

Anh cắn chặt môi như chỉ muốn cắn nát môi dưới mình, hăm hè:

-Tôi mà bắt được cô thì đừng hòng sống nổi, Laki! Ắ đàn bà nham hiểm!

Laki tức điên lên đi được. Sao cô ta lại bị lộ mặt ngay lúc này chứ? Nhưng nếu không nhờ thế chắc còn khuya cô ta mới biết rằng mấy tên ngu ngốc ham tiền kia bắt sai người. Ai mà ngờ nó lại đưa cái váy mà cô ta thấy anh mua tặng cho con bé người làm thế chứ! Thật là rắc rối!

Cô ta đập vào bụng nó một lần nữa và thỏa mãn trước gương mặt đau đớn của tình địch.

-Đau lắm chứ gì? Cho cô biết cảm giác của tôi!

-Cảm giác của cô ư?- Nó nhếch mép cười mỉa mai.- Cô mà đau gì chứ? Kẻ tàn độc như cô mà cũng thế sao?

Một lần nữa, Laki đá vào bụng nó khiến nó lại nằm bẹp xuống sàn.

-Cô cướp mất tình yêu của tôi!

-Cô sai rồi.- Nó vẫn nằm như vậy, nói.- Cô mới là người xen vào cơ mà. Hừ, cái thứ tình yêu sai lầm của cô mới khiến cô không có được tình yêu.

Im ắng.

Lát sau, Laki hét lớn:

-Quăng cô ta vào với con bé kia đi.- Ngay lập tức, một tên to con lôi nó đi ra ngoài.-----

Nó cảm nhận được sàn nhà lạnh lạnh ngay dưới lưng. Không một âm thanh hay hình ảnh nào lọt vào đầu óc nó. Khoan, có tiếng gì đó như tiếng khóc. Nghe quen lắm.

-Chị Lucy.- Đúng rồi, là tiếng của bé Lisanna chứ ai nữa.- Chị ơi.- Trong bóng tối, Lisanna ôm lấy nó, khóc lóc.

Một giọt nước mắt rơi lên mí mắt khiến mắt nó giật giật rồi mở to ra. Không thấy rõ gương mặt thân quen nhưng những đường nét mờ mờ chập chờn

trong căn phòng chỉ có chút ánh sáng cũng đủ khiến nó thấy đỡ lo hơn. Nó cười nhạt, nói:

- Xin lỗi em.

Lisanna lắc lắc đầu.

- Chị ơi...

Chuông điện thoại Laki reo. Cơ nhưn mây nhìn cái tên của anh hiện lên màn hình. Nhếch mép, cô ta cười cay đắng. Cuối cùng thì anh cũng để ý tới cô dù chỉ một chút sao? Hay thật! Nhưng sao cô ta lại không thể nào vui lên. Trong lòng Trúc có gì đó lạ. Đường như câu nói ban nãy có gì đó tác động tới cô ta nhưng rồi một cách nhanh chóng, Trúc cũng bắt điện thoại.

- Chào anh.- Cô ta vẫn tiếp tục giọng điệu mỉa mai cay đắng nhưng cũng lắng lo.

- Cô đang ở đâu?- Anh nói.

- Em nói để anh kêu cảnh sát tới à? Em không ngu.

- Tôi thì nghĩ cô đã quá ngu ngốc khi dám bắt cóc vợ tôi đấy.- Anh cay độc.

- Là do anh, anh bỏ rơi em khiến em phải đau khổ.

- Tôi chưa bao giờ nói yêu cô mà cô nói thế, thậm chí tôi còn chưa bao giờ nắm tay cô dù chỉ một lần. Với lại cô cũng đâu yêu tôi.

- Không! Em yêu anh!- Laki nói.

- Cô chỉ yêu bề ngoài và tiền bạc tôi, cô cần một nơi để cô yên tâm sống tới hết đời chứ không phải con người tôi.- Anh gần như hét vào máy.

Laki thoáng chạnh lòng.

- Laki! Cô còn đó không?- Anh nói.

- Gì?- Laki nói khẽ.

- Thả Luvy ra.

- Anh mơ à?- Cô ta bật cười khanh khách.- Em đưa cô ta về để tiếp tục nhìn hai người hạnh phúc sao? Em không hạnh phúc thì anh và cô ta cũng đừng mơ.

- Cô đúng là đồ quái vật.- Anh đay nghiến.

Thế nhưng đáp lại anh chỉ là một tràng cười không biết dùng từ gì để miêu tả nổi. Độc ác? Căm thù? Đau thương? Chưa đủ để nói lên tất cả cảm xúc trong đó.

Anh cúp máy, bực dọc quay sang nhìn về phía bàn khách. Trúc quả là ngu ngốc, cô ta đã không bao giờ nghĩ tới việc anh sẽ thông qua điện thoại mà dò tìm cô ta sao?

- Xác định được chưa?- Anh hỏi người cảnh sát đang ngồi bên máy dò định vị.

- Được, bờ biển AAA cách đây hơn trăm cây số.

- Chết tiệt! Vậy thì mau tới đó thôi!- Hấn nóng nảy, đứng bật dậy cùng với nhóc.

Ngay sau đó, gã và cô cũng đi theo. Họ vội vàng đi trước cả những cảnh sát vẫn lúc này mới tắt bật, vội vã đứng dậy.

Nó nghe có tiếng ồn, tiếng la hét gì đó, tiếng đánh nhau. Nó không biết nên làm gì, chỉ đành ôm chặt Lisanna đang run run. Nó tự nhủ:

- Không sao đâu.

”Rầm”

Cánh cửa mở tung ra. Là Laki. Trông cô ta đầy sự giận dữ và tức tối. Nó hiểu, anh đã tới. Cô ta hung hỏ bước tới, cổ giật nó ra khỏi Hoa. Cô ta muốn

bắt nó đe dọa anh, để có thể trốn thoát.

-Đi mau!

-Không!- Nó hét.- Tôi sẽ không để cho cô đạt được ý muốn của mình đâu!

-Đi mau!- Cô ta giật tóc nó, kéo mạnh cho nó đứng dậy. Mắt cô ta như hằn lên một màu đỏ vì phát rồ.

-Chị Lucy !- Lisanna cố sức giằng tay Lucy lại nhưng sức cô bé quá yếu, thật sự sức hai người yếu ớt không ăn gì mấy ngày qua không thể nào bằng một người đang mất lí trí. Cả hai đều bị giật đứng cả lên. Trúc nghiêng chặt răng, bất ngờ rút một con dao sáng loáng, chìa về phía cô.

-Giờ cô có đi không?

Nó sợ hãi nhưng vẫn cố lắc đầu.

Laki kéo mạnh nó đi theo cô ta ra cửa nhưng nó vùng vẫy, cố giựt tay mình ra.

-Chết tiết!- Laki nghe thấy tiếng ồn ào, tiếng chân ở cầu thang đang vang lên. Cảnh sát đã tới gần lắm rồi.- Cái này là do cô ép tôi.- Laki nhắm mắt, đưa tay ra phải trước.

”Phập”

Máu chảy thành dòng, tạo thành một vũng máu hình thù quái dị dưới sàn nhà nhộp nháp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sự Thật Không Thể Ngờ (End)

Chị Lucy...- Lisanna loạng choạng lui ra sau, tay đặt lên vết thương trên bụng. Máu thấm ướt một mảng lớn váy Lisanna mặc. Lisanna đỡ đỡ mũi dao đó cho nó!

-Lisanna!- Nó hét, vội đỡ lấy cô bé đang dần ngã xuống.

Laki không muốn thế. Cô ta chỉ muốn tạo một vết thương trên tay nó để dọa thôi. Cô ta không ngờ Lisanna có thể làm thế, càng không ngờ khi mũi dao lại đâm trúng vào chỗ đó. Không! Cô ta không muốn mà! Cô ta run rẩy tới nỗi làm rớt con dao xuống. Cô ta quỳ thụp xuống sàn, gào lên đau đớn.

Nó ôm chặt lấy Lisanna, dùng tay đặt lên vết thương như cố giữ máu, nói:

-Không sao, không sao mà, cô lên Lisanna!

-Chị Lucy...em trả nợ cho chị đủ rồi nhĩ...- Lisanna nói một cách khó nhằn.

-Ừm- Nó gật. Nó hiểu Lisanna muốn nói về việc gì.

-Nếu ngày đó không phải chị tìm ra em ở bãi rác thì chắc em chết từ lâu trong mưa rồi chị nhĩ?- Tâm trí Lisanna hiện lên hình ảnh ngày cô bé mới có bốn tuổi. Nơi bãi rác cô bé bị mẹ bỏ rơi đó, khi sắp lạnh tới mức ngất đi, nó đã tìm ra cô. Nếu không thì sao cô còn trên đời tới nay chứ?- Chị ơi, em có chuyện ...muốn nói... hôm ba...

-Lucy!- Tiếng anh gọi nó cắt mất lời Lisanna

Theo sau anh còn tất cả mọi người. Trong mắt họ, nỗi hãi hùng và kinh hoàng hiện lên khi chứng kiến khung cảnh giữa ba người con gái ấy.

-Gọi cấp cứu, gọi cấp cứu đi!- Nó hét.

-----Anh mang tới bệnh viện một bộ đồ cho nó, thiếu điều anh chỉ muốn thay đồ cho nó hoặc tệ hơn là quăng nó lên xe và đưa về nhà. Suốt một tiếng chờ tin ngoài phòng cấp cứu, nó không nói không rằng, hết như búp bê gỗ. Anh ghét thế. Anh thấy nó quá thảm thương, quá tội nghiệp. Anh không muốn nó như thế.

Mãi một lúc sau, vị bác sĩ mặc áo trắng nước ra, nhìn nó và anh rồi hỏi:

-Hai người là người nhà của bệnh nhân?

Nó gật đầu.

Vị bác sĩ thông báo cho hai người tình hình của Lisanna. Nó mở to mắt, người run run rồi bật khóc. Ngay sau đó là nụ cười hừng khởi. Nó quá xúc động. Thật may mắn, Lisanna được cấp cứu kịp thời nên không sao dù vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi thêm nhiều ngày.

-Giờ thì em an tâm về được rồi chứ?- Anh cười nhìn nó.

-Vâng, em muốn về nhà, tắm rửa và ăn chút gì đó.- Nó nói.

-Mọi nguyện vọng của em sẽ được đáp ứng, thừa công nương.- Anh chònh ghẹo.

Nó chỉ cười.

-Anh định đi đâu vậy?- Nó hỏi khi thấy anh đi về phía garage lúc sáng sớm. Nó nhớ lịch làm việc của anh vào hôm nay không có gì cả. Trông anh như đang suy nghĩ kiểm soát gì đó. Thế nhưng trước khi anh mở miệng bịa đặt điều gì, nó đã nói luôn.- Đừng nói dối em.-Trông em mệt mỏi quá, thăm quàng dưới mắt khiến em giống con gấu trúc rồi đấy. Anh nghĩ em nên lên phòng nghỉ đi.

-Đừng đánh trống lảng với em- Thật ra nó đã mất ngủ thật dù được anh ôm từ phía sau. Nó lại mơ thấy ba . Việc này thật sự khủng khiếp mà!- Anh định đi đâu?- Nó lặp lại câu hỏi của mình.

-Anh...anh định đi tới nhà giam.

-Nhà giam?- Nó nhướn mày.- Anh tới đó làm gì?

-Cảnh sát báo với anh là ba ngày nay...Laki- anh có nói nhỏ cái tên người phụ nữ kia- muốn gặp anh.

Ngữ tưởng nó sẽ giận dữ nhưng không, nó suy nghĩ gì đó rồi nói:

-Đưa em theo với.

-Không được, em lên phòng nghỉ ngơi đi. Từ hôm em về đã được bốn ngày nhưng ngày nào em cũng vào bệnh viện thăm Lisanna, anh thấy em kiệt sức lắm rồi.- Anh lo lắng.

-Em muốn đi. Em có chuyện muốn nói với cô ta.- Nó nói với giọng cứng rắn mà anh biết chắc mình sẽ không xoay chuyển được.

Đầu hàng. Anh nói:

-Được rồi, em lên thay đồ đi, anh chờ ở đây.

Khi Laki được dẫn ra, trông cô vô cùng ngạc nhiên hay đúng hơn là ngỡ ngàng khi thấy anh tới cùng nó. Ngay sau đó, ánh mắt của cô ta chuyển hẳn sang sự căm phẫn. Trông cô thật thê thảm với bộ đồ kẻ sọc trắng và xanh lá sẫm trên người, mái tóc rối bù hơi xơ xác. Thế nhưng vẻ quyền rũ gọi tình trên gương mặt thì vẫn còn. Cô ta ngồi xuống phía bên kia cái bàn anh và nó đang ngồi. Cười cợt nhả hết như ngày hôm đó, cô ta nói:

-Cô tới xem tôi thăm cỡ nào à?

Nó hơi nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt đầy sự thương hại.

-Không, tôi chỉ muốn biết cô đã nghiệm ra được gì.

-Chẳng có gì cả.- Cô ta hất tóc một cách kiêu kì.

-Tôi có thể hỏi cô vài điều không?- Nó nói, giọng nhỏ nhẹ.

Laki vênh mặt như thể cô ta cao quý, cô ta sẽ chẳng ở đây lâu nữa, cô ta sẽ được thả vì theo ý kiến của mình, cô ta chẳng làm gì sai trái.

-Tại sao cô làm thế?- Suýt nữa thì Laki đã đứng hẳn dậy mà cười phá lên, cười như điên như dại nếu người quản giáo không ho hung hăng để buộc cô ta ngồi yên.- Có gì đang cười sao?

-Tôi tưởng cô phải rõ chứ. Vì anh ấy.- Laki chỉ tay vào anh.- Tôi yêu anh ấy.

Hai người phụ nữ nhìn vào anh nhưng anh chỉ nhìn nó, tay nắm tay nó, khẽ dùng tí lực mạnh để nó nhoi nhói lên trong một giây rồi thì sự ầm áp nơi bàn tay rắn chắc của anh lại bao phủ bàn tay nhỏ bé của nó. Nó thoáng mỉm cười, nhìn anh trù mến.

-Tại sao, ngay cả khi anh ấy đã có vợ? Tại sao cô lại yêu người đàn ông này tới vậy?

Laki im lặng, tại sao ư? Chính cô ta cũng không rõ. Cô ta chỉ biết là trong bữa tiệc hôm đó, khi một cô tiểu thư khác vô tình va phải cô ta mà chẳng thèm xin lỗi ngừng ngay bỏ đi khi nhìn thấy vệt rượu vang màu đỏ hồng trên nền váy trắng của cô ta, anh xuất hiện, đưa cô ta một chiếc khăn tay. Anh giàu có, lịch lãm, thành đạt, tất cả đủ để khiến cô xiêu lòng.-Tôi cũng không muốn truy cứu gì cả.- Nó cười nhạt.- Trong tình yêu người ta dễ mất lý trí lắm.- Laki cắn chặt răng.- Tôi tới đây chỉ để muốn hỏi về suy nghĩ của cô sau mọi thứ thôi. Trong suốt mấy ngày qua, có khi nào cô hối hận chưa?- Nó dè dặt hỏi.

-Tại sao tôi phải hối hận?

-Cô quá đáng tới thế sao?- Lúc này, anh mới lên tiếng.

-Là do anh bỏ mặc em!- Laki nói lớn, tại sao ngay cả anh cũng nói thế với cô ta chứ? Cô ta chỉ vì quá yêu anh thôi mà? Nói thẳng ra thì mọi việc do anh chứ không phải do cô ta.

-Là lỗi của anh ấy.- Anh quay lại nhìn khi thấy nó nói thế.- Nhưng lỗi ở cô nhiều hơn. Cô đã yêu theo con tim mà không phải lý trí. Thế nhưng đôi lúc chính điều đó khiến cô yêu sai cách mà thôi. Lẽ ra cô có quyền rời xa anh ấy để tìm một ai khác yêu cô và cô có thể yêu, đó là điều cô thừa sức làm được. Nhưng cô đã chọn cách làm tổn thương chính bản thân cô và người cô yêu và còn nhiều người khác nữa.- Nó nghĩ tới Lisanna.- Cô đã chọn sai đường rồi.

Lisanna không biết nên nói gì nữa, hay chính xác hơn là không có quyền phản bác lại. Nó nói quá đúng. Cô ta quá ích kỉ, quá liều lĩnh và không giữ được đầu óc. Tình yêu không sai nhưng cách con người ta yêu là sai hay đúng thì là cả một vấn đề.

-Tôi mong cô hiểu rõ.- Nó kết thúc “bài giảng” của mình.- CHÚNG ta về thôi anh.

Anh gật đầu, đứng dậy, tay vẫn nắm tay nó mà đi ra ngoài. Nó vẫn cảm thấy được cái nhìn của Laki ngay cả khi bước ra ngoài cửa.

Bỗng nó và anh nghe thấy tiếng cười, cười như điên như dại của Laki. Không, có lẽ cô ta đã điên thật rồi! Nó cảm nhận được một nỗi buồn chua chát, cay đắng và đáng thương ẩn sau nụ cười kia. Có lẽ cô ta đang khóc thầm.

-Là do em hà anh?

-Không, không phải lỗi của em.- Anh ôm chặt nó vào lòng.

Ngay tối hôm đó, nó nhận được cú điện thoại báo rằng Laki được đã bị chuyển tới bệnh viện tâm thần. Người ta cứ nghe cô ta không ngừng lẩm bẩm “Yêu đúng cách” với “Người mình yêu hạnh phúc” rồi cười lên, sau đó lại khóc lóc thảm thương.

Trong suốt những ngày sau đó, nhà nó nhộn nhịp hẳn. Bố mẹ chồng nó chuẩn bị đồ đạc đi nước ngoài, hân và nhóc suốt ngày kiếm chuyện trêu chọc nhau mà luôn bắt đầu từ nhóc, gã và cô thì lại cứ hay đi dạo trong vườn để khỏi người làm có chuyện đem ra bàn. Mỡ tú đồ của Lisanna, nó lấy ra vài bộ quần áo. Đúng lúc đó, cô mở cửa bước vào.

-Cô làm gì vậy Lucy?

-Tôi định mang thêm ít đồ tới bệnh viện cho Lisanna. Con bé chắc còn ở đó khoảng năm ngày nữa.

-Để tôi giúp cô.

-Ừ.- Nó cười nhẹ rồi đưa tay lấy bộ đồ màu xanh lơ trong góc tủ.- Cô và Jella định chừng nào kết hôn?

-Bố anh ấy, bố bây giờ ấy...

-Tôi biết.

-Ông ấy muốn cưới sớm nhưng tôi còn hơi lo. Cô thấy đấy, tôi bỏ nghiệp diễn nên giờ cũng phải tìm gì đó để làm, tôi không muốn phụ thuộc vào chồng.- Cô từng làm ca sĩ, sao cô không thử viết nhạc?- Nó gợi ý.

-Tôi sẽ thử, nhưng không phải bây giờ. Tôi đang lười.- Cô gật gù.(chị giống em)

Cô chạm khuỷu tay vào một cuốn sổ ở kệ cao hơn mình một chút khiến cuốn sổ rơi xuống sàn, lật tung ra. Nó nhìn xuống cuốn sổ. Nhặt kí của Lisanna! Dù đây không phải chuyện hay ho từ thế nhưng vốn tò mò, nó cầm cuốn nhặt kí lên.

-Gì vậy?- Cô hỏi.

-Không, không có gì.- Nó gấp cuốn sổ lại, để sang phía bên phải mình, khuất tầm nhìn của cô.- Erza này, cô mang đồ vào bệnh viện giúp tôi nhé.

-Sao thế?

-Tôi có chút chuyện.

-Ừm...được rồi.- Cô gật đầu.

-Cảm ơn.-----

Tay hơi run, nó mở sổ ra. Từng dòng chữ nắn nót của Lisanna hiện lên trên trang giấy. Suốt nửa cuốn đầu chỉ là những ghi chép thường ngày. Có lúc nó định ngừng đọc vì việc này là xâm hại tới đời tư của Lisanna. Chính nó cũng không hiểu sao nó lại làm vậy nữa. Nó vốn đâu phải người như thế. Có gì đó thôi thúc nó tiếp tục đọc và nó làm theo. Ngữ tưởng đó chỉ là nhật kí rất đời bình thường của một cô bé tuổi teen nhưng nó đã đẹp bỏ ngay điều đó khi đọc tới những trang cuối cùng.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay chị Lisanna bỏ đi, mình không biết tại sao nữa, chỉ thấy anh Natsu tức giận lắm thôi. Lúc mở cửa cho hai người về, mình cứ thấy anh ôm chị ấy miết, thi thoảng lại cúi xuống thì thầm gì mà “Bình tĩnh...đừng lo nghĩ về vụ việc ở công ti...” Vụ việc ở công ti ư? Vụ đó lâu lắm rồi mà? Chị Lucy còn cứ lăm băm mấy từ gì như là “Sao anh làm thế” rồi “Việc đó để phạt em ngày đó sao”. Trông chị có vẻ chẳng ý thức được cái gì cả, cứ như xác sống ấy. Mình thật sự không hiểu nổi. Không lẽ chị ấy nghĩ anh Natsu là người gây ra vụ đó chắc? Trời ạ!

Ngày...tháng...năm...

Mình có hỏi anh Natsu về vụ hôm qua. Anh ấy thừa nhận chị Lucy hiệu lắm “chút ít”. Mình đã định đi kể với chị ấy những điều khủng khiếp hôm đó nhưng anh ấy lại cản. Mình có hỏi tại sao nhưng anh chỉ cười trừ rồi lắc đầu, bảo rằng anh không muốn khiến chị ấy đau lòng thêm. Thật sự đúng như mình từng nghe, những kẻ đang yêu là những kẻ điên khùng nhất thế gian mà.

Ngày...tháng...năm...

Gần đây mình gặp ác mộng về đêm đó suốt. Mình không rõ có nên nói với chị Lucy hay không. Mình không muốn chị ấy đau lòng nhưng không muốn anh Natsu giờ ra bộ mặt đau khổ đó nữa. Có nên cho chị ấy biết sự thật không đây? Liệu có tốt hơn khi nói chị ấy rằng tối đó Ba đã yêu cầu mọi người rời khỏi công ti và đã làm công ti sụp đổ trên thị trường. Ban đầu mình đã không tin vào mắt mình khi thấy chuyện đó nhưng rồi dần dần mình tin đó là thật. Cha đã tự tay đốt làm công ti sụp đổ. Thậm chí mình còn nhớ rõ gương mặt ba khi nói rằng đây là cách duy nhất giải thoát cho chị Lucy. Sự thật này sẽ phải chôn vùi mãi mãi?...

Nó đánh rơi cuốn nhật kí xuống đất, đưa tay lên che miệng. Những điều trong cuốn sổ này là thật sao? Thực sự nó chưa bao giờ nghĩ tới việc này cả. Ba mình đã tự phá hủy công ti, nơi gây dựng lên với tất cả tài sản và tình thương chỉ vì nó. Ông đã thật sự đã sai lầm và chính nó, nó cũng sai nữa. Tội lỗi nhiều nhất là ở nó. Anh cũng biết điều này nên mới không giải thích, không cho Lisanna nói ra. Anh sợ nó đau, đau tận hai lần chứ không phải một lần nữa. Vậy mà nó đã trách móc anh ra sao chứ? Rốt cuộc thì nó mới là kẻ tội tệ hơn.

Nó khóc.

Khóc rất nhiều.

Nó mở cửa phòng bệnh viện. Lisanna nằm trên giường bệnh, mặc áo bệnh nhân, tóc hơi rối. Cô bé nhìn nó, cười toe:

-Chị!

Nó cũng cười lại hiền lành, hỏi han:

-Em khỏe hơn rồi chứ?

-Vâng, bác sĩ bảo ba ngày nữa ra viện được rồi.

-Thế thì tốt.- Nó tiến lại bên giường Lisanna, ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay kia thật chặt.- Chị có chuyện muốn hỏi em

-Vâng, chị cứ hỏi.

-Có thật-thực sự quá khó khăn để nó có thể nói ra điều này- Ba đã tự phá hủy công ti không em?

Lisanna sững người. Sao nó lại biết chứ?

-Sao chị lại...

-Em chỉ cần trả lời đúng hay không thôi.- Nhưng Lisanna im lặng, cứ cúi gằm mặt xuống.- Còn không thì em gật hoặc lắc đầu.

Cuối cùng, Lisanna gật đầu, vẫn không dám ngẩng mặt lên dù chỉ một chút. Nó thấy thế liền cười hiền, xoa đầu cô bé.

-Không sao đâu, chị không trách cứ gì em về việc này. Em nghỉ ngơi đi.

-Natsu, em không làm phiền anh chứ?- Nó dè dặt bụng tách trà nóng vào phòng làm việc của anh.

-Ừ, không sao, em vào đi.- Anh cười.

Đặt tách trà xuống, nó nhìn anh, cười nhẹ. Anh đã bỏ dở nhiều công việc chỉ vì vụ nó mất tích nên nó không muốn làm phiền anh. Thế nhưng, nó vẫn muốn hỏi anh nhiều chuyện.

-Natsu.

-Gì em?

-Sao...anh không nói sự thật về ba cho em?

-Ý...ý em là gì?- Anh lúng túng, giả vờ không hiểu nó đang nói gì.

-Anh biết sự thật là do ba em mà. Sao anh không nói?

Một khoảng lặng dài buồn bã nhưng có gì đó hơi nhẹ nhõm khi mọi khúc mắc được tháo gỡ.

-Anh...

Nhưng anh đã không thể nói gì hơn vì nó đã hôn anh. Mỗi nó lần tới tai anh, nói nhỏ:

-Cảm ơn anh...vì tất cả.

Anh cười hơi đều, đặt tay lên sau gáy nó, khẽ cúi đầu nó xuống, hôn.

-Như thế là chưa đủ.

Nó đỏ mặt nhưng cũng cười dù còn chút xấu hổ.

-Anh đúng là đồ đáng ghét mà.

Nó ngồi thẳng dậy, với tay lấy cái áo sơ mi của anh ở ngay cạnh mặc vào. Những tia nắng sớm xuyên qua khung cửa, khiến căn phòng trở nên ấm áp. Anh xoay người sang nhìn nó, hỏi:

-Em dậy sớm thế?

-Ừ...- Nó cười.

Anh vòng tay qua eo nó, đè nó xuống giường, ôm chặt cái thân hình bé nhỏ, cười bảo:

-Cứ nằm thêm đi, chẳng ai nói gì đâu.

Nó được đà rúc sâu hơn vào lòng anh, thủ thủ:

-Anh này.

-Gì?

-Em xin lỗi.

-Tôi qua cảm ơn, sáng nay xin lỗi. Em lạ thật đấy.

-Em cảm ơn và xin lỗi.- Anh bật cười.- EM quá ngốc nghếch khi không nhận ra anh tốt thế nào.

Anh khẽ vuốt tóc nó, âu yếm nói:

-Anh không quan tâm, mọi thứ với anh giờ là quá đủ.

-Nhưng với em thì chưa kết thúc.

Câu nói của nó khiến anh bật dậy, nhìn vào gương mặt thân yêu dưới mình.

-Em nói vậy là sao?

-Em không thể tha thứ cho mình nên...em sẽ đi.

-Đi đâu?- Anh trừng mắt nhìn nó.

-EM định ra nước ngoài sống với mẹ một thời gian.

Anh ôm nó thật chặt, nói vội về mặt đau khổ:

-Tại sao? Sau tất cả mọi chuyện tại sao em muốn rời bỏ anh chứ?

Nó hơi lưỡng lự nhưng cũng chậm rãi vòng tay ôm lấy anh, cười dịu dàng, giải thích:

-Không phải là rời bỏ anh, em rất muốn, rất muốn ở bên anh. Chỉ là...em muốn chạy trốn.- Nó nói như khóc.- Em muốn trốn tới một nơi nào đó để có thể xóa tan mọi lỗi lầm của mình. Tất cả đều là do em mà ra, Ba đã làm thế vì nghĩ em bị giam ***, ba muốn em được tự do nên mới...- Lần này nó đã khóc.- Thậm chí kể cả khi không ai bảo đó là lỗi của em thì tận sâu trong lòng, em vẫn thấy hối hận và day dứt. Em muốn xóa bỏ tất cả để có thể ở bên anh thật hạnh phúc.- Nó bật bạch mọi thứ.

Anh hôn nó một lần nữa rồi hỏi bằng giọng trầm đục hơi khàn:

-Em thật sự muốn đi.- Sao từ “đi” giờ đây với anh khó phát âm quá.

-Vâng.- Nó nói trong nước mắt.

-Nhưng em sẽ quay lại chứ?- Trong giọng anh lần khuất nỗi sợ hãi.

-Em hứa, không, em thề.- Nó ôm anh.

-Thế thì em đi đi. Còn anh, anh sẽ đợi em ở đây.

Tối hôm đó, nó rời bỏ đất nước nó đã lớn lên, bỏ lại cả tình yêu để mang theo nỗi đau tới một nơi khác để chôn vùi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Luôn Chờ Đợi (Ngoại Truyện)

“Cốc...cốc...”

Hắn đang tắm nhưng vẫn phải vội xả nước cho sạch xà phòng rồi quàng đai cái khăn tắm vào, bước ra ngoài cửa. Chắc là tên bạn Jason mang mấy cái đai phần mềm tới chứ gì. Nhưng gần mười phút nữa mới tới giờ hẹn mà tên này chỉ tới đúng giờ thôi chứ có bao giờ tới sớm đâu. Quái lạ!

Hắn mở cửa. Ngay sau cánh cửa là nhóc với một bộ dạng kì cục không thể tả. Thực ra không kì cục gì với nhiều người nhưng với hắn- người đã chết lên chết xuống theo đúng nghĩa đen với cái bộ dạng là-con-gái-chết-liền của nhóc thì phải liệt vào hàng quái dị. Tóc dài lâu năm không cắt mềm mại rũ xuống hai vai, bộ váy dài tới gần đầu gối màu kem, áo jacket jean hợp tông. Trông nhóc nữ tính hơn hắn so với trước.

-Đẹp cái phong cách này đi.- Hắn nói.

-Nhưng trông đẹp mà.- Nhóc nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc.- Gray mới nên coi lại mình đây, mặc đồ vào đi không Juvia hét lên là có biến thái đấy.

-Ma lạnh.- Hắn gãi đầu rồi nói.- Muốn vào không?

-Vào, có đồ ăn nè.- Nhóc đưa hộp bánh pizza giấu ở đằng sau ra rồi bước hắn vào nhà.

-Muốn hâm nóng lại không?

-Không cần, vô tiếp tục thư giãn với bồn tắm đi nhá.- Nhóc phẩy phẩy tay đuổi hắn khiến hắn chỉ biết thở dài. Rốt cuộc đây là nhà hắn hay nhà nhóc chứ?

- Thế thì đừng có ăn hết đó heo.

- Ê ê, ăn nói cho đàng hoàng đây.- Nhóc chỉ tay vào hấn, nói.

Hấn cười khì.

Lau lau mái tóc ướt sũng và chỉ mặc đúng quần dài, hấn cầm một miếng bánh lên ăn ngon lành.

-Không cảm ơn được một tiếng à?

-Lo nghĩ mấy chuyện vớ vẩn đó từ hồi nào thế?

-Này, thôi kiểu cộc tính đó đi đây.- Nhóc xụ mặt. Ngày nào cũng chăm lo, cũng mang đồ ăn tới để rồi nhóc đòi được câu nói và thái độ kiểu này sao chứ? Quá đáng vừa thôi chứ!

Hấn cười nhẹ, đưa tay giựt tóc nhóc, nói:

-Bỏ vè mặt đó đi, chẳng xinh đẹp chút nào đâu.

-Biết rồi, khỏi nói.- Thế nhưng nhóc vẫn giận. Nhóc đã cố nữ tính, đã cố quan tâm thế mà hấn vẫn vậy, đôi lúc thì cũng dịu dàng hơn chút ít. Lẽ nào hấn vẫn nhớ về nó sao? Hấn sẽ không bao giờ quên được nó ư? Rồi thì với hấn, nhóc là gì đây chứ?- Này, đừng ăn hết chứ!- Nhóc hét toáng khi thấy miếng bánh cuối cùng bị hấn cho vào mồm ngon lành.- Juvia chưa ăn tới miếng thứ hai nha.

-Thế thì mua cái mới đi nhá, không tiền.- Hấn vừa nói vừa cầm luôn miếng bánh đang ăn dở trên tay nhóc mà nhai.

-Quá đáng thôi nha!- Nhóc dỗi.- Nhà còn gì không?

-Tự vô bếp mà tìm

Nhóc bỏ mặt hấn ở ngoài bàn ăn, vô bếp lục lọi xoong nồi với tủ lạnh nhưng chỉ có mấy đồ ăn vặt như trái cây hay bánh ngọt. Đang đói sao ăn mấy cái này được chứ?-Này, không có gì ăn hết vậy? Không lẽ...- nhóc cười đều- ngày nào cũng hóng Juvia mang đồ ăn tới à?

-Ăn dưa bỏ à?

-Dưa bỏ? là sao?

-Mệt quá, ngốc vừa thôi.

Nhóc vùng vằng đi tới chỗ hấn đứng, chỉ thẳng mặt nói:

-Này, đừng có nói thế với người ngày nào cũng mang đồ ăn tới cho một kẻ lười biết nấu ăn mà chỉ ăn mì ly với KFC thế chứ?

-Con oắt này, thích chọc tức tôi lắm à?

Hấn bật dậy đưa tay lại định đánh vào đầu nhóc nhưng nhóc nhanh chóng né đi. Rồi cũng bị hấn chụp lại, nó bị đè ngửa ra bàn, vội vàng vờn tay giựt mạnh tóc hấn.

-Hello.- Jason lúc này mới tới thì đập vào mắt anh ta là một cách tượng cực-kì-khó-tả. Hấn, cái tên bạn chưa bao giờ thèm liếc mắt tới con gái, đang đè ngửa một cô gái nhỏ trên bàn ăn, ngay cái nơi đứng ngoài cửa phòng tắm mắt vào là thấy. Bản tính người phương Đông là đây à?- E hèm, xin lỗi, tôi đã làm phiền.

-Cậu tính vứt công việc sang một bên à? Vào đi!- Hấn đứng thẳng dậy, nói.

-Tôi không làm phiền gì chứ?

-Không, vào đi!- hấn nói. Trong thoáng chốc, mặt hấn đã đỏ lựng.

Jason về, không quên dành cho hai người nụ cười đầy ẩn ý theo cách hiểu riêng của anh ta. Hấn ngồi xuống ghế sofa, mở ti vi lên xem vài tin tức vớ vẩn rồi tắt.

-Tôi không về hả?

-Bỏ đi rồi!- Nhóc đáp hững hờ.

-Sao thế? Lại giận dỗi gì nên bỏ trốn nữa sao?

Nhóc ngồi lên ghế đôn gần chỗ hần, nói về về nghiêm trọng:

-Này, nếu Juvia đi, Gray có giữ không?

-Sao lại hỏi thế?- Hần nhưn mảy nhìn gương mặt nhóc đang trầm tư.- Bộ mặt đó không hợp đâu, cười lên đi.

-Không, Juvia hỏi thật đó. Gray có giữ Juvia lại không?

-Tôi đâu là gì của cô đâu mà giữ hay không giữ.- Hần vớ lấy tờ báo mới lấy ngoài cửa ban sáng chưa đọc mà chăm chú đọc.

-Đồ ngốc!- Nhóc hét lớn rồi bỏ vào phòng ngủ giành cho khách, đóng cửa vang lên một cái rầm chói tai.

Hần nhìn cánh cửa như thể trên đó khảm nạm toán đá quý hiếm có trên đời, nói:

-Tôi không nhớ có đồng ý cho ở lại mà.

Sáng sớm hôm sau, hần đi làm và nhóc phải đi học. thế nhưng nhóc vẫn không bước ra khỏi phòng. Bực dọc, hần hét:

-Juvia, dậy đi! Muộn kia!

Không có tiếng trả lời.

-Juvia! Dậy mau! Còn không thì tôi không đưa đi học đâu! Juvia!- Hần tới, đưa tay định gõ cửa thì nhận ra cửa đã mở từ lúc nào. Mở tung cửa ra, trong phòng không có ai, chỉ có một tờ giấy để ngay trên đầu giường."Gray là đồ ngốc, khủng, điên, chập mạch! Chết đi! Tui đi qua chỗ Natsu cho rồi!"

Vớ vẩn! Nhóc muốn đi đâu thì đi, hần mặc. Nói chuyện khó hiểu rồi giận dỗi, giờ còn bỏ đi nữa chứ!

Những ngày sau đó thật sự hần thấy chán và...đói. Nghĩ kĩ thì quả thật hôm đó nhóc quá kì lạ. Có chuyện gì thế nhỉ? Hình như hôm đó hần cũng hơi quá đáng. Bỗng nhiên hần thấy nhớ nhớ. Nhưng mặc kệ nhóc. Hần cũng đã nói rõ, cả hai đâu là gì. Tại sao giờ hần phải chạy theo một con nhóc chứ? Tuy nhiên mấy ngày sau hần đã phải xách valise lên đường về nước vì cuộc gọi từ anh.

Hần vẫn nhớ như in cuộc trao đổi qua điện thoại đó.

-Này, về đây đi.- Vẫn với cái giọng trầm trầm đó, anh nói.

-Từ khi nào tôi có nghĩa vụ làm theo lời anh thế?- Hần hất hàm.

-Juvia ở nhà tôi.

-Thì sao?

-Con bé cứ nhốt mình trong phòng mãi.

-Liên quan gì tới tôi?

-Anh là người cô bé muốn ở bên, nó yêu anh, thế mà anh không biết gì sao? Juvia sắp phải đính hôn với người ta kia kìa!

Hần cúp máy và kết quả là sau mấy tiếng trên máy bay, hần có mặt ngay phòng khách nhà anh. Hần cũng không rõ nữa, chỉ biết là muốn tới đây, thế thôi. Quái lạ!

Cô người làm nói với hần là anh đi công tác, ngay tối nay sẽ về. Còn nó thì đã đi nước ngoài lâu rồi không ghé về. Một thời gian dài đã qua, giờ nghe tin về nó, tim hần bỗng nhói lên. Hần vẫn còn dành tình cảm cho nó ư? Đây là điều đáng vui hay đáng buồn đây? Hay lại nực cười? Hần cười cay đắng rồi tìm phòng của nhóc trên tầng hai.

Nhóc sững người khi thấy hần đứng ở cửa. Hần tìm nhóc? Hần đã có tình cảm với nhóc rồi sao? Lòng nhóc bỗng dâng lên cảm giác gì đó vui vui và thanh bình tới khó hiểu. Nhưng ngay sau đó, hần phá vỡ cảm giác đó bằng câu nói nhận xét khó ưa:

-Muốn trốn cái hôn ước mà bỏ đi một cách ngu ngốc vậy sao?

-Tối đây chỉ để nói thế sao?- Hần không đáp.- Sao Gray không bao giờ chịu hiểu rằng Juvia yêu Gray chứ?

Hần lặng người. Thực ra không phải hần không có tình cảm với nhóc nhưng hần vẫn còn yêu nó. Tình cảm sâu nặng đó không dễ dàng xóa nhòa một

chút nào cả. Nếu hắn nói rằng hắn muốn nhóc ở gần thì điều đó thật sự quá quá đáng với nhóc. Hắn không muốn một ngày nào đó nhóc hối hận.

- Về nhà đi.

- Không! Không muốn!- Nhóc ôm lấy hắn từ phía sau khi hắn vừa xoay người định bước ra khỏi phòng.- Gray đã tới đây! Lý nào chỉ để nói câu này chứ!

- Thật vậy đó.- Trầm ngâm một lát, hắn cầm tay nó buông ra.

- Đồ ngốc!- Nhóc mắng, cầm một cái gối trên giường ngay gần đó quăng vào mặt hắn rồi vụt chạy.

Tối tối, anh cũng đã về. Nhìn hắn ăn bữa tối ngon lành với ánh mắt “kì thị”, không động tới nổi một miếng thức ăn. Không chịu được cái thái độ dửng dưng đó nữa, anh đập bàn khiến hắn hơi giật mình, nói- Tôi gọi anh về để mời anh ăn tối à? Anh nói gì để Juvia nó vùng vằng bỏ về làm lễ đính hôn thế?

Hắn ngừng ăn, lấy khăn lau miệng rồi nói:

- Liệu anh có thể ở bên ai đó âm thầm vẫn nhớ về người khác không?- Anh lặng người. Anh hiểu hắn muốn nói tới việc gì.- Điều này quá bất công với cô bé đó.

- Nhưng...- gương mặt anh hiện rõ sự trầm mặc- anh đâu thể chối bỏ rằng anh không có chút tình cảm gì với Juvia. Nghe tôi này, Juvia là cô gái tốt, anh phải biết trân trọng đây. Còn việc anh có yêu cô bé không thì hãy cứ để thời gian trả lời.

Nhóc ngồi im trên ghế, tay nắm chặt gấu váy màu hồng phấn của mình. Thi thoảng anh chàng bên cạnh, vị hôn phu của nhóc, lại quay sang hỏi thăm. Anh ta hiền lành, vẻ ngoài ưa nhìn, con nhà danh giá và tử tế. Thế nhưng nhóc không có tình cảm gì cả, đơn giản là vì nhóc yêu hắn. Thế nhưng sao hắn lại làm thế chứ? Nhóc cắn răng.

- Được rồi, hai đứa rót rượu đi.- Mẹ nhóc cười.

- Vâng- Anh chàng ấy cười rồi cầm tay nhóc giúp đứng dậy.

Nhóc hơi run run. Hắn...sẽ không tới ư? Tất cả kết thúc ở đây sao?

”Rầm”

Tất cả mọi người trong gian phòng quay lại nhìn kẻ phá đám.

- Gray?

- Cậu là ai?- Bố nhóc nhăn mặt nhìn hắn.

Hắn không đáp lại, chỉ bước tới chỗ nhóc, giật nhóc ra khỏi người kia, ôm sát vào rồi nói đồng đặc:

- Cháu là người con gái bác yêu.- Dù không thích tiếng Hoa nhưng hắn vẫn phải nói, nhất là trong trường hợp này.

Ai nấy sững người, nhất là vị hôn phu kia thì trở mặt ra nhìn hai người kia.

Hắn nói tiếp:

- Cháu sẽ chăm lo tốt cho Juvia nên xin bác giao cô ấy cho cháu.

Rồi đột ngột, hắn nắm chặt tay nó không buông rồi chạy ra khỏi gian phòng.

-----Gray làm gì vậy?

- Cướp dâu.- Hắn vẫn nắm lấy tay nó mà chạy ra tới cửa khách sạn, leo lên xe rồi nhấn ga.

- Chẳng phải Gray đã nói chúng ta không là gì cả sao?

Hắn không đáp lại, chỉ chăm chăm nhìn vào đường. Đường xá ở Đài Loan vậy mà cũng động nghịt người. Đi ra tận ngoại ô thành phố, hắn mới dừng xe lại, quay lại nhìn nhóc.

- Gì thế?- Nhóc nhìn.

Hắn chậm rãi tiến tới gần, hôn nhẹ lên trán nhóc rồi dịu dàng nói:

-Bây giờ chỉ có thể là vậy. Em có thể chờ không? Chờ tới khi anh quên được Lucy để có thể ở bên em với tất cả tình yêu của mình. Được chứ?

-Đương nhiên, đời này em bám anh miết, anh trốn cũng không được đâu.

Hắn tắc lưỡi. Bản chất thật của nhóc quay trở lại rồi. Quả nhiên dù Nhóc nhìn hắn, mặt đỏ ửng nhưng cũng cười, nhảy bổ tới ôm chầm hắn. thay đổi về ngoài sao thì bên trong vẫn thế. Nhưng thế này cũng khiến hắn thấy thoải mái hơn. Khoan đã, có khác. Hôm nay, nhóc đột nhiên dùng nước hoa!

Ba năm. Với nhiều người đó là thời gian dài, cũng có những người coi đó là khoảng thời gian ngắn. Tuy nhiên, với một số người, đó là thời gian đủ lâu để tìm cho mình một chốn bình yên, để xóa bỏ mọi đau khổ đã từng có.

Layla uống ngụm hồng trà, nhìn nó đang đùa giỡn với đứa con thứ hai của mình- bé Wendy. Thi thoảng wendy lại vẫy tay với bà. Nụ cười con bé trông thật tội xinh. Gương mặt hai đứa con bà trông rất giống nhau, có điều mắt cô bé con kia không phải cùng màu mắt, giống anh và chồng bà.

Trông nó đã có vẻ tốt hơn. Bà vẫn nhớ những ngày đầu tới đây, nó gặp ác mộng suốt. Nếu không phải Wendy hay mò vào nghịch phá và ngủ cùng chắc nó còn gặp ác mộng khủng khiếp hơn thế. Bà cũng không hỏi nó mơ thấy gì mà chỉ im lặng. Có lẽ nó không muốn ai xen vào chuyện của nó. Vậy cũng tốt. Như thế sẽ khiến nó mạnh mẽ hơn. Và đúng như bà nghĩ, giờ nó mạnh mẽ, quyết đoán và không còn gặp những điều đáng sợ ấy trong mơ nữa. Vậy là quá đủ.

Anh ngồi trước máy tính, nhìn vào dãy ngân sách doanh thu hàng tháng mà mắt chỉ muốn díp lại vì mệt mỏi và buồn chán. Tháng nào cũng thế nhưng anh vẫn phải xem đi xem lại mấy lần. Những lúc thế này, anh lại nhớ cốc sữa nóng, tách cà phê hay tách trà nó vẫn hay mang tới. Ngồi người ra sau, anh nhìn lên trần nhà chạm khắc những bức tranh chìm nổi sống động, thì thào với chính bản thân mình:

-Ba năm rồi.- bắt gặp anh thở dài.

Nó vẫn hay gửi mail cho anh. Ngoài những dòng hỏi thăm anh, nó chỉ gửi những tấm ảnh nó chụp khung cảnh, bé Wendy chơi đùa với nó khi đang cầm máy, thi thoảng là những clip nó quay và nói đủ thứ về chỗ ở mới hay những nơi nó ghé qua. Vậy nên ngày nào anh cũng vào check mail. Thế nhưng bốn ngày nay anh vì bận mà không vào mạng được. Đúng là bực mình mà.

Nghĩ tới vậy, anh lúi húi vào gmail. Suốt bốn ngày chỉ có duy nhất một mail gửi từ nó cách đây ba ngày. Lại là một clip. Lần này, nó đang đứng giữa đồng hoa oải hương ở Pháp. Nó mặc một bộ váy trắng mà anh nhận ra đã mua cho nó sau đám cưới không lâu, cười nói. Có lẽ người cầm máy quay là Rebecca. Nó nhìn thẳng vào máy quay và mỉm cười:-Anh thấy chỗ này đẹp không Natsu? Lần sau anh nhất định phải đưa em tới đó.

Anh phì cười trước vẻ mặt làm nũng của nó.

Sau đó là một chuỗi hình ảnh nó cười nói, chạy đùa vui chơi trên đồng hoa. Có thể những hình đó chán với mọi người nhưng với anh, đó thật sự ấm áp và khiến anh vui nổi nhớ.

-Natsu này, ba...ba...- Nó nói gì đó nhưng bỗng màn hình tối om.

Có tiếng Layla nói:

-Wendy, đừng quậy, đưa máy cho mẹ.

-Wendy, ngoan nào em, đưa chị.- Nó nói lớn.

Nhưng rồi sau đó không còn gì cả. Đoạn clip kết thúc. Anh bật cười. Có vẻ như nó đã ổn rồi. Nhưng khi nào nó mới về với anh chứ? Mà lúc này nó định nói gì chứ?

-Anh Natsu!- Lisanna đột ngột xông vào với điệu bộ hót hơ hót hải.

-Sao thế? Không giống em mọi ngày chút nào.

-Dạ...dạ...- Lisanna học hỏi, cố thờ mà nói.- Thật ra...dưới nhà...về...

-Sao?

-Anh không định chào đón em trở về sao?- Giọng nói đó, thật quen.

Nó đứng đó, ngay trước mắt anh. Vẫn dằng về tha thướt dịu dàng, vẫn nụ cười dịu dàng, vẫn đôi mắt tím nhưng giờ đã không còn chứa chất phiền

muộn.

Nó buông valise ra, tiến tới gần anh. Anh nhớ, đã lâu lắm rồi anh không được cảm nhận được sự ấm áp nơi nó, và cả thân hình nhỏ bé gầy gầy đó nữa.

-Em đã về.

-Em đã hứa là sẽ trở về.

-Ừ.- Anh hít một hơi thật sâu để mùi hương trên người nó căng đầy buồng phổi mình.- Anh yêu em.

-Em biết, em cũng yêu anh.

Sáu năm sau.

Nó gõ lách cách bàn phím máy tính thì bị phá bình. Còn ai ngoài tiểu quý đó nữa chứ?

-Mẹ, cho con xem với.- Con bé trưng ra bộ mặt nũng nịu dễ thương, đưa bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh lên chân váy nó, kéo kéo.

-Yên nào Luna, để mẹ viết xong đã.

-Cho con lên ngồi trên đùi mẹ đi.- Con bé giả vờ như sắp không.

Nó cười, thờ dài nói:

-Đúng là con quý nhỏ mà. Được rồi, lên đây.- Nó bế con bé lên, cho ngồi sâu vào lòng. Nó nhìn lên màn hình, đánh lách cách những dòng cuối cùng của câu chuyện nó tâm đắc nhất.

-Mẹ ơi, cái này mẹ viết để làm gì?

Nó hôn nhẹ vào mái tóc Luna.

-Mẹ viết để kể lại một câu chuyện.

-Về hoàng tử và công chúa hà mẹ?

-Con có thể coi là thế.- Nó cười.

-Hai mẹ con làm gì thế?- Anh mỉm cười bước từ ngoài vào.- Luna, con lại phá mẹ à?-Không có.- Luna dùng hai chân lẫn hai tay ôm chặt lấy nó.

-Cái tính nó giống ai thế không biết?- Anh vò đầu bứt tóc khi nhìn đứa con của mình.

-Ngang bướng hệt anh chứ ai.- Nó cười phá lên.

-Anh không như nó nhá.- Anh vội bào chữa.- À, Gray và Juvia ghé qua đưa thiệp đám cưới kia, em muốn gặp họ không?

-Gửi thiệp mà cũng sẵn sang bỏ tiền mua vé máy bay qua đây nhì.

-Đấy, hai người đó còn hoang phí hơn anh.

-Vâng, em biết rồi.- Nó nói chầm chọc.- Em tắt máy rồi xuống ngay.

Nó tắt file đang mở. Nó mỉm cười hài lòng với bản thân. Câu chuyện này, mong rằng sẽ được mọi người trân trọng và đón đọc vì đây là câu chuyện thật của đời nó.

Anh đưa tay nghịch nghịch một lọn tóc của nó. Ngược lên nhìn anh, nó cười, bảo:

-Mình xuống đi anh.

Anh cúi xuống hôn lên môi nó, nụ hôn nhẹ nhàng nhưng ngọt ngào, chứa đầy tình yêu của anh. Bé Luna đặt lên vai khiến con bé cười toe toét.

-Ừ, không nên để khách đợi lâu.

Một lần nữa, anh hôn nó. Lần này là trên trán.

Hôm đó là một ngày nắng đẹp.

(Gia đình Nalu nè mọi người)

Sau khi đám cưới của Jella được Erza được tổ chức xong hai người này dọn sang anh ở bên đó một thời gian đợi ổn định việc làm rồi định cư về lại. Họ sống trong một ngôi nhà cách xa thành phố để thuận tiện cho việc viết nhạc của Erza sống những ngày tháng vui vẻ hòa đồng với thiên nhiên. Sau 1 năm thì Erza là một cặp sinh đôi 1 nam 1 nữ. Sau khi sinh thì Jella đặt tên đứa bé gái là Reiki còn bé trai được Erza đặt tên là Ridemary

-Reiki,Ridemary hai con thu dọn hành lý xong chưa ? Erza hỏi 2 đứa nhỏ

-Dạ rồi ! Cả 2 đứa đồng thanh đáp rồi chạy lại chỗ Erza

-Mama Ridemary muốn ở đây không đi đâu cả ! Ridemary làm nũng với mẹ

-Con không muốn dự lễ kết hôn của Chú Gray và cô Juvia hả công chúa nhỏ của ba! Jella ôm thùng đồ thả xuống xoa đầu cô nhóc đó

-Chú Gray nói khi nào Ridemary lớn sẽ làm vợ chú mà sao chú lại cưới cô Juvia! Ridemary không chịu đâu! Nước mắt của cô nhóc bắt đầu tuôn rơi

-Công chúa ngốc của ba còn có anh Reiki !

-Đúng đó đợi em lớn chú Gray cũng già như ông cụ 60 tuổi rồi như vậy em gái anh phải lấy một người chồng già rui. Reiki nói nhằm muốn chọc tức Ridemary

-Anh này ! Em không giận.

-Anh đâu có giận Ridemary sẽ lấy ông bác già kia lâu lâu. Reiki le lưỡi ra làm cho Ridemary tức điên lên 2 đứa chạy vòng quanh nhà

_Em không có! Anh đứng lại cho em

_Ngu mới đứng ! Ridemary lấy ông bác gì kia

-Hai đứa này.....

Chưa nói hết câu thì Erza bị Jella hôn lên làm cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý bị hôn một cách không ngờ tới mình sẽ bị hôn như z

-Vợ yêu, thu dọn đồ thôi nào. Một nụ hôn trên trán dành cho Erza

(Gia đình Jella và Erza nhưng hai đứa nhỏ ngược lại)-----Ngày tổ chức đám cưới của Gray và Juvia

Natsu và Lucy tay nắm lấy Luna bước vào tiếp đó là Jella và Erza cũng 2 đứa nhóc kia mà 2 đứa này cái lộn miết mà hôn lễ được cử hành xong Gray và Juvia bước ra ngoài nhà thời ai nấy cũng chúc nhiều lời chúc tốt đẹp hết

-Hôn đi ! hôn đi !

Môi Gray và Juvia chạm nhau trước cửa nhà thờ

Mọi người hô to chỉ có đứa nhóc ở phía sau bàn tán to nhỏ

Mọi người hô to chỉ có đứa nhóc ở phía sau bàn tán to nhỏ

-Chú Gray ko chịu giữ lời hứa ! Ridemary nói

-Dẹp cái ý tưởng đó đi em gái.

-Anh lại chọc em rùi. Ridemary đánh tới tấp vào Reiki

-Hai anh em này như chó với mèo cắn nhau miết.

-NÓI GIỜ ĐÓ LUNA ! Hai anh em đồng thanh nói

Bạn đang đọc truyện *Sự Tàn Nhẫn Và Cô Độc Của Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.